

DragonLance

LEGENDÁK

Margaret Weis - Tracy Hickman

AZ IKREK PRÓBÁJA

Megjelent:

1. A múlt és jövő ura
2. Találkozás
3. Ikrek hatalma
4. Háború
5. Pusztulás

Szukits Könyvkiadó
Szeged

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

DRAGONLANCE TM Legends

Volume Three

TIME OF THE TWINS

by Margaret Weis and Tracy Hickman

Hungarian edition © 1998

Cover art by Clyde Caldwell

This material is protected under the copyright

Laws of the United States of America.

Any reproduction or unauthorized use of the material or
Artwork contained herein is prohibited without the express
Written permission of TSR, Inc.

U.S., CANADA EUROPEAN HEADQUARTERS
ASIA, PACIFIC LATIN AMERIKA Wizards of the Coast, Belgium
Wizards of the Coast, Inc P.B. 34
P.O. Box 707 2300 Thurnhout
Renton, WA 98057-0707 Belgium
+1-206-624-0933 +32-14-44-30-44

Visit our website at <http://www.tsr.com>

All TSR characters, characters names, and the distinctive
Likenesses thereof are trademarks owned by TSR, Inc.

The DRAGONLANCE logo and the TSR logo are
Trademarks owned by TSR, Inc.

TSR, Inc. Is a subsidiary of Wizards of the Coast, Inc.

© 1986, 1998 TSR, Inc. All rights reserved.

Fordította
Szabó Mariann és Pollák Tamás

Borító
Larry Elmore

ISBN 963 9151 49 1

Exclusive rights for the Hungarian language edition licensed to Szukits Könyvkiadó.

Lektor: Szóts Katalin
Tördelőszerkesztés: ITBooks, Illés Tibor
Tipográfia, színre bontás: A-SzínVonal Bt.
Szerkesztő: Hunyadi Csaba
Felelős kiadó: Szukits László
Felelős szerkesztő: Tézsla Ervin
Szegedi Kossuth Nyomda Kft.
Felelős vezető: Gera Imre

1. FEJEZET

Tanis ott állt a Templom előtt és az öreg varázsló szavaira gondolt. Aztán felsóhajtott. A szeretetnek győzedelmeskednie kell!

Letörölve könnyeit, a félelf keserűen megrázta a fejét. Fizban jóslata ezúttal nem fog beválni. A szeretetnek semmi köze ehhez a küzdelemhez. Raistlin már régóta kifordult önmagából, és a testvére szeretetét használta fel saját céljai megvalósításához, ami végül oda vezetett, hogy Caramont egy siránkozó szeszakazánná tette. A márványban több szeretet van, mint a szoborszépségű leányban, Crysaniában. És ami Kitiarát illeti... szeretett ő egyáltalán valaha bárkit is?

Tanis összevonta a szemöldökét. Nem akart megint rá gondolni. Ám azzal, hogy megpróbálta emlékeit agya egy sötét szegletébe üzni, csak azt érte el, hogy mind többször idézte fel őket. Azon kapta magát, hogy azok az idők járnak az eszébe, amikor először találkoztak a Vigasz melletti vadonban. Meglátva, hogy a fiatal nő az életéért küzd a goblinokkal, Tanis azonnal a segítségére sietett. A lány pedig dühösen rátámadt, és a fejéhez vágta, hogy elrontja a mulatságát.

A félelfet rabul ejtette a szerelem. Egészen addig egyetlen szerelmese volt, egy gyönyörű elf hajadon, Laurana. Ám ez csak gyerekes románc volt. Ő és Laurana együtt nőttek fel. A lány apja jószívűen befogadta Tanist, amikor annak édesanyja belehalt a szülésbe. Laurana kislányos rajongását apja sem nézte jó szemmel. Tulajdonképpen ennek a gyerekszerelemnek volt köszönhető, hogy a félelf otthagyta elf hazáját és nekivágott a világnak öreg barátjával, Kovával, a törpe kováccsal.

Tanis még sosem találkozott Kitiarához fogható lánnyal, aki vakmerő volt, bátor, formás és érzéki. Nem csinált titkot abból, hogy már az első alkalommal vonzónak találta a

félelfe. A köztük folyó játékos versengést szenvedélyes éjszaka követte Kitiara szörmetakarói alatt. Ezután együtt kalandoztak kettesben vagy a barátaikkal, Fényeskardú Sturmmal és Kitiara féltestvéreivel, Caramonnal meg annak törékeny egészséges fivérével, Raistlinnal.

Meghallva, hogy újra felsóhajtott, Tanis dühösen megrázta a fejét. Nem! Megpróbálta gondolatait kivenni a fejéből. Kitiara sosem szerette őt, a félelf legfeljebb csak szórakoztatta, de semmi több. A lány kellemes mulatságnak látta az egészet. Mihelyt felcsillant a hatalomszerzés lehetősége, ami a lány igazi célja volt, Kitiara egy percre sem habozott, hogy faképnél hagyja őt. Ám ahogy Tanis lezárta magában a múltat, még egyszer fülében csengett Kitiara hangja. Hallotta a szavakat, amelyeket a Sötétség Királynője bukásának éjszakáján mondott, mikor segített neki és Laurának elmenekülni.

„Isten veled, félelf! Ne feledd, mindezt az irántad való szeretetből teszem!”

Hirtelen egy sötét alak tűnt fel Tanis mellett, mintha a saját árnyéka kelt volna életre.

A félelf egy pillanatig attól tartott, hogy egy látomást idézett fel a saját tudatalattijából. Ám az alak üdvözölte, és Tanis rájött, hogy hús-vér ember beszél hozzá. Megkönnyebbülten felsóhajtott, és remélte, hogy a sötételf nem vette észre, mi járt a fejében. Elborzadt a gondolatra, hogy Dalamar esetleg kitalálhatja azokat. Megköszönte hát a torkát és kérdően a feketeköpenyes mágusra pillantott.

- Elistan...?

- Hogy meghalt-e már? - kérdezte érzéketlenül Dalamar. - Nem, még nem. Ám megéreztem annak a közeledését, akinek jelenléte fölöttébb kényelmetlen számomra, így, látva, hogy többé nincs rám szükség, eljöttem.

Tanis a sötételf arcát fürkészte. Dalamar nem húzta fejére fekete csuklyáját, így látni lehetett arcvonásait az alkonyi derengésben.

- Miért csináltad? - kérdezte Tanis.

A sötételf ajkán félmosoly jelent meg, ahogy a másokra pillantott.

- Micsodát?

- Miért jöttél Elistanhoz? Hogy enyhíts a fájdalmain? - Tanis körbemutatott. - Abból, amit a múltkor láttam, úgy tűnik számomra, hogy ha erre a földre lépsz, az elátkozottak kínjait kell elviselned.

A félelf elkomorodott.

- Képtelen vagyok elhinni, hogy Raistlin tanítványa bárkivel is ennyit törődjön.

- Nem - válaszolt higgadtan Dalamar. - Raistlin tanítványa személyesen egy lyukas garast sem adna azért, hogy mi történik a pappal. Ám Raistlin tanítványa becsületes. Megtanulta, hogy törlessze az adósságát, hogy ne legyen senki lekötözöttje. Megegyezik ez azzal, amilyennek megismerted shalafimat?

- Igen - ismerte be Tanis kelleetlenül -, de...

- Csak megfizettem az adósságomat, semmi több - mondta Dalamar. Ahogy sétálni kezdtek a fűvön, Tanis fájdalmat látott beszélgetőtársa arcán. A sötételf láthatóan minél gyorsabban el akarta hagyni ezt a helyet. A félelfnek ugyancsak iparkodnia kellett, hogy lépést tudjon tartani vele.

- Tudod - folytatta Dalamar -, Elistan egyszer eljött az Ősmágia Tornyaiba, hogy segítsen a shalafimon.

- Raistlinon? - Tanis elképedve megtorpant. A sötételf viszont rendületlenül folytatta útját, és Tanis kénytelen volt utánairamodni.

- Igen - folytatta Dalamar, nem törődve azzal, hogy a félelf hallja-e, amit mond, vagy sem. - Erről senki sem tud, még Raistlin sem. Egyszer, körülbelül egy éve, a shalafi rettenetesen rosszul lett. Egyedül voltam, megrémültem. Semmit sem tudtam a betegségéről. Kétségbeesésemben Elistanért küldtem. És ő eljött.

- És... és ő... meggyógyította Raistlint?

- Nem - Dalamar megrázta a fejét, fekete fürtjei röpködtek a válla körül. - Raistlin baja nem gyógyítható, ez a mágiájáért hozott áldozat. Mégis, Elistan könnyíteni tudott a mesterem fájdalmain, és visszaadta a nyugalmát. Tehát én sem csináltam mást, mint hogy törlesztettem az adósságomat.

- Ennyire... törődsz Raistlinnal?

- Még hogy törődés?!... - csettintett türelmetlenül Dalamar. Már majdnem a pázsit széléhez értek. Az est árnyai, mint simogató ujjak nyújtóztak rajta, hogy szelíden becsukják a megfáradtak szemét. - Raistlinhez hasonlóan csupán egyetlen dolog érdekel, mégpedig a Művészet és az általa kapott hatalom. Miatta adtam fel népemet, hazámat, egész örökségemet. Miatta lettem a sötétségbe taszítva. Raistlin a shalafi, tanítóm, mesterem. Jeleskedik a Művészetben, egyike a legjelesebbeknek, akik valaha is éltek. Mikor jelentkeztem a Tanácsba, hogy kémkedjek utána, tisztában voltam azzal, hogy az életemet kockáztatom. Ám mégis mily csekély árat fizettem azért a lehetőségért, hogy egy ilyen tehetséges embertől tanulhatok! Hogy is engedhettem volna, hogy elveszítssem! Még most is, ha arra gondolok, amit meg kell tennem vele szemben, ha elképzelem azt a hatalmas tudást, amely a birtokában van és amelyet elveszítünk, ha meghal, szinte...

- Szinte mi? - csattant fel élesen Tanis, ahogy félelem töltötte be szívét. - Szinte hagynád átjönni a Kapun? Valóban meg tudod majd őt állítani, ha visszajön, Dalamar? Meg akarod őt állítani?

A Templom parkjának végéhez értek. Puha sötétség fedte be a tájat. Az éjszaka meleg volt és betöltötte az ébredő élet illata. A nyárfák között itt-ott rigó csivített álmosan. A városban gyertyák pislácoltak az ablakokban, hogy hazavezessék a szeretett családtagot. Solinari fénye ragyogott fel a láthatáron, mintha az istenek is gyertyát gyújtottak volna, hogy bevilágítsák a csillagos eget. Tanis pillantása önkéntelenül is arra a helyre tévedt, melyet dermesztő hideg ölelt körül a balzsamos éjszakában. Az Ősmágia Tornya sötétén és fenyegetően meredt az égbe, még gyertyák sem pislácoltak ablakaiban. Egy pillanatra eltűnődött azon, hogy ki vagy mi várja haza a fiatal mágussegédet azon a sötétségen túl.

- Hadd említsek valamit a Kapuról, félelf - válaszolt Dalamar. - Azt mondom el, amit shalafim mondott nekem.

Tekintete követte Tanis pillantását, fel a Torony legfelső szobájáig. Mikor megszólalt, hangját suttogóra fogta.

- Van egy sarok abban a laboratóriumban, ahonnan egy kapu nyílik, egy lakat nélküli kapu. Őt fémből készült sárkányfej keretezi azt. Ha belenézel, nem látsz semmit, csak ürességet. A sárkányfejek hidegek és mozdulatlanok. Ez a Kapu, Abyss Kapuja. Létezik még egy térkapu, ami a wayrethi Ősmágia Tornyában áll. A harmadik tudomásunk szerint Istárban állt, és elpusztult az Összeomlás alatt. A palanthasi Kaput eredetileg Zhaman mágikus erődjébe vitték, hogy megvédjék a csőcselék támadásai elől, amikor a Papkirály megpróbálta elfoglalni az itteni Tornyt. Akkor került ide vissza, amikor Fistantilus elpusztította Zhamant. A Kapukat réges-régen mágusok hozták létre, azért, hogy gyorsabban kapcsolatba léphessenek egymással. Ám túl messzire mentek és más síkokra kerültek át.

- Abyssba - mormolta Tanis.

- Igen. A mágusok túl későn jöttek rá, milyen veszedelmes kaput is hoztak létre. Mert ha valaki erről a síkról be tud menni Abyssba és vissza is tér onnan a Kapun keresztül, a Királynő is megtalálja a bejáratot erre a világra, amit oly régóta keresett. Így hát Paladine szent papjai segítségével biztosították - vagy legalábbis úgy gondolták -, hogy soha senki ne használhassa a Kaput. Csak a leggonoszabb teremtmény, aki a lelke legmélyéig a sötétségnek kötelezte el magát, csak az reménykedhet abban, hogy megszerzi a tudást, mely a rettegett Kapu kinyitásához szükséges. És csak az egyszerűség és jóság megtestesítője, aki feltétel nélkül hisz abban a személyben, aki soha nem érdemelné

meg, hogy higgyenek benne, csak ez a szent személy tudja nyitva hagyni a bejáratot.

- Raistlin és Crysania.

Dalamar keserűen elmosolyodott.

- Végtelen bölcsességükben azok az ősz, öreg mágusok soha nem gondolták volna, hogy a szerelem keresztülhúzza az ügyesen elgondolt tervet. Tehát magad is beláthatod, félelf, hogy amikor Raistlin megpróbál visszatérni Abyssból, meg kell őt állítanom. Mert a Királynő ott lesz a nyomában.

Egyik válasz sem oszlatta el igazán Tanis kétségeit. A sötételf minden bizonnyal tisztában van a hatalmas veszéllyel. Hűvösnek és nyugodtnak tűnik... Ám te meg tudod-e állítani?, foglalkoztatta még mindig a kérdés. Tanis pillantása akarata ellenére is a sötételf mellkasára vándorolt, amelyen annak idején meglátta az öt lyukat, mely beleégett az egészséges bőrébe.

Elkapva Tanis pillantását, Dalamar önkéntelenül is megérintette mellkasát. Tekintete sötétté és zavarossá vált.

- Tisztában vagyok a saját korlátaimmal, félelf - mondta csöndesen. Aztán elmosolyodott és vállat vont. - Őszinte leszek hozzád. Ha shalafim ereje teljében lesz, amikor át akar jönni a Kapun, akkor nem tudom megállítani. Akkor senki sem tudná. Csakhogy ez nem így lesz. Akkorra már ereje legnagyobb részét el fogja használni azért, hogy elpusztítsa a Királynő kegyenceit, és hogy kényszerítse Őfelségét, hogy egyedül nézzen vele farkasszemet Shalafim gyenge lesz és sebesült. Egyedüli reménye az, hogy kicsalogatja a Sötétség Királynőjét erre a síkra. Raistlin itt újra erőt nyerhet, és kettejük közül Takhis is lesz a gyengébb. És pont azért, mert a shalafi sérült lesz, meg tudom majd állítani. És igen, meg fogom állítani.

Látva, hogy Tanis továbbra is kétkedően pillant rá, Dalamar mosolya eltorzult.

- Láthatod, félelf - jegyezte meg a feketeköpenyes hűvösen -, eleget ígértem ahhoz, hogy nyugodt legyél, a fáradságom nem lesz hiábavaló.

Azzal meghajolt és egy varázsszót mormolva eltűnt.

Ám ahogy eltűnt, Tanis még hallotta Dalamar lágy elf hangját az éjszakában.

- Utoljára láttad a napot, félelf. Raistlin és a Királynő találkoztak. Takhis most gyűjti össze alattvalóit. Megkezdődik a küzdelem. Holnap nem kel fel a nap.

2. FEJEZET

Úgy, hát megint találkoztunk, Raistlin.

- Királynőm.

Meghajolsz előttem, varázsló?

- Ezúttal utoljára hódolok neked.

Én is meghajolok előtted.

- Túlságosan is megtisztelsz, Felség.

Ellenkezőleg. A legnagyobb élvezettel figyeltem a játszmát. Minden lépésemre újabb ellenlépéssel válaszoltál. Nem is egyszer mindenedet kockára tetted, csak hogy megnyerj egy fordulót. Ügyes játékosnak bizonyultál, és ez a mérkőzés nagy öröömre szolgált. Ám most a végéhez közeledik, méltó ellenfelem. Már csak egy bábut hagytál a táblán, magadat. Veled szemben pedig sötét hadseregem teljes erejében felsorakozott. Ám mert örömet lelem benned, Raistlin, még egy lehetőséget adok neked.

Menj vissza a papnőhöz! Ott fekszik egyedül és olyan testet-lelket kínzó gyötrelmek között haldoklik, amelyet csak én vagyok képes kimérni. Menj vissza hozzá! Térdelj le mellé! Vedd őt a karodba és szorítsd magadhoz! A halál majd beborít mindkettőtöket.

Lágyan beburkol majd, és te a sötétségbe hullasz, lelked örök nyugalomra tér.

- Királynőm...

Miért rázod a fejed?

- Takhisis, Felséges Királynőm, őszintén köszönöm a nagylelkű ajánlatot. Ám - mint ahogy te is említetted - én azért küzdök, hogy nyerjek. És a játszmát végig is fogom játszani.

Keserű véget ér majd az számodra! Felajánlottam neked a lehetőséget, amelyet tehetséged és merészséged szerint megérdemelsz. Elutasítod?

- Túlságosan nagylelkű vagy, Királynőm. Nem érdemlek ekkora figyelmet...

Gúnyolódj csak velem! Mosolyogj csak azzal az eltorzult mosolyoddal, amíg megteheted, mágus! Mert ha elbuksz, ha kudarcot vallasz, ha csak egyetlen aprócska hibát is vétesz, kezed emelek rád. Beléd vájom körmeimet és te könyörögni fogsz a halálért, ám az nem fog eljönni. Itt minden nap egy örökkévalóság, Raistlin Majere. És én minden egyes nap meglátogatlak börtönödben, az elméd börtönében. És éppúgy, ahogy eddig szórakoztattál, ezután is szórakozni fogok rajtad. Megkínozlak testben és lélekben. Minden egyes nap végén meghalsz majd a fájdalomtól, ám én minden egyes éjszakán visszaadom az életedet. Nem fogsz tudni aludni, hanem csak fekszel, és remegve várod az újabb reggel eljövetelét. És amikor rád köszönt a hajnal, az én arcomat fogod legelőször megpillantani.

Ohó! Csak nem sápadtál el, mágus? Gyöngye tested reszket, kezed remeg! Szemed tágra nyílik a rémülettől! Borulj le előttem és könyörögj a megbocsátásomért!...

- Királynőm...

Micsoda? Még mindig nem térdeltél le?

- Királynőm... te következel...

3. FEJEZET

- Legyenek átkozottak ezek a felhők! Ha tényleg vihar készül, bárcsak jönne már, és vinné el őket Abyss fenekére! - morogta Lord Gunthar.

Uralkodó szelek, gondolta ironikusan Tanis, de gondolatait inkább megtartotta magának. Mint ahogy nem mondta el azt sem, amit Dalamartól hallott, tudván, hogy Lord Gunthar úgysem hinne neki. A félelf feszült volt és ideges. Ugyancsak próbára tette türelmét a láthatóan önelégült lovag. És aggasztotta a különös égbolt is. Azon a reggelen, ahogy Dalamar megjósolta, nem jött el a hajnal, hanem zöldes árnyalatú, ibolyakék fellegek tűntek fel az égen, és hátborzongató, szivárványszínű villámokat lövelltek ki magukból, ahogy egyre csak tömörültek és gyülekeztek a fejük felett. Szellő se rezdült, eső sem esett. A hőség egyre nyomasztóbb és elviselhetetlenebb lett. A Főpap Tornyának bástyáin szolgálatot teljesítő lovagok nehéz páncélzatukban letörölték az izzadtságot homlokukról és a tavaszi viharok miatt dohogtak.

Csupán két órával ezelőtt Tanis még Palanthasban volt. Lord Amothus vendégszobájában a selyemlepedőn forgolódott és Dalamar rejtélyes végszavain töprengett. A félelf az éjszaka legjavát ébren töltötte, képtelen volt kivenni fejéből a beszélgetést és sokat gondolt Elistanra is.

Éjfél körül futár érkezett a palotából, hogy jelentse: Paladine papja végleg eltávozott ebből a világból a létezés egy másik, ragyogóbb síkjára.

Békésen hunyt el, egy kedves, bolond, öreg varázsló karjaiban, aki amilyen rejtélyesen bukkant fel, éppoly rejtélyesen vált kámforrá. Tanis aggódott Dalamar szavai miatt, szomorú volt, mert elvesztették Elistant, és arra gondolt, túl sok barátot látott már

meghalni. Végül kimerülten álomba zuhant, amikor küldönc érkezett hozzá.

Rövid és tömör üzenetet kapott:

Sürgős szükségünk van jelenlétedre. Főpap Tornya - Lord Gunthar uth Wistan.

Hideg vizet loccsintott az arcába, és elutasította Lord Amothus egyik szolgájának segítségét, hogy az felcsatolja rá bőrpáncélját. Tanis magára kapta a ruháját és kitámolygott a palotából, miközben megpróbálta udvariasan elhárítani Charles reggelire vonatkozó ajánlatát. Odakinn már várt reá egy fiatal bronzsárkány, aki Tűzfényként mutatkozott be, titkos sárkányneve pedig Khirsah volt.

- Ismertem két jóbarátodat, Tanis - köszöntötte az ifjú sárkány, ahogy erős szárnyával könnyedén az álmos város falai fölé emelkedett. - Engem ért a megtiszteltetés, hogy részt vehettem a Vingaard-hegyi ütközetben, amikor a törpével, Tűzkovács Kovával és a surranóval, Tasslehoff Fúrolábbal a hátamon harcoltam.

- Kova meghalt - sóhajtott Tanis és megdörzsölte a szemét. Túl sok barátot látott már meghalni.

- Én is úgy hallottam - mondta tiszteletteljesen a fiatal sárkány. - Nagyon sajnálom. Mégis, gazdag, teljes életet élt. Egy ilyen teremtnak a halál csak a végső dicsőség lehet.

Hát persze, gondolta Tanis fáradtan. És vajon mi történt Tasslehoffal? A vidám, jószívű és víg kedélyű surranóval, aki nem akart egyebet az élettől, mint kalandot és egy csodákkal teli erszényt? Ha igaz az, amit Dalamar mondott, hogy Raistlin megölte, akkor vajon miféle nemes célt szolgált a halála? És Caramon, szegény szerencsétlen iszákos Caramon, vajon a fivére kezétől elszenvedett halál lett-e a végső dicsősége vagy esetleg egy késszúrás vetett véget nyomorúságának?

Tanis addig tépelődött, míg el nem nyomta az álom a sárkány hátán, és csak akkor riadt fel, amikor Khirsah már a Főpap Tornyának udvarán készült leszállni. Mélabúja csak fokozódott, ahogy komoran körbepillantott. A halál gondolatával repült, csak azért, hogy itt is a halál fogadja. Sturmot temették itt el, egy újabb végső dicsőséget ért barátját.

Így hát Tanis nem volt éppen jó hangulatban, mikor bevezették Lord Gunthar termébe, a Főpap Tornyának egyik magas tornyában, ahonnan csodálatos kilátás nyílt a tájra. A félelf kibámult az ablakon. Egyre növekvő balsejtelemmel fürkészte a fellegeket, és csak fokozatosan jutott el a tudatáig, hogy Lord Gunthar belépett a szobába és beszél hozzá.

- Elnézést, uram - mentegetődzött, és megfordult.

- Tarbeai teát? - kérdezte a lovag egy kancsó gőzölgő, keserű italt tartva a kezében.

- Igen, köszönöm. Tanis elvette a csészét és felhajtotta a forró folyadékot, mely szétáradt testében, és még az sem érdekelte, hogy megégette a nyelvét.

Lord Gunthar odalépett Tanis mellé, és az ablakon kibámulva olyan nyugalommal szűröcsölgette teáját, hogy a félelf úgy érezte, menten letépi a lovag bajsztát.

Minek küldettél értem? füstölgött magában Tanis. Mindazonáltal tisztában volt azzal, hogy a lovag tartja magát az udvariasság évszázados, bevett szokásaihoz, mielőtt a lényegre térne.

- Hallottatok már Elistanról? - törte meg a csendet végül a félelf.

Gunthar bólintott.

- Igen, kora reggel. A lovagok szertartást rendeznek a tiszteletére itt a Toronyban... már ha engedélyt kapunk rá.

Tanis félrenyelte a teáját. Csak egyetlen dolog akadályozhatja meg az istenük, Paladine papjának tiszteletére rendezett ceremónia megtartását. Mégpedig a háború.

- Engedélyt? Csak nincs valami új fejlemény? Hírek érkeztek Sanctionból? Mit tudtak meg a kémeink?...

- A kémeinket meggyilkolták - jelentette ki fásult hangon Lord Gunthar.

Tanis elfordult az ablaktól.

- Micsoda? Hogyhogy...?

- Tegnap este fekete sárkányok dobták le a megcsonkított holttestüket Solanthalas erődjének udvarára. Azután jött ez a különös vihar. Tökéletes lepel a sárkányoknak és a...

- Sárkányoknak és még minek? - akarta tudni Tanis. Egy hátsó gondolat kezdett fészkelődni agyában. A forró tea remegő kezére loccsant. Gyorsan letette a csészét az ablakpárkányra.

Gunthar a bajszt babrálta, és egyre jobban elkomorodott.

- Különös jelentéseket kaptunk, először Solanthalasból, majd Vingaardból.

- Miféle jelentéseket? Láttak valamit? Mit?

- Nem láttak semmit. Hanem inkább hallottak. Különös zajokat, amik a felhőkből, vagy az is lehet, hogy a felhők fölül érkeztek.

Tanisnak eszébe jutott, hogy mit mesélt Zúgósziel Kalamán ostromáról.

- Sárkányokat?

Gunthar a fejét rázta.

- Hangokat, nevetést, kinyíló és becsapódó ajtókat, recsegést-ropogást...

- Tudtam! - Tanis ököllel az ablakpárkányra vágott. - Tudtam, hogy Kitiara elő fog állni valamivel! Hát persze! Biztos ez lesz az!

Borús arccal meredt ki a gomolygó fellegekre.

- Egy repülő erőd!

Gunthar hatalmasat sóhajtott mellette.

- Azt mondtam önnek, Tanis, hogy tisztelem ezt a Sárkány Nagyurat. Most mégis úgy tűnik, nem tiszteltem eléggé. Egy csapásra megoldotta a csapatok és a felszerelés utánpótlását. Nincs szüksége hadtáprendszerre, mivel magával viszi az egész miskulanciát. A Főpap Tornyát földi támadás ellen tervezték. Fogalmam sincs, meddig leszünk képesek egy fellegvár ellen kitartani. Kalamánnál szárnyas sárkányfattyak ugrottak le az erődből és a halál járt a nyomukban. A feketeköpenyes mágusok tűzgolyókat dobáltak le, és akkor még nem is beszéltem a fekete sárkányokról.

- Persze nem mintha bármi kétségem is lenne afelől, hogy a lovagok nem tartanak ki a kastély ellen - jegyezte meg Gunthar komoran. - Ám ez most sokkal szívósabb küzdelem lesz, mint amire először számítottam. Újra átgondoltam a tervünket. Kalamán úgy kerekedett felül, hogy megvárta, amíg az ellenséges hadsereg zöme alászáll, majd a jó sárkányok, hátukon felfegyverzett katonákkal, átvették az erőd irányítását. A legtöbb lovagot természetesen a Toronyba állítjuk, hogy a sárkányfattyakkal harcoljanak, akik fölülről érkeznek. Körülbelül száz emberem vár majd készen arra, hogy felszálljon a bronzsárkányokkal és bevegye a fellegvárat.

Van benne valami, ismerte el magában Tanis. Kalamán ostromának ezt a részét Zúgósziel is elmesélte neki. Ám a félelme azzal is tisztában volt, hogy Kalamán nem tudta megtartani a fellegvárat, hanem egyszerűen átengedte az ellenségnek. Kitiara csapatai feladva az ostromot, könnyedén visszafoglalták erődtámaszaikat és visszarepültek vele Sanctionba. Úgy tűnik, Kitiara ez egyszer még jó hasznát veszi.

Éppen ezt akarta közölni Lord Guntharral, mikor az félbeszakította.

- Minden pillanatban számítunk az ostromra - mondta a lovag, ahogy egykedvűen kibámult az ablakon. - Tulajdonképpen...

A félelme megragadta társa karját.

- Ott van! - mutatott a távolba.

Gunthar bólintott. Odafordult segédjéhez.

- Riadóztasd az őrséget!

Trombita harsant, peregtek a dobok. A lovagok szabályos alakzatokba tömörülve elfoglalták helyüket a Főpap Tornyának bástyáin.

- Készség van érvényben tegnap este óta - jegyezte meg Gunthar szükségtelenül.

A lovagok egy hang nélkül, fegyelmezetten nézték végig, ahogy a repülő erőd leereszkedik a viharfellegek közül és lassanként láthatóvá válik. Dacolva a trombitaharsogással, a kapitányok parancsokat kiáltottak. Időnként megütötte fülüket egy-egy páncélzat csörgése, ahogy itt-ott ideges lovagok siettek a helyükre. Majd magasan a fejük fölött sárkányszárnyak suhogására lettek figyelmesek, ahogy a bronzsárkányok Khirsahhal az élen birtokukba vették az eget a Torony körül.

- Hálás vagyok, Tanis, hogy rávettél arra, erősítem meg a Főpap Tornyának őrségét - jelentette ki Gunthar megjátszott nyugalommal. - Tulajdonképpen csak azokat a lovagokat tudtam felsorakoztatni, akik jóformán azonnal mozgósíthatók voltak. Azért így is jóval meghaladják a kétezret. Élelmiszerkészleteink is fel vannak töltve. Igen - ismételte önmagát -, ki tudunk tartani, még az erőd ellen is. Semmi kétségem efelől. Ami azt illeti, Kitiara hadserege sem lehet több ezer fősnél...

Tanis savanyúan gondolt arra, bárcsak abbahagyná már Gunthar. Kezdték az egész úgy hangozni, mintha a lovag saját magát próbálná győzködni. Ahogy az egyre közelebb és közelebb ereszkedő fellegvárra bámult, egy belső hang sikoltott fel benne, egyre csak azt ismételve, hogy valami nincs rendjén...

Mégis, képtelen volt megmoccanni. Képtelen volt gondolkozni. Mostanra a repülő erőd már minden ízében láthatóvá vált, ahogy teljes nagyságában előtűnt a fellegek közül. Teljesen lekötötte Tanis figyelmét. A félelme eszébe jutott, amikor először pillantotta meg Kalamában, felidézte azt a lebilincselő, egyszersmind lenyűgöző iszonyatot, mely félelemmel töltötte el szívét. Most is, miként akkor, csak állt és bámult.

A sárkányseregek parancsnoka akkoriban Lord Ariakas volt, aki csaknem győzelemre vezette az ő Sötét Királynőjét. Az ő irányítása alatt Sanction sötét templomainak mélyén a feketeköpenyes mágusok és a sötétség papjai tövestől kiszakítottak a földből egy várat, és az égbe emelték. A háború alatt a repülő erődök számos várost támadtak meg. A háború végéhez közeledve Kalamant ostromolták meg utoljára, amelyet majdnem legyőzött az erőd, pedig a város felkészült a támadásra és megerősített védelmet épített ki.

A vakító, szívdágyószínű villámlásokkal körülölelt repülő erőd a sötét mágia fellegein úszva egyre közelebb és közelebb ért hozzájuk. Tanis látta a fellegvár három tornyának ablakaiban a világosságot, hallotta a hangokat, amelyek megszokottnak számítottak a földön, ám furcsának és megdöbbentőnek hatottak fentről: parancsszavak kiáltását, fegyverek csörgését. És mintha feketeköpenyes mágusok kántálása is megütötte volna a fülét, akik éppen varázsláshoz készülődtek. Tekintete a gonosz sárkányokon akadt meg, akik lustán köröztek a kastély körül. Az egyre közeledő erőd egyik oldalán pedig egy kettészakadt udvart pillantott meg, az azt körülölelő falak romokban heverték, ahogy az épületet alapjaiban tépték ki a földből.

Tanis megbűvölten figyelte a fellegvárat, miközben a belső hang tovább sikoltott fejében. Kétezer lovag! Akiket az utolsó pillanatban hívtak össze, és még csak fel sem tudtak készülni rendesen! Csupán egy maroknyi sárkány! A Főpap Tornya bizonyára kitart majd, ám drága árat kell érte fizetnie! Mégis, csak pár napot kell átvészelnük! Addigra Raistlint legyőzik, Kitiara pedig nem akarja majd többé megtámadni Palanthast. Azonfelül addigra megérkezik a Toronyba a lovagokból álló erősítés a jó sárkányokkal együtt. Talán egyszer s mindenkorra le tudják végre győzni a lányt.

Kitiara szétzúzta a Sárkány Nagyúr és Ansalon szabad népe közt meglévő törékeny fegyverszünetet. Elhagyta Sanction oltalmát és nyílt terepre merészkedett. Itt a nagy lehetőség! Legyőzhetik, netán még el is foghatják! Tanis torka fájdalmasan összeszorult. Belenyugodna-e Kitiara abba, hogy élve elfogják? Nem, hát persze, hogy nem! Ujjai kardja markolatára fonódtak. Ott kell lennie, mikor a lovagok megpróbálják elfoglalni az erődöt! Talán ő majd meg tudja győzni a lányt arról, hogy adja meg magát. Látnia kell,

hogy igazságosan bánnak vele, úgy, ahogy azt egy tiszteletreméltó ellenfél megérdemli...

Lelki szemei előtt tisztán látta a lányt. Dacolva harcolna ellenségei gyűrűjében, felkészülve, hogy drágán adja az életét. Aztán felpillantana, egyenesen reá. Talán ellágyulna az a kemény, ragyogó pillantása, talán elejtené kardját, kitárná a karját...

Miről is ábrándozik itt? Tanis megrázta a fejét. Hiábavaló álmokat kerget, mint egy holdkóros szerelmes. Azért... biztos, ami biztos, a lovagokkal marad.

Hirtelen izgatott kiáltozásra lett figyelmes lenn a csatatéren, és bár szükségtelen volt, gyorsan kitekintett az ablakon. Tudta, hogy mi okozta a kavargást. A sárkányiszony.

A sárkányiszonyt, melynek hatása sokkal pusztítóbb volt a nyílzápornál, az éppen előtűnő fekete és kék sárkányok keltették, megbénítva a bástyán felsorakozó katonákat. Az idősebb lovagok, akik már a Dárdaháborúban is részt vettek, szilárdan helytálltak, zordan markolták fegyvereiket és küzdöttek a szívüket betöltő irtózat ellen. Ám a fiatalabb lovagok, akik először néztek sárkánycsata elé, elsápadtak és behúzták fejüket, néhányan közülük még szégyenteljesen fel is kiáltottak vagy elfordultak a rémületes látvány elől.

Látva odalenn a bástyákon ezeket a megfélemlített, fiatal lovagokat, Tanis a fogát csikorgatta. Őt is elöntötte az émelyítő iszonyat, gyomra remegett, szája íze keserűvé vált. Lord Guntharra pillantva látta, hogy társa arckifejezése megkeményedik, de tudta, hogy ő is ugyanezt éli át.

A félelme az égre pillantott, és látta, hogy a bronzsárkányok, akik a solamniai lovagok szolgálatában álltak, kötelékekbe rendeződnek és a Torony felett várakoznak. Nem támadnak, amíg őket meg nem támadják. Így szólt a tűzszüneti egyezség, mely a háború vége óta fennállt a jó és a gonosz sárkányok között. Ám Tanis észrevette, hogy Khirsah, a sárkányok vezére büszkén magasra emeli fejét, éles karmán megcsillan a villámok fénye. Semmi kétség, a sárkány azt latolgatta, hogy hamarosan harcba száll.

Ám az a belső hang csak nem akart elhallgatni. Valahogy minden túlságosan is egyszerű, túl könnyű. Van még valami Kitiara tarsolyában...

A fellegvár egyre közelebb és közelebb nyomult. Olyan, mintha valami undorító bogarak fészke lenne, gondolta Tanis komoran. A sárkányfattyak szó szerint beborították az egész várat. Belecsimpaszkodtak minden négyzetcentiméterbe, rövid, vaskos szárnyukat kitárták, lelógtak a falakról és az alapzatról, rátelepedtek a bástyákra és belekapaszkodtak a tornyokba. Vigyorgó, hullószerű pófázmányukat lehetett látni minden ablakban és ajtóban. Eltekintve attól, hogy néhány lovag időnként felnyögött az iszonyattól, olyan vészjósló csend telepedett a Főpap Tornyára, hogy hallani lehetett a fent köröző sárkányok szárnycsapásait és a távoli kántálást, a papok és a varázslók hangját, akiknek sötét ereje a levegőben tartotta az egész gonosz szerkezetet.

A vár egyre közelebb és közelebb ért, a lovagok feszülten várakoztak. Halk parancsszavak hangoztak, mire a katonák kihúzták hüvelyükből a kardot, döfésre emelték lándzsáikat, a nyilasok megfeszítették íjaikat. Vízrel teli vödröket készítettek elő, hogy a lángokat el tudják majd oltani, és csapatokat alkottak a csatatéren, hogy harcoljanak az égből leereszkedő és támadó sárkányfattyakkal.

Felettük a sárkányok kettes-hármas egységekből álló harci alakulatba rendeződtek Khirsah parancsára, és lebegve egyensúlyoztak a pillanatra várva, hogy bronzszínű villámként lecsaphassanak az ellenségre.

- Odalent van rám szükség - szólalt meg Gunthar. Felrakta sisakját, majd tisztjei és tanácsadói társaságában kiviharzott a teremből, hogy elfoglalja helyét a megfigyelő toronyban.

Tanis azonban nem moccant és még csak nem is válaszolt a lovag megkésett invitálására. Bensejében egyre hangosabb, egyre követelőzőbb lett a hang. A félelme lehunyta szemét és elfordult az ablaktól. Megpróbált nem tudomást venni a kimerítő sárkányiszonyról, kirekeszteni tudatából a halálérő vérfagyasztó látványát, és csak a

belső hangra összpontosított.

És végül meghallotta.

- Oh, ne! Az istenek nevében! - suttogta. - Milyen balgák, milyen vakok is voltunk! Egyenesen az ő kezére játszottunk!

Hirtelen megvilágosodott előtte Kitiara terve. Mintha csak itt állt volna mellette, és részletesen elmagyarázta volna, mit fog tenni. Mellkasát félelem szorította össze, és kinyitva szemét az ablakhoz ugrott. Öklével a faragott kőpárkányra csapott, mire megvágta magát. Lelőkte a teáscsészét, ami ezer darabra tört szét, ám nem vette észre sem a vért, mely sérült kezéből csorgott, sem a kiömlött teát. Felpillantott a hátborzongató, fellegekkel teli égre, és figyelte, mint húzódik közelebb és közelebb a repülő erő.

Már csak egy nyíllövésnyire volt.

Már csak egy dárdahajításnyira.

Ahogy felnézett, majdnem megvakította egy villámlás. Tanis tisztán kivette a sárkányfattyak vértetének minden részletét, látta a rendezett sorokban felálló zsoldosok vigyorgó képét, látta a magasban repülő sárkányok pikkelyeit.

És akkor a látomás elvonult.

Egy nyílvesszőt sem lőttek ki, egy varázsigét se mormoltak el. Khirsah és a bronzsárkányok nyugtalanul köröztek, dühödten figyelve gonosz rokonaikat, bár betartva az egyezséget, hogy nem támadnak, amíg őket meg nem támadják. A bástyákon álló lovagok a nyakukat nyújtogatták, ahogy a hatalmas, félelmetes vár elhaladt fölöttük. Menet közben letörte a Főpap Tornyának csúcsát, és néhány követ a mélybe lökött, melyek darabokra törtek az udvaron.

Tanis a bajsza alatt átkozódva az ajtóhoz futott, és egyenesen Gunthar karjaiba rohant. A lovag értetlen kifejezéssel arcán éppen befelé igyekezett.

- Nem értem - mondta Gunthar tanácsadóinak. - Miért nem támadott meg minket? Mi a fenét akarhat?...

- Egyenesen a várost fogja megtámadni, ember! - Tanis megragadta a lovag karját és szó szerint megrázta. - Végig ezt magyarázta Dalamar! Kitiara Palanthast fogja megtámadni! Nem bajlódik velünk, most nem kellünk neki! A Főpap Tornyá fölött megy el!

Gunthar szeme, mely alig volt látható a sisakja nyílásában, összeszűkül.

- Ez ostobaság - jelentette ki nyugodtan, a bajsza végét pödörgetve. Végül idegesen lehúzta a sisakját. - Az istenek nevében, Tanis, miféle stratégia ez? Hátulról őrizetlenül hagyja a hadseregét! Még ha be is veszi Palanthast, nem lesz elég ereje, hogy megtartsa! Beragad közénk és a városfal közé! Nem! Előbb végeznie kell itt velünk, aztán megtámadja a várost! Különben könnyedén elbánunk vele! Nincs más választása!

Gunthar a tanácsadóikhoz fordult.

- Talán ez valami csel, hogy őrizetlenül csapjon le ránk. Jobb, ha felkészülünk, hogy az ellenkező irányból fog támadni a fellegvár...

- Hallgass meg! - rivallt rá Tanis. - Nem csel! Palanthasba fog menni. És mire te és a lovagjaid Palanthasba értek, a fivére visszaérkezik a Kapun túlról. És ő kezében a várossal ott fog várni rá!

- Badarság! - morogta Gunthar. - Nem érhet ilyen gyorsan Palanthasba! A jó sárkányok harcolni fognak... A fenébe is, Tanis, még ha a palanthasiak nem is olyan jó katonák, már csak a számbeli fölényük miatt is fel kell tudniuk tartóztatni a lányt!

Indulatosan felhorkantott.

- A lovagok azonnal indulnak. Négy napon belül ott leszünk.

- Egyvalamiről megfeledkeztél - vágott vissza Tanis, és udvariasan, de határozottan utat tört magának, majd lábujjhegyre állva így kiáltott. - Mi mindannyian megfeledkeztünk valamiről, mégpedig arról a tényezőről, amely megváltoztatja az egész csata

kimenetelét... Lord Soth-ról!

4. FEJEZET

Izmos hátsó lábai segítségével Khirsah a levegőbe emelkedett és könnyed kecsességgel átsuhant a Főpap Tornyának falai felett. A sárkány erős szárnycsapásainak köszönhetően hamarosan maguk mögött hagyták a lassan vonuló fellegvárat. Mégis, gondolta magában Tanis, a repülő kastély elég gyorsan mozog ahhoz, hogy holnap hajnalra Palanthasba érjen.

- Ne menj túl közel! - intette Khirsah.

Egy fekete sárkány lustán körözött fölöttük, hogy szemmel tartsa őket. A többi fekete példány távolabb repkedett, és most, hogy egy magasságban volt a fellegvárral, Tanis kék sárkányokat is megpillantott, akik a repülő erőd szürke tornyai körül keringtek. Az egyik, különösen nagy példányban a félelf felismerte Kitiara saját hátságát, Skie-t.

Vajon hol lehet Kit? tűnődött Tanis, és hasztalan próbált meg bekukkantani a sárkányfattyaktól hemzsegő ablakokon, akik órá mutogatva gúnyolódtak rajta. Hirtelen megriadt attól, hogy ha a lány idenéz, netalán felismeri, ezért a fejére húzta a csuklyáját. Aztán szomorúan elmosolyodott és megvakarta a szakállát.

Ebből a távolságból Kit nem látna egyebet, csak egy magányos sárkánylovast, aki feltehetően a lovagok hírvivője.

Tisztán látta maga előtt, mi történne a fellegvárban.

- Lelőhetnénk innen fentről, Lord Kitiara - mondaná az egyik parancsnok.

Kitiara oly emlékezetes kacagása csengett vissza Tanis fülében.

- Nem, vigye csak a híreket Palanthasba, mondja el nekik, mire számíthatnak! Hadd izzadjanak egy kicsit!

Izzadjanak egy kicsit... Tanis megtörölte az arcát. A jeges hegyi levegő ellenére csuromvíz volt az inge a bőrtunika és a páncél alatt. Megborzongott és szorosabbra húzta maga körül a köpenyt. Sajogtak az izmai. Híttől való utazáshoz volt szokva, nem pedig sárkányháton való repüléshez, és most egy pillanatra vágyakozva gondolt vissza meleg kocsijára. Majd gúnyosan elmosolyodott önmagán. Megrázta a fejét, hogy magához térjen (miért gyötri meg ennyire az, ha egy éjjel fenn kell maradnia?) és kényszerítette magát, hogy félretéve saját kényelmetlenségeit, inkább az előtte álló megoldhatatlan problémával foglalkozzon.

Khirsah mindent megpróbált, hogy ne vegyen tudomást a még mindig a közelükben köröző fekete sárkányról. Gyorsabban kezdett repülni, mire végül a fekete, akit csak azért küldtek ki, hogy szemmel tartsa őket, visszafordult. Messze maguk mögött hagyták a fellegvárat, mely könnyedén sodródott át olyan hegycsúcsok felett, melyek egy hadseregnek a veszét okozták volna.

Tanis megpróbált terveket szőni, de bármi, ami eszébe jutott, emlékeztette valamire, ami fontosabb volt annál, míg végül úgy érezte magát, mint egy idomított egér, aki csak hajtja, egyre jobban hajtja a mókuskereket, és a nagy sietségben nem jut sehova. Legalább Lord Gunthar nem fogja békén hagyni Amothus tábornokait, hogy mozgósítsák a helyi katonaságot. (A tábornok tiszteletbeli címet ugyan a kiemelkedő közösségi szolgálatért adományozták Palanthasban, de most nem egy ezek közül a tábornokok közül tényleges katonai szolgálatot teljesített.) Sajnálatos módon a mozgósítás nem volt egyéb, mint ürügy a kikapcsolódásra.

Gunthar és a lovagai egymást oldalba bökdösve röhögtek a polgárokból összetoborzott hadseregen, amely a gyakorlatok alatt összevissza csetlett-botlott. Ezt követte Lord

Amothus kétórás beszéde, mely alatt a katonaság önelégülten hetvenkedve leitta magát a sárga földig, és mindenki rendkívül jól érezte magát.

Visszaemlékezve a pufók kocsmárosokra, a verítékező kereskedőkre, a jól öltözött szabókra és a kétbalkezes kovácsokra, akik egymáson keresztülvesve parancsokat követtek, amiket nem adtak ki, viszont nem követték azokat, amiket megparancsoltak, Tanis sírni tudott volna tehetetlen dühében. Elkecseregetten gondolt arra, hogy ez a sereg fogadja majd a halállovagot és csontharcosait Palanthas kapuinál holnap.

- Hol van Lord Amothus? - kiáltotta Tanis, és betaszította a palota hatalmas kapuit, még mielőtt kinyithatták volna azokat, egyúttal majdnem ledöntött a lábáról egy meglepett szolgát.

- A... alszik, uram - kezdte az inas. - Csak reggel...

- Ébreszd fel! Ki most a lovagok parancsnoka?

A szolga elkerekedett szemmel habogni kezdett.

- A fenébe! - förmedt rá a félelf. - Ki a legmagasabb rangú lovag, tökfilkó?

- Sir Markham lenne az, uram, a Rózsa Lovagja - felelt Charles a maga nyugodt, méltóságteljes hangján, ahogy az egyik várószobából előbukkant. - Küldessek ér...

- Igen! - kiáltotta Tanis, aztán látva, hogy a palota hatalmas előcsarnokában mindenki őt bámulja, mintha valami őrült lenne, eszébe villant, hogy a pánik bizonyára nem oldja meg a helyzetet. Így hát kezét szeme elé emelve vett egy mély lélegzetet és kényszerítette magát, hogy világosan beszéljen.

- Igen - ismételte meg immáron halkabban -, küldess Sir Markhamért és Dalamarért, a mágusért is!

Úgy tűnt, ez utóbbi kérés még magát Charlest is meglepetti. Egy pillanatig fontolóra vette a kívánságot, majd fájdalmas kifejezéssel arcán megkockáztatta, hogy tiltakozzék a javaslat ellen.

- Rendkívül sajnálom, uram, de nincs módomban üzenetet küldeni a... az Ősmágia Tornyaiba. Teremtett lélek be nem teszi a lábát abba az elátkozott ligetbe, még egy surranó sem.

- A fenébe! - fortogott Tanis. - Muszáj beszélnem veled!

Gondolatok cikáztak át agyán.

- Van goblin rabotok? Egyikük biztos át tudna jutni a Ligeten! Fogjátok az egyik teremtményt, ígérjétek neki szabadulást, pénzt, fél királyságot, akár magát Amothust is, bármit, csak jussanak be abba az átkozott Ligetbe...

- Nincs rá szükség, félelf - hallatszott egy sima hang.

Egy fekete köpenyes alak öltött testet a palota csarnokában, megijesztve Tanist és halálra rémítve az inast. Ezúttal még Charles is felvonta a szemöldökét.

- Tényleg rendkívüli vagy! - jegyezte meg Tanis és közelebb intette a varázslót. Charles utasításokat adott különböző szolgáknak, szalajtvá az egyiket, hogy ébressze fel Lord Amothust, elküldve a másikat, hogy kerítse elő Sir Markhamot.

- Négyszemközt kell veled beszélnem - folytatta a félelf. - Menjünk be ide!

Tanist követve Dalamar hidegen elmosolyodott.

- Bárcsak elfogadhatnám a bókot, félelf, de egyszerű megfigyelésből adódóan jutott a tudomásomra érkezésed, nem pedig valami mágikus gondolatolvasásból kifolyólag. Láttam, ahogy a bronzsárkány leszáll az udvaron és te belépsz a palotába. Nekem is éppúgy beszélnem kell veled, mint ahogy neked velem. Így hát itt vagyok.

Tanis becsukta az ajtót.

- Gyorsan, még mielőtt a többiek jönnek. Tudod, mi közeleg felénk?

- Múlt éjjel tudtam meg. Küldtem neked üzenetet, de akkor már elmentél. - Dalamar mosolya eltorzult. - Gyors szárnyakon járnak a kémeim.

- Ha egyáltalán szárnyakon közlekednek - dünnyögte Tanis. Sóhajtott és megvakarta a szakállát, majd felemelte fejét és feszülten Dalamarra pillantott. A sötételf nyugodtan, fegyelmezetten álldogált, kezét fekete köpenyébe rejtette. A fiatal mágus minden bizonnyal olyasvalakinek tűnt, aki feszült helyzetben is hűvös bátorsággal áll helyt. Csakhogy az, akinek mindezt előadta, nem volt tökéletesen meggyőződve efelől.

Tanis megdörzsölte a homlokát. Milyen zavaros is ez! Mennyivel könnyebb dolguk volt a régi szép időkben - kezd úgy beszélni, mintha egy nagyapó lenne! -, amikor tisztán szét lehetett választani a jót és a rosszat, és mindenki tudta, hogy melyik oldalon áll és melyikkel harcol. Most a gonosszal szövetkezik, hogy a gonosz ellen harcoljon. Hogy lehetséges ez? A gonosz önmaga ellen fordul. Ezt olvasta Elistan Mishakal Korongjairól. Tanis dühösen megrázta a fejét, ahogy rájött, csak az idejét vesztegeti. Hinnie kell Dalamarnak. Legalábbis hinnie kell a mágus nagyravágásának.

- Meg tudjuk állítani valahogy Lord Soth-t?

Dalamar lassan bólintott.

- Gyorsan vág az eszed, félelf. Tehát te is azt hiszed, hogy a halállovag megtámadja Palanthast?

- Nyilvánvaló, nem? - csettintett Tanis. - Ez kell, hogy legyen Kit terve. Így kerek az egész.

A sötételf vállat vont.

- Hogy válaszoljak a kérdésedre, nem, semmit sem tehetünk. Most semmiképpen sem.

- És te? Meg tudod őt állítani?

- Nem merem elhagyni az őrhelyemet a Kapu mellett. Most is csak azért jöttem el, mert tudom, hogy Raistlin még messze jár onnan. Ám minden egyes lélegzetvételünkkel közelebb kerül hozzá. Ez az utolsó alkalom, hogy elhagyhattam a Tornyot. Azért jöttem, hogy beszéljek veled, hogy figyelmeztesselek. Kevés az időnk.

- Győzni fog?

Tanis hitetlenkedve meredt Dalamarra.

- Te mindig alábecsülted őt - mosolygott rá gúnyosan a mágus. - Mondtam neked, hogy megerősödött, hatalmas, a legnagyobb varázsló a világon. Hát persze, hogy győzni fog! De milyen áron... milyen óriási áron...?

Tanis a homlokát ráncolta. Nem tetszett neki a mágus hangjában bujkáló büszkeség, amikor az Raistlinről beszélt. Ez minden bizonnyal nem úgy hangzott, mintha egy olyan tanítvány mondta volna, aki kész meggyilkolni shalafiját, ha a szükség úgy hozza.

- De térjünk vissza Lord Soth-hoz! - folytatta hűvösen Dalamar, aki többet olvasott le Tanis arcáról, mint ahogy azt a félelf szerette volna. - Mikor rájöttem, hogy minden kétséget kizáróan kihasználja a lehetőséget, hogy bosszút álljon a régóta gyűlölt városon és lakóin - már ha hinni lehet a bukását övező mendemondáknak -, felvettem a kapcsolatot a Wayreth Erdejében álló Ősmágia Tornyával.

- Hát persze! - kapkodott levegő után megkönnyebbülten Tanis. - Par-Salian! A Tanács! Ők talán...

- Nem válaszoltak az üzenetemre - folytatta Dalamar, meg sem hallva a félbeszakítást. - Valami különös dolog folyhat ott. Nem tudom, mi lehet az. A hírnököm zárva talált minden utat a - mondjuk úgy - könnyű és légies termete ellenére, ami szokatlan.

- De...

- Oh - vont a fekete köpenybe bújtatott vállát Dalamar - persze azért tovább próbálkozom. De nem számíthatunk rájuk, és ők az egyetlenek, akik értenek a mágiához és elég erősek ahhoz, hogy megállítsák a halállovagot.

- Paladine papjai...

- Még friss a hitük. Úgy tartják, Huma idejében az igazán hatalmas papok Paladine segítségét kérve bizonyos szent szavakat használtak a halállovagok ellen. Ám ha így is

volt, most senki sem él Kryn timer, akinek ilyen hatalma lenne.

Tanis eltűnődött egy pillanatra.

- Kiti végső célja az Ősmágia Tornya lesz, hogy ott találkozzon a fivérével és segítse testvérét, igaz?

- És hogy megállítson engem - felelte Dalamar elsápadva, feszülten.

- Át tud jutni Kitiara a Shoikan Ligeten?

Dalamar újra vállat vont, ám Tanis észrevette, hogy hűvös viselkedése hirtelen nyugtalanságba csap át.

- A Liget az én ellenőrzésem alatt áll. Minden lényt távol tart, élőket és holtakat egyaránt.

- A sötételf újra elmosolyodott, ám ezúttal mosolyából hiányzott a derű. - Igaz is, a te goblinod öt másodpercen belül kimúlt volna. Mindazonáltal Kitiara kapott egy talizmánt Raistlintől. Ha még mindig megvan neki, és a bátorsága is, hogy használja, és ha Lord Soth vele van..., igen, meg tudja tenni. Ámde ha egyszer bejutott, szembe kell néznie a Torony őreivel, akik nem kevésbé félelmetesek, mint a ligetbeliek. De ez az én dolgom, nem pedig a tiéd...

- Túl sok minden a te dolgod! - csettintett Tanis. - Adj nekem is egy jelet! Engedj be a Toronyba! Megbirkózom majd vele...

- Oh, persze - válaszolt Dalamar jót mulatva. - Jól tudom, milyen ügyesen megbirkóztál vele a múltban. Figyelj, félelf! Mindössze annyit tudsz segíteni, hogy próbáld megtartani a várost. Azonkívül egy dolgot elfelejtettél: Soth valódi célját. Halottnak akarja Kitiarát. Magának akarja a lányt. Elmondta nekem. Persze úgy kell intéznie, hogy mindez jól vegye ki magát. Ha sikerül elérnie, hogy a lány meghaljon, és bosszút tud állni Palanthason, eléri a célját. Fikarcnyit sem törődik ő Raistlinnel!

Tanisnak hirtelen végigkúszott a hátán a hideg. Képtelen volt megszólalni. Valóban, megfélemedezett Soth céljairól. A félelf megborzongott. Kitiara sok gonosz dolgot művelt. Sturm az ő dárdája által halt meg, számolatlanul sokan pusztultak el az ő parancsára, még többen szenvedtek és még most is szenvednek miatta. Mégis, ezt érdemli a lány? Sötét, hideg, gyötrelmes, végtelen életet, valamiféle elátkozott házassággal örökre hozzáláncolva Abyss ezen teremtményéhez?

Hirtelen sötét függöny ereszkedett Tanis elé. Szédelegve, elgyengülve látta magát, amint egy ásító szakadék szélén imbolyog, majd érezte, hogy zuhan...

Homályosan érezte, hogy puha, fekete kelme teríti be, erős kezet érzett, mely támogatta, vezette...

Aztán semmit.

Egy pohár hideg, sima pereme préselődött Tanis ajkához, majd konyak égette torkát és hevítette fel belsejét. Bizonytalan tekintettel felnézett és Charlest pillantotta meg, aki körülötte sertepertélt.

- A sötételf szerint nagy utat tett meg étel és ital nélkül.

Charles mögött felsejlett Lord Amothus sápadt, aggódalmas képe. Fehér köpenybe öltözve olyan volt, mint egy feldúlt szellem.

- Igen motyogta Tanis. Eltolta maga elől a poharat és megpróbált felkelni. Hirtelen érezte, hogy a szoba meginog a lába alatt, ezért úgy döntött, inkább ülve marad.

- Igazad van. Ennem kellett volna valamit.

Körbenézett, tekintetével a sötételfet kereste.

- Hol van Dalamar?

Charles szigorú arckifejezést öltött.

- Ki tudja, uram? Feltételezem, visszahúzódott sötét lakhelyére. Azt mondta, befejezte az önnel való megbeszélést. Engedelmeivel meghagyom a szakácsnak, hogy készítse el a reggelit.

Charles meghajolt és visszavonult, de előbb még félreállt, hogy beengedje az ifjú Sir Markhamet.

- Reggeliztél már, Sir Markham? - kérdezte tétován Lord Amothus, aki nem igazán értette, mi folyik itt, és kifejezetten idegesítette a tény, hogy egy sötételf mágus szabadon hol felbukkan, hol meg eltűnik az ő házában. - Nem? Akkor édeshármásban meg is ejthetjük a reggelit. Hogy szereted a tojást?

- Talán ez nem a megfelelő pillanat arra, hogy a tojás elkészítéséről fecserésszünk, milord - válaszolt Sir Markham, és egy halovány mosollyal ajkán Tanis felé pillantott. A félelf szemöldöke fenyegetően összerándult, zilált, kimerült külseje elárulta, hogy szörnyű hírek birtokában van.

Amothus felsóhajtott, és Tanis látta, hogy a nemes egyszerűen csak megpróbálja halogatni az elkerülhetetlent.

- Ma reggel érkeztem a Főpap Tornyából... - kezdte.

- Á - szakította félbe Sir Markham, miközben hanyagul levetette magát az egyik székre és töltött magának egy kis itókát. Üzenetet kaptam Lord Gunthartól, hogy ma reggelre várja a támadást. Hogy halad a csata?

Markham gazdag, ifjú nemes volt, jóképű, jóra való, könnyed és gondtalan fiatalember. A Dárdaháborúban kiemelkedően harcolt Laurana parancsnoksága alatt, és a Rózsa Lovagjává ütötték. Ám Tanis emlékezett arra, hogy Laurana azt mondta neki, a fiatalember bátorsága közönyös, majdhogynem érzéketlen volt, ráadásul teljességgel megbízhatatlan. (Mindig az volt az érzésem, mondta Laurana elgondolkodva, hogy csak azért harcol, mert éppen akkor nem adódott semmi érdekesebb.)

Visszagondolva a fiatal lovagról tett megállapításra, és hallva a kedélyes, közönyös megjegyzést, Tanis arca elkomorult.

- Nem volt semmiféle csata jelentette ki váratlanul.

Lord Amothus arcán már-már komikusnak ható kifejezés, remény és megkönnyebbülés jelent meg. Tanis ránézett és hirtelen nevetnékje támadt, ám attól tartva, hogy nevetése hisztérikusan csengene, sikerült még idejében megfékeznie magát. Sir Markhamra pillantva a félelf látta, hogy az a homlokát ráncolja.

- Nem volt csata? Akkor az ellenség nem jött el...

- Ellenkezőleg. Eljött - vágott közbe Tanis keserűen -, eljött és ment is egyenesen tovább.

Tett egy mozdulatot a levegőbe.

- Huss!

- Huss? - Amothus arcából kiszaladt a vér. - Nem értem!

- Egy repülő kastéllyal!

- Abyss nevére! - Sir Markham halkan füttyentett. - Egy repülő kastéllyal!

Gondolataiba merült, ujjai szórakozottan morzsolgatták elegáns lovaglóruháját.

- Nem támadták meg a Főpap Tornyát. Átrepülnek a hegyek felett. Ez azt jelenti, hogy...

- Hogy teljes erővel egyenesen Palanthast fogják megtámadni - fejezte be a gondolatot Tanis.

- De... nem értem! - nézett rájuk zavartan Lord Amothus. - Nem állították meg őket a lovagok?

- Ez teljességgel lehetetlen lett volna, milord - felelt Sir Markham egy közönyös vállrándítás kíséretében. - A fellelgyár megtámadásának egyetlen sikerrel kecsegtető megoldását a sárkányok jelentették volna.

- És a fegyverszüneti egyezés alapján a jó sárkányok addig nem támadnak, míg meg nem támadják őket. A Főpap Tornyában pedig csak egy seregnyi bronzsárkány volt. Az ezüst- és aranyasárkányokat is beleértve, sokkal több sárkányra lesz szükségünk, hogy megállítsuk a fellelgyárt - jelentette ki fáradtan Tanis.

Sir Markham tűnődve dőlt hátra székében.

- Van egy pár ezüstsárkány a vidéken, akik természetesen azonnal felszállnak, mielőtt feltűnnek a gonosz sárkányok. De nincsenek valami sokan. Talán többet tudnánk küldeni...

- A legnagyobb veszélyt nem a fellegvár jelenti - szakította félbe Tanis. Lehunyta szemét és megpróbálta megállítani a szoba forgását. Mi a baj velem? Kezdek öregedni, gondolta. Túlágosan öreg vagyok már ehhez.

- Nem?

Ez utóbbi csapástól Lord Amothus kezdett az összeomlás szélére kerülni, de, egy olyan nemeshez méltán, amilyen ő is volt, megpróbálta megőrizni alaposan megtépázott önuralmát.

- Minden kétséget kizáróan Lord Soth is Kitiara Nagyúrral tart.

- A halállovag! - mormolta Sir Markham halovány mosollyal az ajkán. Lord Amothus olyan látványosan elsápadt, hogy a reggelivel visszaérkező Charles azonnal lerakta a tálcát és gazdájához sietett.

- Köszönöm, Charles - mondta Amothus természetellenesen merev hangon. - Egy kis konyak talán segítene.

- Sok konyak, hogy pontosak legyünk jelentette ki vidáman Sir Markham, kihörpintve poharát. - Esetleg ha lerészegedünk a sárga földig. Semmi értelme józannak maradni! Semmiképp sem a halállovag és a serege ellen!...

Az ifjú lovag hangja elhalt.

- Uraim, most pedig enniük kell - jelentette ki határozottan Charles, miközben kényelembe helyezte gazdáját. A korty italtól Amothus visszanyerte arcszínét. Az étel illatától Tanis rádöbbsent, milyen éhes is valójában, így nem nagyon tiltakozott, amikor a lakáj nagy igyekezettel sürgölődve áthozott egy asztalt és felszolgált a reggelit.

- M... mit jelent ez? - habogott Lord Amothus, miközben beidegződött mozdulattal ölébe terítette szalvétáját. - Hal-hallottam már erről a halállovagról. Az ük-ük-ükapám az egyike volt azon nemeseknek, akik tanúi voltak Soth tárgyalásának Palanthasban. És ez a Soth volt az, aki elrabolta Lauranát, nem igaz, Tanis?

A félelf arca elkomorult. Nem válaszolt a kérdésre.

Amothus segélykérően emelte fel a kezét.

- De mit tehet a város ellen?

Megint nem kapott feleletet. Ám erre nem is volt szükség. A nemes a zord, kimerült félelfről a fiatal lovagra pillantott, aki keserűen mosolygott, miközben késével módszeresen apró lyukakat vájt a csipke asztalterítőbe. A hallgatás megadta neki a választ.

Érintetlenül hagyva a reggelijét, Amothus felkelt, és közben észre sem vette, hogy szalvétája a földre csúszik. Keresztülvágott a pompásan berendezett szobán, és megállt a bonyolult mintákat ábrázoló, kézzel csiszolt üvegből készült, magas ablak előtt. A nagy, ovális üveglap közrefogta Palanthas gyönyörű látképét. Felette az ég sötét volt, melyen különös, kavargó felhők gomolyogtak. Ám a vihar mintha csak még jobban kiemelte volna az alatta elterülő város szépségét és szemmel látható békességét.

Lord Amothus ott állt, kezével a szatén függönyt markolta, és kibámult a városra. Vásárnap volt. Az emberek kosarukkal a kezükben a piactérre menet elhaladtak a palota mellett, a baljós égboltról diskuráltak, miközben csintalan gyerekeiket korholták.

- Tudom, mi jár a fejedben, Tanis - szólalt meg végül Amothus megtört hangon. - Tarsisra gondolsz, Vigaszra, Silvanestire és Kalamanra. A barátodra gondolsz, aki meghalt a Főpap Tornyában. Eszedbe jutnak mindazok, akik meghaltak vagy megsérültek az utolsó háború sokán, míg mi Palanthasban sértetlenek maradtunk.

Tanis még mindig nem válaszolt. Csendben reggelizett tovább.

- És te, Sir Markham... - Amothus felsóhajtott. - Hallottalak valamelyik nap hahotázni téged és a lovagjaidat. Hallottam a megjegyzéseket arról, hogy Palanthas polgárai erszényeket visznek a háborúba, és úgy akarják legyőzni az ellenséget, hogy pénzt szórnak közéjük, miközben azt kiáltozzák: Menjetek el! Menjetek el!

- Lord Soth ellen ez épp annyira lesz célravezető, mint a kardjaink.

Markham egy vállrándítás és egy kurta, keserű kacaj kíséretében odatartotta poharát Charlesnak, hogy töltse tele.

Amothus az ablaküvegnek nyomta a fejét.

- Soha nem gondoltuk, hogy hozzánk is elér a háború szele! Soha nem is volt még itt háború! Palanthas mindig is a béke, a fény és a világosság városa volt! Az istenek megkíméltek minket, még az Összeomlás alatt is! És most... most, hogy béke honol a világon, ennek kell történnie!

Megfordult, sápadt arca megnyúlt az aggodalomtól.

- Miért? Nem értem!

Tanis eltolta maga elől az ételt. Hátradőlt, nyújtózkodott, megpróbálta kilazítani merev izmait. Tényleg kezdek öregedni, gondolta. Öregedni és elpuhulni. Hiányzik, ha nem pihenhetek éjszakánként. Hiányzik, ha nem ehetek, és kezdek gyengülni. Hiányoznak a régi szép idők. Hiányoznak a rég elment barátaim. És rosszul vagyok, és elegendem van abból, hogy embereket látok meghalni valami ostoba, értelmetlen háborúban! Felsóhajtott, megdörzsölte a szemét, majd rákönyökölve az asztalra, kezével megtámasztotta a fejét.

- Békéről beszélsz. Ugyan miféle békéről? - kérdezte. - Olyanok vagyunk, mint a gyerekek otthon, amikor az anyjuk és az apjuk napokig folyamatosan veszekednek, és utána végre elhallgatnak és minden normálissá válik. Sokat mosolygunk, megpróbálunk vidámak lenni, megesszük a főzeléket és lábujjhegyen járunk, nehogy zajt csapjunk. Mert tisztában vagyunk azzal, hogy ha nem így teszünk, újra elkezdődik a civakodás. És ezt még békének nevezzük!

Tanis keserűen felnevetett.

- Csak egy rossz szót szólunk, milord, és Porthios máris a nyakunkra küldi az elfeket. Ha a rossz irányba simítjuk a szakállunkat, a törpék újra bezárják a kapukat a hegyekben.

Lord Amothusra pillantva Tanis látta, hogy a férfi feje lekókad, finom keze a szemét dörzsöli, válla lekonyul. Tanis haragja hirtelen elszállt. Kire haragudott egyáltalán? A sorsra? Az istenekre?

A félelf fáradtan felkelt és az ablakhoz sétálva kinézett a gyönyörű, békés, megpecsételt sorsú városra.

- Nem tudom a választ - mondta csendesen. - Ha tudnám, építtetnék egy templomot magamnak, és seregnyi pap követne, azt hiszem. Csak azt tudom, hogy nem adhatjuk fel! Meg kell próbálnunk!

- Még egy pohárral, Charles! - szólalt meg Sir Markham, újra kinyújtva poharát. - Pohárköszöntőt, uraim!

Felemelte az italát.

- Meg kell hát próbálnunk... rím rá a halálunk!

5. FEJEZET

Halkan kopogtak az ajtón. Tanis, aki elmerült munkájában, összerezzent.

- Igen, ki az? - kérdezte.

Az ajtó kinyílt.

- Charles vagyok, uram. Kért, hogy szóljak őrsváltáskor.

Tanis elfordította a fejét és kipillantott az ablakon, amit korábban azért nyitott ki, hogy némi levegőt engedjen be. Ám a meleg és fülledt tavaszi éjszakán szellő sem rebkent. Az égbolt sötét volt, eltekintve a felhők között cikázó, hátborzongató rózsaszín árnyalatú villámoktól, melyek időnként felvillantak. Most, hogy figyelmét a külvilágra összpontosította, hallotta, hogy a harangok elütik az éjfélt, hallotta az újonnan érkező őrök hangját és a nyugovóra térők kimért lépteit.

Nem lesz hosszú életű a nyugalomuk.

- Köszönöm, Charles - mondta Tanis. - Bejönnél egy pillanatra?

- Természetesen, uram.

A lakáj belépett és óvatosan becsukta maga mögött az ajtót. Tanis még egy pillanatig az asztalon lévő papírra meredt. Majd eltökélten, ajkát összepréselve még két sort írt le elf nyelven. Miközben homokot szórt a tintára, hogy megszáradjon, elkezdte figyelmesen átolvasni a levelet. Tekintete azonban elhomályosult. Végül felhagyott a próbálkozással, aláírta a levelet, feltekerte a pergament és kezében tartva ült tovább.

- Uram - kérdezte Charles -, jól van?

- Charles... - kezdte Tanis, miközben az ujján lévő, acélból és aranyból készült gyűrűt forgatta. Hangja elhalt.

- Uram? - ajánlkozott az inas.

- Ez a levél a feleségemnek szól, Charles - folytatta Tanis rekedt hangon, kerülve a lakáj pillantását. - Silvanestiben van. A levélnek még ma este ki kell jutnia a városból, mielőtt...

- Értem, uram - mondta Charles, majd előrelépett és elvette a levelet.

Tanis büntudatosan elvörösödött.

- Tudom, hogy vannak ennél sokkal fontosabb iratok is, amiknek ki kell jutniuk... a lovagok sürgönyei meg hasonlók, de...

- Van egy hírnök, aki éppen alkalmas erre a feladatra. Egy elf, aki valójában szintén Silvanestibe való. Hűséges, és hogy teljesen őszinte legyek, uram, több mint hálás lesz azért, ha valamilyen megtisztelő megbízást teljesítve elhagyhatja a várost.

- Köszönöm Charles - sóhajtott Tanis és a hajába túrt. - Ha történne valami, azt akarom, hogy tudja...

- Természetesen, uram. Tökéletesen érthető. Ne is gondolkozzék rajta többet. Talán a pecsétjét...?

- Ó, igen, hát persze!

Tanis levette a gyűrűt, és a forró viaszba nyomta, amit Charles a pergamenre cseppentett. A pecséten egy nyárfalevél lenyomata rajzolódott ki.

- Lord Gunthar megérkezett, uram. Éppen most találkozik Lord Markhammel.

- Lord Gunthar! - Tanis homloka kisimult. - Kitűnő. Nekem...

- Találkozót kérnek, amennyiben önnek is megfelel, uram - folytatta Charles higgadtan.

- Ó, persze, megfelel - bólintott Tanis felegyenesedve. - Gondolom még nem jelent meg a láthatáron a kas...

- Még nem, uram. Az urakat a nyári reggeliző szobában találja, ami most hivatalosan a haditanács-terem.

- Köszönöm Charles - mondta Tanis, meglepődve, hogy végre sikerült befejeznie egy mondatot.

- Van még valamilyen kívánsága, uram?

- Köszönöm, nem. Tudom, hogy...

- Rendben, uram.

Charles, kezében a levéllel meghajolt, és tartotta az ajtót Tanisnak, majd bezárta a szobát maguk mögött. Egy pillanatig még várt, hátha van még valamilyen óhaja a

félelfnek, majd újra meghajolt és távozott.

Tanis gondolatai még mindig a levélen jártak, ahogy ott állt egyedül, hálát adva a halványan megvilágított folyosó árnyékos nyugalmaért. Majd remegő lélegzetet véve határozottan elindult, hogy megkeresse a reggelizőt, a mostani haditanács-termet.

...

Tanis keze már a kilincsen volt, és éppen be akart lépni a szobába, amikor mozgást vett észre a szeme sarkából. Elfordította a fejét és egy sötét alakot látott maga mellett megjeleni.

- Dalamar? - suttogta döbbsen, majd otthagyva a haditanács-terembe vezető ajtót, az előszobán keresztül odament a sötételfhez. - Azt hittem...

- Tanis. Téged kereslek.

- Vannak híreid?

- Semmi olyan, aminek örülnél - vont a vállát Dalamar. - Nem maradhatok sokáig, hajszálon függ a sorsunk. De ezt elhoztam neked.

Az oldalán lógó egyik erszénybe nyúlt, majd egy ezüst karperecet vett elő és Tanis felé nyújtotta.

Tanis kezébe vette az ékszert és kíváncsian nézegette. Körülbelül négy hüvelyk széles volt és tömör ezüsből készült. A szélességéből és a súlyából Tanis arra következtetett, hogy emberi karra méretezték. Finoman futtatott volt és fekete kövek díszítették, melyek csiszolt felszínén megcsillant a folyosó fáklyáinak pislákoló fénye. Az Ősmágia Tornyából származott.

Tanis óvatosan tartotta.

- Ez... - habozott, nem volt benne, biztos, hogy tudni akarja.

- Hogy mágikus-e? Igen - felelte Dalamar.

- Raistliné? - kérdezte szemöldökét ráncolva Tanis.

- Nem mosolyodott el keserű gúnnyal Dalamar. - A shalafinak nincs szüksége ehhez hasonló mágikus védelemre. Ez a Toronyban lévő varázstárgyakból álló gyűjtemény egyik darabja. Nagyon régi, valószínűleg még Huma idejéből való.

- Mire jó?

Tanis bizonytalanul, még mindig összevont szemöldökkel méregette a karperecet.

- A viselőjét ellenállóvá teszi a mágiával szemben.

Tanis felkapta a fejét.

- Lord Soth mágiájával szemben?

- Bármilyen mágiával szemben. De igen, viselőjét megvédi a halállovag varázsszavaitól, a halál, a bénulás és a vakság ígétől. Viselője nem érzi az általa keltett félelmet. És megvédi tűz- és jégvarázslatoktól is.

Tanis feszülten figyelte Dalamart.

- Ez igazán értékes ajándék! Ezzel már van némi esélyünk!

- A viselője azután mondjon köszönetet, hogy élve visszatért, ha visszatér egyáltalán!

Dalamar kezét ruhája ujjába süllyesztette.

- Lord Soth még a varázslatai nélkül is félelmetes ellenfél, nem beszélve követőiről, akik olyan eskü terhe alatt szolgálják őt, amit még a halál sem oldott fel. Igen, félelf, akkor köszönd majd meg, amikor visszatértél.

- Én? - kérdezte döbbsen Tanis. - De... több mint két éve nem volt kard a kezemben!

Hirtelen támadt gyanúval, feszülten nézett Dalamarra.

- Miért én?

Dalamar mosolya szélesebb lett. Ferde vágású szeme, felcsillant.

- Add oda valamelyik lovagnak, félelf. Engedd, hogy megfogja valamelyikük. Rá fogsz

jönni. Emlékezz, sötét helyről való. Megismeri a hozzá hasonlót.

- Várj! - Látva, hogy a sötételf távozni készült, Tanis megragadta Dalamar fekete köpenybe bújtatott karját. - Csak még egy pillanatra. Azt mondtad, híreket hoztál.

- Nem a te dolgod.

- Mondd el!

Dalamar megtorpant, szemöldökét ingerülten vontta össze késleltetése miatt. Tanis érezte, hogy a fiatal elf karja megfeszül. Fél, döbbszent rá hirtelen. Ám épphogy átvillant agyán a gondolat, már látta is, hogy Dalamar összeszedi magát. Jóképű vonásai kisimultak, kifejezéstelenné váltak.

- A papnő, Lady Cysania, halálos sebet kapott. Azonban sikerült megvédenie Raistlint, aki sértetlen és tovább kutatja a Királynőt. Ezt mondta nekem Őfelsége.

Tanis érezte, hogy a torka elszorul.

- Mi lett Cysaniával? - kérdezte élesen. - Raistlin egyszerűen otthagya, hogy meghaljon?

- Természetesen. - Dalamar kissé meglepettnek tűnt a kérdés hallatán. - Többé nem veszi hasznát.

Tanis lenézett a kezében lévő karperecre, és legszívesebben a sötételf arcába hajította volna. De még időben észébe jutott, hogy nem engedheti meg magának azt a luxust, hogy dühös legyen. Micsoda egy lehetetlen, kacifántos helyzet! Visszaemlékezett a fordított helyzetre, mikor Elistan bement a Toronyba, hogy meggyógyítsa a mágust...

Tanis sarkon fordult és dühösen elindult. A karperecet azonban erősen szorította markában.

- A varázslat akkor jön létre, mikor felveszed.

Dalamar halk hangja átszivárgott Tanis dühének ködén. Meg mert volna rá esküdni, hogy a feketeköpenyes varázsló nevet.

- Mi a baj, Tanis? - kérdezte Lord Gunthar, mikor a félelf belépett a haditanács-terembe.

- Drága barátom, holtsápadt vagy...

- Semmi. Csak... csak néhány aggasztó hírt hallottam. Mindjárt rendbe jövök.

Tanis mély levegőt vett, majd a lovagokra pillantott.

- Ti sem néztek ki valami jól!

- Még egy pohárköszöntőt? - kérdezte Sir Markham konyakospoharát megemelve.

Lord Gunthar szigorú rosszallással nézett rá, ám, a fiatal lovag ügyet sem vetett rá, miközben hanyagul felhajtotta italát.

- Feltűnt a kastély. Átkelt a hegyeken. Hajnalra itt lesz.

Tanis bólintott.

- Ahogy számítottam.

Megvakarta állán a szakállát, majd fáradtan megdörzsölte a szemét. Egy pillantást vetett a konyakos üvegre, majd megrázta a fejét. Nem, bizonyára egyből elaludna tőle.

- Mi az ott a kezeden? - kérdezte Gunthar, miközben kinyújtotta a kezét, hogy elvegye a karperecet. - Valamiféle elf amulett?

- Én nem érinteném... - figyelmeztette Tanis.

- Ördög és pokol! - zihálta Gunthar a kezét visszakapva. A karperec a kézzel szőtt, puha szőnyegre hullott. A lovag fájdalmas arccal szorongatta ujjait.

Tanis lehajolt és felvette a karperecet. Gunthar hitetlenkedve figyelte. Sir Markham fuldoklott a nevetéstől.

- Dalamar, a mágus hozta nekünk az Ősmágia Tornyából - mondta Tanis, nem törődve Lord Gunthar rosszalló pillantásával. - Viselőjét megvédi a varázslatoktól. Ez az egyetlen dolog, ami esélyt adhat valakinek ahhoz, hogy Lord Soth közelébe férkőzzön.

- Valakinek! - ismételte Gunthar. Lenézett a kezére. Ott, ahol megfogta a karperecet,

ujjai megégtek. - Nem akarok akadékoskodni, de úgy megégetett, hogy majdnem elállt tőle a szívverésem! Abyss nevére, ki tudna viselni egy ilyen dolgot?

- Például én - jelentette ki Tanis. Sötét helyről való. Megismeri a hozzá hasonlót.

- Ennek hozzátok és a Paladine-nak tett szent fogadalmaitokhoz van valami köze - motyogta, érezve, hogy elvörösödik.

- El kéne ásni! - morogta Lord Gunthar. - Nincs szükségünk semmiféle segítségre a Feketeköpenyesek Rendjétől!

- Szerintem minden adódó segítséget ki kell használnunk, milord! - vágott vissza Tanis. - Emlékeztetnék továbbá, hogy bármennyire is furcsa, de mindannyian egyazon oldalon állunk! Most pedig, Sir Markham, mik a tervek a város megvédésére?

Tanis egyik erszényébe csúsztotta a karperecet, és úgy tett, mintha észre sem vette volna Lord Gunthar pillantását, majd Sir Markham felé fordult, akit bár meglepett a hirtelen felszólítás, gyorsan Tanis segítségére sietett a jelentéssel.

Solamnia lovagai útnak indultak a Főpap Tornyából. Beletelik majd néhány napba, mire elérik Palanthast. Kiküldött ugyan egy hírnököt, hogy riadóztassa a jó sárkányokat, ám valószínűtlennek tűnt, hogy akár ők is idejében elérjék a várost.

A város harci készségben állt. Lord Amothus rövid, velős beszédben tájékoztatta a polgárokat arról, hogy mi vár rájuk. Nem volt pánikhangulat, amit Lord Gunthar alig tudott elhinni. Ő, a tehetősebbje megpróbálta megvesztegetni a hajóskapitányokat, hogy vigyék ki őket, ám azok mind egy szálig megtagadták a kifutást a baljóslatú viharfelhők láttán. Az Óvárosba vezető kapukat kinyitották. Azok, akik el akartak menekülni a városból, ki a vadonba, természetesen szabadon távozhattak. Kevesen éltek a lehetőséggel. Palanthasban legalább a városfalak és a lovagok nyújtanak valamiféle védelmet.

Tanis személy szerint úgy gondolta, hogy ha a városlakók tudták volna, miféle rettenettel kell szembenézniük, akkor éltek volna a kínálkozó alkalommal. Így azonban a nők félretették drága ruháikat, és minden felhasználható edényt vízzel töltöttek meg, hogy legyen majd mivel eloltani a tüzet. Az Újvárosi polgárokat, akiket nem védtek falak, az Óvárosba menekítették, melynek falait a rendelkezésre álló rövid idő alatt a lehető legnagyobb mértékben megerősítették. A gyermekeket borospincékbe és óvóhelyekre rejtették. A kereskedők kinyitották boltjaikat és kiosztották a szükséges felszereléseket. A fegyvermesterek szétszorták a fegyvereket, és a kovácsműhelyekben még késő éjjel is égtek a tüzek, ahol kardokat, pajzsokat és páncélokat javítottak.

Ahogy elnézett a város felett, Tanis a legtöbb otthonban fényt látott. Az emberek egy olyan reggelre készülődtek, amire tapasztalatból tudta, hogy nem lehet felkészülni.

Felsőhajtott, Laurának írt levelére gondolt, és keserű elhatározásra jutott. Tisztában volt vele, hogy ezzel vitát fog kiváltani. Ügyesen kell hozzálátnia. Hirtelen megfordult és félbeszakította Sir Markhamet.

- Mit gondolsz, mi lesz a támadási tervük? - kérdezte Lord Gunthart.

- Szerintem - húzgálta bajuszát Gunthar - egész egyszerűen azt fogják csinálni, amit Kalamannál is. Olyan közel kerülnek a kastéllyal, amennyire csak lehet. Kalamannál ez nem volt annyira közel. A sárkányok visszatartották őket. De - vont a vállát - közel sincs annyi sárkányunk, mint amennyi nekik volt. Miután a kastély átér a falak fölé, a sárkányfattyak kiugrálnak belőle, és megpróbálják belülről elfoglalni a várost. A gonosz sárkányok támadásba lendülnek...

- És Lord Soth áttör a kapukon - fejezte be Tanis.

- Legalább a lovagoknak időben ide kellene érniük, hogy megakadályozzák a holtak kifosztásában - jelentette ki Sir Markham, újból kiürítve poharát.

- Kitiara pedig - elmélkedett Tanis - megpróbál eljutni a Ősmágia Tornyához. Dalamar azt mondja, hogy egyetlen élőlény sem képes átjutni a Shoikan Ligeten. Ugyanakkor azt is említette, hogy Kitnek van egy amulettje, amit Raistlin adott neki. Lehet, hogy bevárja

Soth-t, mielőtt átkel, hátha ő is segíteni tud neki.

- Ha a Torony a célja jelentette ki Gunthar, megnyomva a ha szót. Nyilvánvaló volt, hogy még mindig nem hitt igazán a Raistlinnel kapcsolatos mesének. - Szerintem a csata leple alatt átrepül a sárkányával a falak felett, és olyan közel száll le a Toronyhoz, amilyen közel csak tud. Esetleg állíthatnánk néhány lovagot a Liget köré, hogy megállítsák...

- Nem tudnak elég közel kerülni ahhoz - vélte Sir Markham, majd utólag hozzátette -, milord. A Liget elbátortalanít mindenkit, aki csak mérföldekre is megközelíti.

- Azonkívül a lovagokra a Soth seregei ellen vívott harcban van szükségünk - fejezte be Tanis. Mély levegőt vett. - ... Van egy ötletem, esetleg előadhatom?

- Természetesen, félelf.

- Úgy vélitek, hogy a kastély fentről fog támadni, Lord Soth pedig a kapukon keresztül tör majd be, elterelve a figyelmet Kitről, aki ezáltal eljuthat a Toronyig, igaz?

Gunthar bólintott.

- Akkor ültessünk a bronzsárkányok nyergébe annyi lovagot, amennyit csak tudunk. Hadd legyen az enyém Tűzfény. Mivel a karperec a lehető legnagyobb védelmet nyújtja nekem Lord Soth ellen, majd én foglalkozom vele. A többi lovag a csatlósaira összpontosíthat. Amúgy is személyes elintéznivalóm van Soth-tal - tette hozzá Tanis, látva, hogy Gunthar a fejét rázza.

- Semmi esetre sem. Remekül helytálltál a legutóbbi háborúban, de sosem kaptál kiképzést. Ahhoz, hogy felkerekedj Solamnia egyik lovagja ellen...

- Még ha egy halott lovag ellen is! - szúrta közbe Sir Markham egy spicces kuncogás kíséretében.

Gunthar bajsza remegett a dühtől, de visszafogta magát és hűvösen folytatta.

- Egy olyan képzett lovaggal szemben, mint Soth, semmiképpen sem járhatsz sikerrel, karperec ide vagy oda.

- Karperec nélkül viszont nem sokat ér a kardforgató tudomány, uram - mutatott rá a lényegre Sir Markham, miközben egy újabb konyakba kortyolt. - Egy olyan fickó, aki csak rád mutat és azt mondja „pusztulj”, határozottan előnyben van.

- Kérlek, uram - vetette közbe Tanis -, elismerem, hogy a korábbi kiképzésem hiányos volt, de a kardforgatás terén majdnem kétszeresen túlteszek rajtad. Elf vérem...

- Abyssba az elf véreddel motyogta Gunthar, Sir Markhamre bámulva, aki eltökélten semmibe vette feljebbvalóját és ismét felemelte a konyakos üveget.

- Ha kell, lemondok a címemről - mondta csendesén Tanis.

Gunthar arca elvörösödött.

- A fenébe is, az tiszteletbeli cím!

Tanis elmosolyodott.

- A Kódex nem tesz efféle különbséget. Tiszteletbeli cím vagy sem, a Rózsa Lovagja vagyok és koromnál fogva - jóval száz fölött, uram - én vagyok a rangidős. Sir Markham hahotázott.

- Ó, Gunthar, az istenek szerelmére, engedélyezd a halálát. Különben is, mi a fenét számít?

- Tökrészeg - dörmögte Gunthar, metsző pillantást vetve Sir Markhamre.

- Fiatal még - mentegette Tanis. - Nos, uram?

Lord Gunthar szeme szikrázott a dühtől. Ahogy a félelfre pillantott, éles, korholó szavak tódultak ajkára. Mégsem mondta ki őket. Gunthar tudta, nagyon is jól tudta, hogy aki Soth-tal szembeszáll, arra majdhogynem biztos halál vár, még a karperec birtokában is. Először azt hitte, hogy Tanis túl naiv, vagy túl meggondolatlan ahhoz, hogy ezt felmérje. Ám a félelf sötét, gondterhelt pillantását elnézve rájött, hogy ismét tévesen ítélte meg őt.

Egy rekedt köhögés kíséretében Lord Gunthar visszanyelte szavait, majd egy kézmozdulatot tett Sir Markham felé.

- Próbáld meg kijózanítani, félelf. Aztán úgy gondolom, az lesz a legjobb, ha elfoglalod a helyedet. Szólok a lovagoknak, hogy várjanak.

- Köszönöm uram mormogta Tanis.

- És az istenek legyenek veled - tette hozzá Gunthar mély, elfojtott hangon. Megszorította Tanis kezét, majd megfordult és kiment a szobából.

Tanis Sir Markhamre nézett, aki kényszeredetten mosolyogva, feszülten meredt a kiürült konyakos üvegre. Nem is részeg annyira, mint amennyire tettet. Vagy mint amennyire szeretne lenni, döntötte el Tanis.

Elfordult az ifjú lovagtól és az ablakhoz lépett. Kinézett rajta, a hajnalra várva.

...

Laurana

Szeretett feleségem, mikor egy héttel ezelőtt elváltunk egymástól, nem gondoltuk volna, hogy ez a búcsú ilyen hosszú, hosszú időre szól majd. Életünk oly nagy részét egymástól távol töltöttük. De be kell, hogy valljam, nem tudok bánkódni amiatt, hogy most messze vagyunk egymástól. Megvigasztal a tudat, hogy biztonságban vagy, bár ha Raistlin sikerrel jár, attól félek, hogy Krynne nem lesz többé egyetlen biztonságos hely sem.

Őszintének kell lennem, drágám. Semmi reményét nem látom annak, hogy bármelyikünk is túlélheti ezt. Félelem nélkül szembesülök a tudattal, hogy alighanem meg fogok halni. Hiszem, hogy ezt őszintén mondhatom. A legutóbbi háborúban megengedhettem magamnak a bátorságot. Semmim sem volt, így veszíteni valóm sem. De még sosem akartam annyira élni, mint most. Olyan vagyok, mint a fősvény, aki az általunk megszerzett öröm és boldogság után sóvárogva vonakodik feladni azt. A terveinkre gondolok, gyermekeinkre, akikben reménykedünk. Rád gondolok, szerelmem, és arra, hogy micsoda bánatot okoz majd a halálom és hogy nem látom ezt a lapot a bánat és düh könnyeitől, melyek összegyűlnek szememben.

Csak arra kérhetlek, hogy vigasztaljon téged is, éppúgy, mint engem, hogy ez az elválás lesz az utolsó. A világ soha többé nem választhat szét bennünket. Várni foglak, Laurana, abban a világban, ahol megszűnik az idő.

És egy este, a végtelen tavasz és a végtelen alkony birodalmában, lenézek majd az ösvényre és téged látlak felém jönni. Annyira tisztán látlak, szerelmem. Látom a lenyugvó nap utolsó sugarait megcsillanni arany hajadon, szemedben a szerelem fénylik, mely megtölti szívemet.

Odajössz majd hozzám.

Én a karjaimba zárlak.

Lehunyjuk szemünket és megkezdjük Végtelen álmunkat.

6. FEJEZET A Visszatérés

A kapuőr az óvárosi őrbódé sötét árnyaiban lebzsel. Odakintről behallatszott a többi strázsa hangja, akik félelemtől elszoruló torokkal, feszült hangon magasztalták önnön bátorságukat. Lehetnek vagy húszan odakint, gondolta keserűen az öreg silbak. Az éjszakai őrséget megkettőzték, azok pedig, akik nem voltak szolgálatban, inkább itt maradtak, semhogy hazamenjenek. Feje felett hallotta a solamniai lovagokat, amint lassan és kitartoan lépkednek a várfokon. A magasból pedig időnként megütötte fülét a sárkányok szárnyainak suhogása és csapkodása, vagy egy-két szófoszlány, ahogy azok

titkos sárkánynyelvükön beszéltek egymással. Ezek voltak azok a bronzsárkányok, akiket Lord Gunthar a Főpap Tornyából hozott ide, hogy az égen őrkdjenek, ahogy az emberek a földön tették ugyanazt.

Körös-körül hangokat hallott, a küszöbön álló katasztrófa hangjait.

Ez járt a kapuőr fejében, habár természetesen nem egészen ezekkel a szavakkal, hiszen nem használta sem a „küszöbön álló”, sem a „katasztrófa” kifejezést. Ám a gondolat ott volt benne, ami ugyanazt jelentette. A silbak veterán zsoldos volt, sok hasonló éjszakát megélt már. Egykoron, fiatalként ő is olyan volt, mint azok odakint, ő is hengegett azzal, hogy micsoda nagy tetteket fog véghezvinni másnap reggel. Az első csata alkalmával annyira félt, hogy a mai napig nem emlékezett belőle semmire.

Aztán az első számos újabb követte. Hozzászokott a félelemhez. Részévé vált, akár a kardja. Az elkövetkezendő csatára sem gondolt másképp. Eljön majd a reggel, és ha szerencséje lesz, akkor az este is.

Hirtelen fegyvercsörgés, hangok és általános izgatottság zaja zökkentette ki filozofikus elmélkedéséből. Morogva dugta ki fejét az őrbódéból, ugyanakkor érezte, hogy újra fellángol benne a régi izgatottság.

- Hallottam valamit! - zihálta egy fiatal strázsa, alig kapva levegőt. - Ott... ott kint! Olyan volt, mintha páncélsörgés lenne, egy egész seregé!

A többi őr a sötétséget kémlelte. Még a lovagok is felhagytak poroszkálásukkal, és a széles utat figyelték, ami a kapun keresztül az Újvárosból az Óvárosba vezetett. További fáklyákat gyújtottak, azokon kívül, amelyek a falakon égtek. Ám a fény csupán nagyjából húszlábnyi távolságra ért el, így az azon túli sötétség csak még inkább elmélyülni látszott. Most már az öreg silbak is hallotta a hangokat, de nem esett pánikba. Elég tapasztalt volt már, hogy tudja, a sötétség és a félelem egy emberből egy egész sereget képes csinálni.

Nehézkesen lépkedve előjött az őrbódéból és karjával intett.

- Vissza a helyetekre! - förmedt a többiekre.

A fiatalabb őrk morogva tértek vissza posztjukra, de fegyvereiket készenlétben tartották. Az öreg silbak kezét a kardmarkolaton nyugtatva, egykedvűen állt az utca közepén és várt.

Annyi bizonyos, hogy ha nem is egy csapat sárkányfattyú, de egy ember a fénykörbe lépett (aki olyan hatalmas volt, hogy kettőt is kitett) és még valaki, aki surranónak nézett ki.

Megálltak és a fáklyafénybe pislogtak. Az öreg strázsa végigmérte őket. A nagy ember nem viselt köpenyt, és az ő fényt látott visszaverődni egykor bizonyára fényes páncéljáról, amelyet most azonban vastagon borított a szürke sár, és egyes helyeken még meg is feketedett, mintha viselője tűzben égett volna. A surranót szintén ugyanolyan sár borította, bár szemmel láthatóan megpróbálta levakarni csiricsárá kék bokavédőjéről. A nagy ember sántított. Ő és a surranó is minden jel szerint nemrég csatában vettek részt.

Furcsa, gondolta a kapuőr. Mindeztidáig nem volt harc, legalábbis nem hallottunk róla.

- Merész fickók - motyogta az öreg őrszem, miközben azért figyelte arra, hogy a nagy ember könnyedén kardja markolatára tette kezét, ahogy felmérte környezetét. A surranó a fajtájára jellemző kíváncsisággal pillantott körbe. A strázsa mindenesetre némileg meglepődött azon, hogy a surranó egy nagy, bőrkötéses könyvet szorongatott.

- Mi dógotok erre? - kérdezte a kapuőr kettőjük elé állva.

- Tasslehoff Fúroláb vagyok - szólalt meg a surranó, majd a könyvvél való rövid küszködés után kezét nyújtott az őrszemnek. - Ő pedig a barátom, Caramon. Éppen Vig...

- Az attól függ, hogy hol vagyunk - vágott közbe a Caramonnak nevezett férfi barátságos hangon, ám arcán olyan komoly kifejezés ült, hogy a kapuőr megtorpant.

- Azt akarjátok mondani, hogy nem tuggyátok, hol vagytok? - kérdezte gyanakodva az

öreg.

- Nem vagyunk idevalósiak - válaszolta nyugodtan a nagydarab ember. - Elveszett a térképünk. Mikor megláttuk a város fényeit, magától értetődően odaindultunk.

Naná, én meg Lord Amothus vagyok, gondolta az őr.

- Palanthasban vagytok.

Az óriás maga mögé pillantott, majd újra vissza a silbakra, aki a válláig sem ért fel.

- Akkor az ott mögöttünk bizonyára az Újváros. Hová lettek az emberek? Keresztül-kasul bejártuk a várost, de senkit sem láttunk.

- Hadikészültségben vagyunk - az őr intett a fejével. - Mindenki a falakon belül van. Asszem, egyelőre elég, ha ennyit tudtok. Szóval, mi dógotok erre? És hogy lehet, hogy nem tuggyátok, mi történik? Aszitem, már legalább a fél ország hallotta a hírt.

A nagy ember végigsimított borostás állán, miközben szomorúan elmosolyodott.

- Egy üveg törpepálinka úgyszólván mindent kitöröl az emlékezetből. Igaz, kapitány?

- Igaz biza - morogta a silbak. És az is igaz, hogy ennek a fickónak éles és tiszta a tekintete, egyértelmű cél, szilárd elhatározás csillog benne. Ahogy a szemébe nézett, az őr megcsóválta a fejét. Láttá már ezt a pillantást, olyasvalaki pillantását, aki tudja, hogy a halálba tart, és megbékélt mind az istenekkel, mind önmagával.

- Beengedsz minket? - kérdezte a nagydarab ember. - Ahogy a dolgok állnak, úgy tűnik, hasznát vennétek még néhány harcosnak.

- Hasznát vennénk egy hozzád hasonló embernek - felelte a strázsa. Mogorván nézett le a surranóra. - De asszem, őt itt kéne hagyni a dögevőknek.

- Én is harcos vagyok! - tiltakozott felháborodva a surranó. - Már egyszer megmentettem Caramon életét!

Arca felderült.

- Akarod, hogy elmeséljem? Csodás egy történet. Egy mágikus erődben voltunk. Raistlin vitt oda, miután megölte a barát... De ez nem számít. Szóval, ott voltak ezek a sötét törpék és megtámadták Caramont, ő meg elcsúszott és...

- Nyissátok ki a kaput! - kiáltotta az öreg őrszem.

- Gyere Tast szolt rá a surranóra a nagy ember.

- De épp most értem a legjobb részhez!

- Ó, jut eszembe - fordult meg a nagy ember, miután gyakorlott mozdulattal befogta a surranó száját -, meg tudod mondani, hányadika van ma?

- 356., Ötödőnap Harmadnap - válaszolta az őr. - Ja, és talán nem ártana megnézetned a lábodat egy pappal.

- Papok - mormogta maga elé a nagy ember. - Helyes. El is felejtettem. Most léteznek papok.

- Köszönöm - kiáltotta, miközben a surranóval együtt átmentek a kapun. A kapuőr hallotta, hogy a surranó újból elkezd beszélni, miután sikerült kiszabadítania magát a nagy ember kezei közül.

- Huh! Igazán megfürödhetnél, Caramon. Én... Pfuj! A fenébe, tele lett sárral a szám!... Nos, hol is tartottam? Ja, igen, igazán hagyhattad volna, hogy befejezzem! Éppen ahhoz a részhez értem, ahol elcsúsztál a vérben és...

A kapuőr fejét rázva nézett kettőjük után.

- Jó kis sztori - motyogta, miközben a nagy kapu újra bezáródott -, és lefogadom, hogy egy surranó sem tudna jobbat kitalálni!

7. FEJEZET

- Mit ír a könyv, Caramon? - kérdezte lábujjhegyen pipiskedve Tas, és megpróbált kikukucskálni a nagy ember karja felett.

- Pszt! - suttogta ingerülten a harcos. - Olvasok!

Megrázta a karját.

- Szállj le rólam!

Caramon sietősen forgatta végig a Krónikákat, amit Astinustól hozott. Ám egyszer csak abbahagyta a lapozást, és most feszülten olvasott egy bizonyos oldalt.

Tas egy sóhaj kíséretében - végül is ő hozta a könyvet! - hátát a falnak vetette és körülnézett. A réz kandeláberek egyike alatt álltak, amikkel Palanthas utcáit éjjelente megvilágították. A surranó úgy vélte, hogy közeleg a hajnal. A viharfelhők nem engedték át a napfényt, a város gyászos szürkébe burkolózott. Az öböl felől áramló hideg köd kavargva kigyózott az utcákon.

Bár a legtöbb ablak világos volt, csak nagyon kevesen lézengtek az utcákon. A lakóknak azt mondták, hogy ha nem a városi őrséghez tartoznak, akkor inkább maradjanak otthon. Tas látta, hogy az asszonyok arcukat az ablaküveghez nyomva figyelnek és várnak. Időnként egy fegyvert markoló férfi rohant el mellettük, a kapu felé tartva. És egyszer csak kinyílt a Tasszal szemben lévő ház ajtaja. Egy férfi lépett ki rajta, kezében rozsdás karddal. Egy zokogó asszony követte. A férfi lehajolt, gyengéden megcsókolta az asszonyt, majd a kis gyermeket is, akit a nő a kezében tartott. Majd hirtelen megfordult és végigsietett az utcán. Ahogy elment Tas mellett, a surranó könnyeket látott legördülni az arcán.

- Ó nem! - motyogta Caramon.

- Mi az? Mi az? - kiáltotta felugorva Tas, próbálva egy pillantást vetni arra az oldalra, amit Caramon olvasott.

- Ezt figyeld... „Harmadik nap reggelén Palanthas felett seregnyi kék és fekete sárkány kíséretében megjelent a repülő kastély. És a kastély megjelenésével egy időben az Óváros kapui előtt egy olyan jelenés öltött testet, aminek láttán nem egy harcedzett veterán elsápadt a félelemtől és elfordította a fejét.”

- „Mintha magából az éjszaka sötétjéből született volna, megjelent Lord Soth, a Fekete Rózsa Lovagja, egy lángoló szemű és patájú pokolménen ülve. Akadálytalanul lovagolt a városkapu felé, az örök rémülten menekültek előle”

- „És ott megállt.”

- „Palanthas Ura’ - kiáltotta síri hangján a halállovag -, ‘add át városodat Lady Kitiarának. Add át neki az ősmágia Tornyának kulcsait, tedd őt Palanthas urává és ő életben hagy benneteket. A városod megmenekül a pusztulástól.”

- „Lord Amothus elfoglalta helyét a város falán, onnan nézett le a halállovagra. Sokan körülötte oda sem bírtak nézni, annyira legyűrte őket a félelem. Ám a város ura, aki bár maga is holtasápadt volt, kihúzta magát, szavaival újra bátorságot öntött a csüggedőkbe.”

- „Vidd ezt az üzenetet Sárkány Nagyuradnak! Palanthas évszázadokon keresztül békében és szépségben élt. De sem a békét, sem a szépséget nem vesszük meg a szabadságunk árán!”

- „Akkor az életetekkel fizettek érte!” - kiáltotta Lord Soth. Serege úgy tűnt, hogy a semmiből jelent meg. Tizenhárom lángoló szemű és patájú lovon ülő csontvázharcos foglalta el a helyét mögötte. Mögöttük pedig ősgyíkok húzta, emberi csontokból készült harci szekereken banshee-k tűntek fel, azon elf asszonyok szellemei, akiket az istenek arra kényszerítettek, hogy Soth-ot szolgálják. Kezükből jégkardokat lóbáltak, visításuk önmagában a halált jelentette.

- „Lord Soth felemelte kezét, melyet mindössze páncélkesztyűje tett láthatóvá, majd a városkapura mutatott, mely előtte állt, elzárva útját. Egy varázsszót ejtett ki, melynek nyomán szörnyűséges hideg futott végig minden őrn, megfagyasztva nemcsak vérüket,

de lelküket is. A vaskapu zúzmarás lett a hidegtől, majd jéggé vált, végül Soth újabb szavára a jégkapu darabokra tört.

- „Soth keze lehanyatlott. Átgázolt az összetört kapun, serege a nyomában.”

- „A kapu túloldalán egy bronzsárkányon, Tűzfényen ülve (kit sárkánynyelven Khirsahnak hívnak) várt rá a Lándzsa Hőse, Tanis, a félelf. A halállovag meglátva ellenfelét, azonnal meg akarta ölni őt, kiejtve a halál szavát. Ám Tanisra, a félelfre nem hatott a varázslat, hiszen nála volt a mágiától védő ezüst karperec. Ám a varázstárgy, mely megmentette életét az első támadástól, többé nem segíthetett rajta...”

- Többé nem segíthetett rajta! - kiáltotta Tas, félbeszakítva Caramon felolvasását. - Ez mit jelent?

- Pszt! - szólt rá Caramon, majd tovább folytatta az olvasást.

- „...többé nem segíthetett rajta. Tanis bronzsárkánya nem volt védve mágia ellen, így Soth szavára elpusztult. Tanisnak a földön kellett megküzdenie a halállovaggal. Lord Soth leszállt hátsáról, hogy a solamniai lovagok Törvényének megfelelően szálljon szembe ellenfelével, mely szabályokhoz a halállovag még most is kötötte magát, habár már régesrég nem tartozott a Rendhez. Tanis, a félelf bátran harcolt, ám nem kerekedhetett Lord Soth fölé. Halálos sebet kapott és elesett, mellkasából a halállovag kardja meredt elő...”

- Nem! - kapkodott levegő után Tas. - Nem! Nem engedhetjük, hogy Tanis meghaljon!

Felnyúlt és Caramon karjába csimpaszkodott.

- Menjünk! Még mindig van időnk! Megkereshetjük és figyelmeztethetjük...

- Nem tehetem, Tas - suttogta csendesen Caramon. - A Toronyba kell mennem. Érzem, hogy Raistlin közeledik. Nincs időm, Tas.

- Ezt nem mondhatod komolyan! Nem hagyhatjuk meghalni Tanist! - kiáltotta Tas, tágra nyílt szemmel bámulva Caramonra.

- Nem, Tas, nem hagyhatjuk - morogta Caramon komoran méregetve a surranót. - Te fogod megmenteni őt!

A gondolattól Tasnak szó szerint elállt a lélegzete. Mikor végre újból meg tudott szólalni, hangja inkább cincogásra hasonlított.

- Én? De Caramon, én nem vagyok harcos! Jó, tudom, hogy azt mondtam az őrnék, hogy...

- Tasslehoff Fúróláb - jelentette ki szigorúan Caramon -, lehet, hogy az istenek ezt az egész hercehurcát a te személyes szórakoztatásodra találták ki. Lehet, de kétlem. Részei vagyunk a világnak, és felelősséget kell vállalnunk érte. Most már értem. Nagyon is tisztán látom.

Felsóhajtott. Egy pillanatra az arca annyira komoly és szomorú volt, hogy Tas úgy érezte, gombóc nőtt a torkában.

- Tudom, hogy része vagyok a világnak, Caramon - motyogta nyomorúságos hangon Tas -, és szívesen vállalom érte annyi felelősséget, amennyit szerintem csak elbírok. De arról van szó, hogy én annyira kicsi része vagyok a világnak, ugye érted, mire célzok. És Lord Soth meg egy annyira nagy és csúnya része. És...

Felharsant egy trombita, majd még egy. Mindketten elhallgattak, míg a trombitászó el nem halt.

- Ez az, ugye? - kérdezte halkan Tas.

- Igen - felelte Caramon. - Jobban teszed, ha sietsz.

Becsukta a könyvet és gondosan egy hátizsákba rakta, amit Tas még akkor „szerzett”, amikor az elhagyatott Újvárosban jártak. A surranó kerített néhány új erszényt is magának, na meg még néhány érdekes tárgyat, amiről Caramon bizonyára nem tudott. A nagy ember kinyújtotta a kezét és Tas fejére téve hátrasimította bohókás kontyát.

- Viszlát Tas! És köszönöm.

- De Caramon! - bámult rá Tas, aki hirtelen nagyon magányosnak és zavartnak érezte magát. - Ho... hol leszel?

Caramon felpillantott az égre, arra, amerre az Ősmágia Tornya fekete repedésként derengett a viharfelhők fátylán. A Torony legfelső emeletének ablakaiban fény derengett, ott ahol a laboratórium és a Kapu volt.

Tas követte tekintetét és felnézett a Toronyra. Láttá, hogy a körülötte lévő viharfelhők lejjebb ereszkednek és a hátborzongató villámok játszva csapkodnak körülötte. Visszaemlékezett arra, amikor közelebből próbálta szemügyre venni a Shoikan Ligetet...

- Ó, Caramon! - kiáltotta megragadva a nagy ember kezét. - Caramon, ne... várj!...

- Viszlát, Tas - búcsúzott a nagydarab férfi, határozottan eltolva a rácsimpaszkodó surranót. - Meg kell tennem! Tudod, mi fog történni, ha nem teszem meg! És azt is tudod, hogy neked mit kell tenned. Úgyhogy siess! A fellegvár már bizonyára a kapu felett jár.

- De Caramon... - siránkozott Tas.

- Tas, meg kell tenned! - kiáltotta Caramon, dühös hangja végigvisszhangzott az üres utcán. - Hagynád, hogy Tanis meghaljon, anélkül, hogy megpróbálnál segíteni neki?

Tas visszahőkölt. Eddig sosem látta dühösnek a harcost, legalábbis rá nem volt még dühös. És kalandozásaik során a nagydarab férfi egyetlenegyszer sem kiáltott rá.

- Nem, Caramon - suttogetta engedékenyen. - Csak... nem tudom, mit tegyek...

- Ki fogsz találni valamit - morogta a férfi bosszús ábrázattal. - Mindig kitalálsz valamit.

Megfordult és elment, Tas pedig kétségbeesetten bámult utána.

- Vi... viszlát, Caramon! - kiáltotta a távolodó alak után. - Én... nem hagylak cserben.

A nagy ember megfordult. Hangját Tas furcsának találta, mintha a harcos fuldokolt volna valamitől.

- Tudom, hogy nem hagysz cserben Tas, bármi történjék is.

Intett, majd továbbindult az utcán.

Tas a távolban látta a Shoikan Liget árnyait, az árnyakat, amiket semmilyen fény nem volt képes szétszlatni, az árnyakat, melyek közt a Torony őrei leselkedtek.

Tas ott állt egy arabig, egészen addig nézett Caramon után, míg társát el nem nyelte a sötétség. Az igazat megvallva reménykedett benne, hogy a férfi hirtelen meggondolja magát, megfordul és azt kiáltja:

- Várj, Tas! Veledd megyek, hogy megmentünk Tanist!

De nem.

- Ami azt jelenti, hogy nekem kell megmentenem - sóhajtott Tas. - És kiabált velem!

Egy darabig szipogott, majd megfordult és az ellenkező irányba cammogott, a kapu felé. Szíve nehéz volt, amitől az út csak még hosszabbnak tűnt. Fogalma sem volt róla, hogyan fogja megmenteni Tanist egy halállovagtól, és minél többet gondolkozott rajta, annál szokatlanabbnak találta, hogy Caramon ilyen felelősségteljes elintéznivalót bízott rá.

- Végül is tényleg megmentettem az életét - motyogta. - Lehet, hogy kezdi megérteni, hogy...

Hirtelen megtorpant és lecövekelt az utca közepén.

- Caramon lerázott engem! - kiáltotta. - Tasslehoff Fúró láb, annyi eszed van, mint egy kilincsnek, ahogy Kova is rengetegszer megmondta már. Lerázott! Azért megy oda, hogy meghaljon! Engem csak kifogásképp küldött el Tanis megmentésére!

Tas zaklatottan és szomorúan mérte végig az utcát.

- Most mihez kezdjek? - tanácstalanodott el.

Egy lépést tett arra, amerre a harcos ment. Aztán trombitaszó harsant, ám ezúttal élesen, vészjóslóan zendült fel. És úgy vélte, hogy a trombitászon túl egy hangot hall, mely parancsokat osztogat - Tanis hangját.

- De ha Caramon után megyek, akkor Tanis meg fog halni!

Tas megállt. Félig megfordulva egy lépést tett Tanis felé. Majd ismét megtorpant, miáltal

kontya teljesen összegabalyodott. A surranó még soha életében nem volt ennyire összezavarodva.

- Mindkettejüknek szüksége van rám! - kiáltotta jajveszékelve. - Hogyan válasszak?

Majd...

- Tudom már! - Homloka kisimult. - Megvan! Megkönnyebbülésében nagyot sóhajtva megpördült és ezúttal futva folytatta útját a kapu felé.

- Megmentem Tanist - zihálta, miközben levágta az utat egy sikátoron keresztül -, aztán visszajövök és megmentem Caramont. Lehet, hogy Tanis még a segítségemre is lesz.

Miközben végignyargalt a sikátoron, rémült macskákat ugrasztva szét, ingerülten ráncolta a homlokát.

- Azon gondolkozom, hogy ez már hányadik hős lesz, akit megmentek? - kérdezte magától fintorogva. - Őszintén szólva kezd kissé elegendő lenni belőlük!

A repülő kastély épp akkor jelent meg Palanthas fölött, mikor felharsantak az őrségváltást jelző trombiták. A magas, omladozó csúcsos tornyok és a csipkés pártázat, a magasba szökkenő kőfalak, a sárkányfattyaktól hemzseggő kivilágított ablakok, minden tisztán kivehető volt, amint a kastély kavargó, mágikus felhőkből álló talapzatán nyugodva lefelé ereszkedett.

Az Óváros falain összezsúfolódtak a férfiak, polgárok, lovagok és zsoldosok egyaránt. Senki nem szólt egy szót sem. Mindenki a fegyverét markolva, komor csendben nézett felfelé.

Ám voltaképp egy szó mégis elhangzott, mikor feltűnt a kastély, illetve valójában több is.

- Ó - lehelte áhítattal Tas, kezét összekulcsolva, a látottakon álmélkodva. - Hát nem gyönyörű?! El is felejtettem, hogy milyen nagyszerűek és csodások a repülő kastélyok! Bármit megadnék, bármit, ha egyszer repülhetnék az egyikben!

Aztán sóhajtva megrázta a fejét.

- Most nem lehet, Fúróláb - mondta magának szigorúan, Kova hangját utánozva. - Neked dolgod van. No mármost - nézett körül - ott a kapu. Ott a kastély. És ott megy Lord Amothus... jó ég, szörnyen fest! Láttam már holtakat is, akik jobban néztek ki, mint ő. De hol van... Á!

Komor menet tűnt fel az utcán, Tas felé tartva. Egy csapat solamniai lovag masírozott arra gyalogosan, lovaikat kantáron vezetve. Nem éljeneztek őket, nem is beszélgettek. Mindegyikjük arca komor és feszült volt, mindannyian tudták, hogy minden bizonnyal a halálba indulnak. Egy szakállas férfi vezette őket, aki élesen elkülönült az őt körülvevő borotvált arcú, bajuszos lovagoktól. És bár a Rózsa Lovagjainak páncélját viselte, mégsem tette ezt olyan könnyedén, mint a többi lovag.

- Tanis mindig is utálta a lemezvértet - szögezte le Tas, ahogy látta barátját közeledni. - És tessék, most Solamnia lovagjainak páncéljába bújt. Képzelem, mit gondolna erről Sturm! Bárcsak ő is itt lenne most!

Tas alsó ajka reszketni kezdett. Egy könnycsepp gördült végig az orrán, mielőtt még megállíthatta volna.

- Bárcsak valaki itt lenne most, aki bátor és okos!

Mikor a lovagok a Kapu közelébe értek, Tanis megállt és feléjük fordult, miközben halkan parancsokat osztogatott. Fentről a sárkányok szárnyának suttogása hallatszott. Tas felnézett és meglátta Khirsahot, amint körözve egy csapat bronzsárkányt vezetett. És ott volt a fellegrvár is, amely egyre közelebb került a falhoz és egyre lejjebb ereszkedett.

- Sturm nincs itt. Caramon sincs itt. Nincs itt senki, Fúróláb - motyogta Tas, miközben eltökélten megtörölte a szemét. - Megint csak egymagad vagy! No mármost, mit tegyek?

Vad gondolatok kergették egymást a surranó fejében. Mindenféle gondolat, kezdve attól, hogy Tanist a kardja hegyével fenyegeti („Komolyan mondom, Tanis, fel a kezekkel!”)

egészen addig, hogy fejbe vágja egy éles kődarabbal („Ööö, mondd csak, Tanis, levennéd egy pillanatra a sisakodat?”). Elég elkeseredett volt még ahhoz is, hogy megfontolja az igazság bevallását („Tudod, Tanis, visszamentünk az időben, aztán előrerepültünk, és Caramon megkaparintotta ezt a könyvet Astinustól, mikor a világ már a végéhez közeledett, és ennek a könyvnek az utolsó előtti fejezetében le van írva, miként haltál meg, és...”).

Tas hirtelen észrevette, hogy Tanis megemeli a jobb kezét. Ezüst csillant...
- Ez az - szólalt meg Tas, mélyet sóhajtva megkönnyebbülésében. - Azt fogom tenni, amihez a legjobban értek...

- Bármilyen történjék is, Lord Soth-t bízzátok rám - kérte Tanis, komoran pillantva a körülötte álló lovagokra. - Azt akarom, hogy megesküdjete a Kódexre és a Törvényre.

- Tanis, uram... - kezdte Sir Markham.

- Nem, erről nem nyitok vitát, lovag. Semmi esélyetek nem lenne vele szemben mágikus védelem nélkül. Mindegyikőtökre szükség van a serege elleni harcban. Most pedig vagy megesküsztek, vagy elzavarlak benneteket a csataterőről. Esküdjete!

A bezárt kapu túloldaláról mély, síri hang hallatszott, amely Palanthast megadásra szólította fel. A lovagok egymásra pillantottak, miközben mindannyiukat kirázta a hideg az embertelen hang hallatán. Egy pillanatig csend volt, melyet csak a sárkányok szárnyának suhogása tört meg, amint a hatalmas lények - bronzszínűek, ezüstszerűek, kékek és feketék - odafenn köröztek, baljósan méregetve egymást és a csatára hívó jelre vártak. Khirsah, Tanis sárkánya, lovasa közelében lebegett a levegőben, készen arra, hogy parancsára leszálljon a földre.

És ekkor meghallották Lord Amothust. Hangja törékeny volt és feszült, ám határozott, amint a halállovagnak válaszolt.

- Vidd ezt az üzenetet Sárkány Nagyuradnak. Palanthas évszázadokon keresztül békében és szépségben élt. De sem a békét, sem a szépséget nem vesszük meg a szabadságunk árán.

- Esküszöm - fogadta halkán Sir Markham - a Kódexre és a Törvényre.

- Esküszöm - visszhangozta a többi lovag.

- Köszönöm - mondta Tanis, miközben egytől egyig végignézett az előtte álló fiatalokon, arra gondolva, hogy legtöbbjük már nem fog túl sokáig élni... Arra gondolt, hogy talán ő maga...

Mérgesen megrázta a fejét.

- Tűzfény...

A szavak, melyekkel sárkányát szólította volna, már ott voltak Tanis ajkán, mikor meghallotta, hogy a hátsó sorokban nyugtalanság tör ki a lovagok közt.

- Aú! Szállj le a lábamról, te behemót!

Az egyik ló felnyihogott. Tanis hallotta az egyik lovagot szitkozódni, amire egy éles hang felelt ártatlanul.

- Nahát, ez nem az én hibám! A lovad rám lépett! Kovának igaza volt ezekkel az ostoba állatokkal kapcsolatban...

A többi ló, érezve a közelgő csatát és gazdáik feszültségét, fülét hegyezve, idegesen horkantott. Az egyik kitáncolt a sorból, gazdája a kantárt szorongatta.

- Fogjátok vissza a lovakat! - kiáltotta feszülten Tanis. - Mi történik...?

- Engedjete! Féltre az útból! Tessék? Ez a te törőd? Biztosan elejtetted...

A kapu túloldaláról Tanis meghallotta a halállovag hangját.

- Akkor az életetekkel fizettek érte!

Az előtte álló sorból pedig egy másik hangot hallott.

- Tanis, én vagyok az, Tasslehoff!

A félelf szíve elfacsarodott. Abban a pillanatban egyáltalán nem volt biztos benne, hogy

melyik hang borzongatta meg jobban.

De nem volt idő gondolkodásra vagy csodálkozásra. Ahogy hátrapillantott a válla felett, Tanis látta, hogy a kapu jéggé válik, majd darabokra törik...

- Tanis! - Valaki megragadta a karját. - Ó, Tanis!

Tas csüngött rajta.

- Tanis! Gyorsan velem kell jönnöd, hogy megmentünk Caramont! A Shoikan Ligetbe tart!

Caramon? Caramon halott! Ez volt Tanis első gondolata. De akkor Tasnak is halottnak kellene lennie! Mi történik itt? Lehet, hogy megőrülök a félelemtől?

Valaki kiáltott. Ahogy meghökkenve körülnézett, látta, hogy a lovagok arca holtsápadttá válik a sisakok alatt, és tudta, hogy Lord Soth és serege átgázolt a kapun.

- Lóra! - kiáltotta, miközben kétségbeesetten próbálta levakarni magáról a surranót, aki szívósan csimpaszkodott belé. - Tas! Most nincs idő... Tűnj el innen, a fene egye meg!

- Caramon meg fog halni! - vinnyogta a surranó. - Meg kell mentened őt, Tanis!

- Caramon... már... halott! - vicsorogta Tanis.

Khirsah egy csatakiáltás kíséretében földet ért mellette. A többi sárkány, jó és gonosz egyaránt, dühösen sikoltozva esett egymásnak, karmaik villogtak. A küzdelem megkezdődött egy pillanat alatt. A levegőt betöltötte a villámok fénye és a sav szaga. Fent, a repülő kastélyban megszólaltak a kürtök. A sárkányfattyak örömujjongás közepette, kitárt szárnyaikon vitorlázva mohón ugrottak le a városra.

És egyre közeledett Lord Soth is, akinek hús nélküli testéből csak úgy áradt a halál fagyos lehelete.

Bárhogy is próbálta, Tanis nem tudott megszabadulni Tastól. Végül a bajusza alatt szitkozódva megragadta a vonagló surranót, majd a derékövénél fogva, miközben olyan mérges volt, hogy szó szerint fuldoklott a dühtől, egy közeli sikátorba hajította.

- És maradj is ott! - üvöltötte.

- Tanis! - könyörgött Tas. - Nem mehetsz oda! Meg fogsz halni! Tudom!

Tanis egy végső, dühös pillantást vetett a surranóra, majd sarkon fordult és elrohant.

- Tűzfény! - kiáltotta. A sárkány lecsapott és mellette ért földet az utcán.

- Tanis! - kiáltotta éles hangon Tas. - Nem harcolhatsz Lord Soth ellen a karperec nélkül!

8. FEJEZET

A karperec! Tanis a csuklójára nézett. Eltűnt! Megperdült és a surranó felé vetette magát. De elkésett. Tasslehoff úgy száguldott végig az utcán, mintha az élete múlt volna rajta. (Ami Tas szerint így is volt, miután egy pillantást vetett Tanis dühös ábrázatára.)

- Tanis! - kiáltott fel Sir Markham.

Tanis megfordult. Lord Soth maga volt a lidércnyomás, Palanthas bezúzott városkapuja keretbe foglalta alakját. Lángoló szemének pillantása találkozott Taniséval és fogva tartotta azt. A félelf még ebből a távolságból is érezte, hogy lelke elszárad az élőholtat körülengő félelemtől.

Mit tegyen? Nincs nála a karperec. Anélkül pedig semmi esélye. Az égvilágon semmi! Hála az isteneknek, gondolta Tanis abban a másodpercben. Hála az isteneknek, hogy nem vagyok lovag, akinek kötelessége becsülettel meghalni.

- Vissza! - parancsolta. Ajka annyira merev volt, hogy alig tudott megszólalni. - Repüljetek el! Semmit nem tehettek ezek ellen! Emlékezzetek az eskütekre! Visszavonulás! Az élők ellen harcoljatok...

Amíg beszélt, egy sárkányfattyú ért földet előtte, szörnyű, hullószerű képe eltorzult a

vérszomjótól. Tanisnak épp időben jutott eszébe, hogy ne szúrja le, mert a szörny ocsmány teste kővé válva magába zárná gyilkosa kardját, ezért aztán kardjának markolatával a pofájába vágott, hasba rúgta, majd átugrott a földre hanyatló test felett.

Háta mögött patacsattogást hallott és a lovak rémült nyerítését. Remélte, hogy a lovagok engedelmeskedtek utolsó parancsának, de nem volt ideje megnézni. Még mindig van esély, ha el tudja kapni Tast és a mágikus karperecet...

- A surranó! - kiáltotta a sárkánynak, az utcán menekülő fürge alakra mutatva.

Khirsah megértette, és azonnal utánaeredt, szárnyainak csúcsa az épületeket súrolta, ahogy üldözés közben lecsapott a széles utcára, téglát és köveket szórva a földre.

Tanis a sárkány mögött futott. Nem nézett körül. Nem kellett körülnéznie. Az elkínzott kiáltások és sikolyok alapján tudta, hogy mi történik.

Azon a reggelen a halál járt Palanthas utcáin. A kísérteties sereg Lord Soth vezetésével fagyos szélként áradt be a kapun, elfonnyasztva mindent, ami útjába került.

Mire Tanis utolérte a sárkányt, Khirsah már a fogai közt tartotta Tast, aki kék nadrágja ülepénél megragadva, fejfelé lógott, miközben a sárkány a leghatékonyabb börtönőrt is megszégyenítő módon rázta. Tas újonnan szerzett erszéneyei kinyíltak, melynek eredményeképpen gyűrűk, kanalak, egy szalvétatartó és egy fél sajt záporozott az utcára.

De az ezüst karperecnek nyoma sem volt.

- Hol van, Tas? - követelte mérgesen Tanis, aki legszívesebben saját maga rázta volna meg a surranót.

- S-s-s... soha n-ne-nehem... f-f-fogod... me-me-mehegtalálni - rebegte a surranó összekoccanó fogakkal.

- Engedd el! - utasította Tanis a sárkányt. - Tűzfény, örködj!

A repülő kastély megállt a város falainál, varázslói és gonosz papjai az ezüst és bronz sárkányokkal csatáztak. Nem lehetett sokat látni a villámok vakító villanásai és a terjengő füst miatt, ám Tanis biztos volt benne, hogy egy kék sárkányt pillantott meg, amint elhagyta a fellegvárat. Kitiara, villant át agyán, de nem volt ideje rá, hogy a lány miatt aggódjon.

Khirsah elengedte Tast, aki majdnem a fejére pottyant, majd szárnyait kitárva a sárkány dél felé fordult, ahol az ellenség gyülekezett, és ahol a városvédők minden erejüket megfeszítve próbálták feltartóztatni őket.

Tanis odaállt az apró bűnös mellé és lenézett rá, aki dacosan bámult vissza, miközben feltápáskodott a földről.

- Tasslehoff - hörögte Tanis, elfojtott dühtől remegő hangon -, ezúttal túl messzire mentél. Ez a kis csíny könnyen több száz ártatlan ember életébe kerülhet. Add ide a karperecet Tas, és vésd az eszedbe, hogy ettől a pillanattól fogva többé nem vagyunk barátok!

A félelf valamiféle hígvelejű kifogásra vagy szipogó bocsánatkérésre számított, és nem volt felkészülve rá, hogy Tas sápadt arccal, remegő ajakkal és csendes méltósággal mérje végig.

- Nagyon nehéz lenne ezt elmagyarázni, Tanis, és tényleg nincs rá időm. De a Lord Soth-tal vívott csatád semmin nem változtatott volna.

Őszintén nézett a félelfre.

- Hinned kell nekem, Tanis! Igazat beszélek! Semmin nem változtatott volna! Azok az emberek, akik meg fognak halni, így is meghaltak volna, és ráadásul te is meghaltál volna, és ami még rosszabb, az egész világ elpusztult volna. De nem haltál meg, így talán a világ sincs elveszve. Most pedig - jelentette ki határozottan a surranó, erszéneyeit és ruháját megigazítva - meg kell mentenünk Caramont!

Tanis Tasra bámult, majd kezét fáradtan a fejére tette és lehúzta a forró acélsisakot. Fogalma sem volt róla, hogy mi történik.

- Rendben, Tas - szólalt meg kimerülten. - Mesélj nekem Caramonról! Él? Hol van?
A surranó arca aggódó kifejezést öltött.
- Éppen ez az, Tanis! Lehet, hogy már nem él. Legalábbis már nem sokáig. Megpróbál bejutni a Shoikan Ligetbe!
- A Ligetbe! - Tanis rémültnek látszott. - Az lehetetlen!
- Tudom! - Tas idegesen túrt a kontyába. - De megpróbál eljutni a Ósmágia Tornyába, hogy megállítsa Raistlint...
- Értem - motyogta Tanis. A sisakot az utca kövére dobta. Vagy legalábbis kezdem érteni. Menjünk! Merre?
Tas arca felderült.
- Hát velem jössz? Hiszel nekem? Ó, Tanis! Annyira örülök! El sem tudod képzelni, mekkora felelősség Caramonra vigyázni! Erre! - kiáltotta buzgón mutogatva.
- Tehetek még valamit érted, félelf? - kérdezte Khirsah, szárnyával legyezve, miközben mohó pillantása a fejük felett zajló csatára tévedt.
- Nem, hacsak nem tudsz bejutni a Shoikan Ligetbe.
Khirsah megrázta a fejét.
- Sajnálom, félelf. Még mi, sárkányok sem tehetjük be lábunkat az elátkozott erdőbe. Sok szerencsét kívánok nektek, de ne számítsatok arra, hogy életben találjátok a barátotokat.
Szárnyával csapdosva a levegőbe emelkedett, majd a csata sűrűje felé vette az irányt. Tanis komoran csóválta a fejét, miközben sietősen elindult az utcán. Tasslehoff futva próbált lépést tartani vele.
- Talán Caramon nem jut el odáig - mondta reménykedve Tas. - Én nem voltam képes rá, mikor legutóbb Kovával ott jártunk. Pedig a surranók nem félnek semmitől!
- Azt mondod, megpróbálja megállítani Raistlint?
Tas bólintott.
- El fog jutni oda - jósolta meg rosszkedvűen Tanis.

Caramonnak minden eltökéltségére és bátorságára szüksége volt, hogy egyáltalán megközelítse a Shoikan Ligetet. Igazság szerint közelebb jutott hozzá, mint bármely élő halandó, aki nem birtokolt valamilyen varázsszert, ami biztos átkelést garantált a számára. Most ott állt remegve és verejtékezve a sötét, néma fák előtt, miközben próbálta rávenni magát, hogy még egy lépést tegyen előre.

- A halál leselkedik rám odabent - motyogta maga elé, megnyalva kiszáradt ajkát. - De mit számít ez? Már százszor is szembenéztem a halállal!

Kardját megmarkolva egy lépésnyit előre araszolt.

- Nem, nem fogok meghalni! - kiáltotta az erdőnek. - Nem halhatok meg! Túl sok minden múlik rajtam. És nem fog megállítani... néhány fa!

Még egy lépésnyit előbbre araszolt.

- Ennél sötétebb helyeken is jártam már!

Dacosan tovább beszélt.

- Jártam a wayrethi erdőben. Jártam a haldokló Kryn timeren. Láttam a világ végét. Nem - folytatta szilárdan. - Ez az erdő nem tartogathat olyan rettenetet számomra, amin ne tudnék felülkerekedni!

Ezzel Caramon egy határozott lépéssel belépett a Shoikan Ligetbe.

Azonnal örökké tartó sötétségbe merült. Olyan volt, mintha újból a Toronyban lenne, mint amikor Crysania varázslata megvakította. De ezúttal egyedül volt. Elöntötte a pánik. A sötétségen belül élet volt! Szörnyűséges, szentségtelen lét, amely egyáltalán nem élet volt, hanem sokkal inkább élő halál... Caramon izmai elgyengültek. Zokogva, a rémülettől remegve esett négykézlábra.

- Miénk vagy! - suttogták halk, sziszegő hangok. - A véred, a tested melege, az életed! Miénk! Miénk! Jöjj közelebb! Add nekünk édes véred, meleg húsd! Hidegek vagyunk, hidegek, elviselhetetlenül hidegek. Jöjj közelebb, jöjj közelebb!

Rémület járta át Caramon szívét. Csak annyit kellene tennie, hogy megfordul és elfut, és akkor megmenekülne...

- De nem lehet - zihálta a sziszegő, fullasztó sötétben -, meg kell állítanom Raistlint! Tovább... kell... mennem.

Caramon, életében először mélyen önmagába nézett és ott ugyanazt a vasakaratot találta, amelynek segítségével testvére legyűrte az esendőséget, a fájdalmat, még magát a halált is, hogy elérje célját. Fogát összeszorította, és bár felállni nem volt képes, de elhatározta, hogy továbbmegy, ezért négykézláb mászott előre a sárban.

Vitéz próbálkozás volt, ám nem jutott messzire. A sötétségbe bámult, bénultan csodálkozva nézte, amint egy csontos kéz nyúl ki a földből. Ujjai, melyek olyan simák és hidegek voltak, mint a márvány, kezére kulcsolódtak, és a kéz elkezdte lefelé húzni. Elkeseredetten próbált kiszabadulni, de még több kéz ragadta meg, körmeik a húzába vájtak. Úgy érezte, mintha valami szippantaná lefelé. A sziszegő hangok a fülébe suttogtak, csontos ajkak érintették húsát. A hideg megfagyasztotta a szívét.

- Elbuktam...

- Caramon - szólalt meg egy aggódó hang.

Caramon megmoccant.

- Caramon! - Majd: - Tanis, kezd magához tért!

- Az isteneknek hála!

A harcos kinyitotta a szemét. Felnézett és a szakállas félelf arcába bámult, aki zavarodottsággal, megrökönyödöttséggel és csodálattal vegyes megkönnyebbüléssel nézett rá.

- Tanis! - Caramon a rémülettől még mindig dermedten, támolyogva felült, barátját izmos karjába szorította, és megkönnyebbülten felzokogott.

- Barátom! - motyogta Tanis, de többet nem tudott kinyögni, mert megakadályozták a torkát fojtogató könnyek.

- Jól vagy, Caramon? - kérdezte Tas közelebb húzódva.

A nagy ember remegve szívtá be a levegőt.

- Igen - mondta, arcát remegő kezébe temetve. - Azt hiszem.

- Ez volt a legbátrabb dolog, amit ember valaha is elkövetett - jelentette ki komolyan Tanis hátradőlve, és tekintetét Caramonra függesztette. - A legbátrabb... és a legostobább dolog.

Caramon elvörösödött.

- No igen - motyogta -, de hát ismersz.

- Ismertelek - mondta Tanis szakállát vakargatva. Végigmérte a nagy ember pompás felépítésű testét, napbarnított bőrét és az arcára kiülő csendes, szilárd elhatározást. - A fenébe is, Caramon! Egy hónappal ezelőtt még holtrészezen ájultál el az orrom előtt. Nem láttad a cipőd orrát a hasadtól! Most pedig...

- Éveket éltem, Tanis - jelentette ki Caramon, miközben Tas segédletével lassan talpra állt. - Ennyit tudok mondani. De mi történt? Hogyan jutottam ki arról a borzasztó helyről?

Ahogy maga mögé pillantott, messze az utca végében meglátta a fák árnyékát és önkéntelenül is megborzongott.

- Rád találtam - nyugtatgatta Tanis, miközben talpra állt. - Azok... azok a valamik lefelé húztak téged. Elég kellemetlen pihenőhelyed lett volna odalent, barátom.

- Hogy jutottál be?

- Ezzel - mosolygott Tanis, felmutatva az ezüst karperecet.

- Ezzel jöttél be? Akkor talán...

- Nem, Caramon - vágott a szavába Tanis, gondosan visszadugva övébe a karperecet, miközben egy féloldalas pillantást vetett Tasra, aki szörnyen ártalmatlan arcot vágott. - A benne lévő varázserő épphogy arra volt elegendő, hogy eljussak az elátkozott erdő széléig. Éreztem, hogy apad az ereje...

Caramon izgatott arckifejezése lehervadt.

- Kipróbáltam a mágikus szerkentyűnket is - mondta Tasra nézve. - Az sem működik. Valójában nem is számítottam rá. Még a wayrethi erdőn sem vitt keresztül minket. De meg kellett próbálnom. Még azt sem tudtam elérni, hogy átalakuljon! Majdnem szétesett a kezemben, úgyhogy inkább békén hagytam.

Egy pillanatig hallgatott, majd az elkeseredettségtől remegő hangon kitört.

- Tanis, be kell jutnom a Toronyba! - Keze ökölbe szorult. - Nem tudom elmagyarázni, de láttam a jövőt, Tanis! Át kell lépnem a Kapun, és meg kell állítanom Raistlint. Egyedül én vagyok rá képes!

Az elképedt Tanis megnyugtatóképp kezét a nagy ember vállára tette.

- Ezt mondta Tas is... nagyjából. De Caramon, Dalamar ott van... és... különben is, az istenekre, hogy jutsz át a Kapun?

- Tanis - kezdte Caramon olyan komoly, határozott pillantást vetve barátjára, hogy a félelmeghökkenve pislogott -, nem értheted meg és nincs most idő ezt elmagyarázni. De hinned kell nekem. Muszáj bejutnom a Toronyba!

- Igazad van - válaszolta Tanis ámulattal vegyes csodálattal bámulva Caramonra -, nem értem. De segítek, ha tudok, és ha ez egyáltalán lehetséges.

Caramon mélyet sóhajtott, fejét lehajtotta, válla lekonyult.

- Köszönöm, barátom - mondta egyszerűen. - Annyira egyedül voltam a sok viszontagság közepette. Ha Tas nincs...

A surranóra nézett, ám az nem figyelt rá. Pillantását elragadtatott figyelemmel a város felett lebegő repülő kastélyra szegezte. Dühöngött körülötte a harc a sárkányok között a levegőben, és odalent a földön is, amire a város déli feléből felszálló vastag füstcsíkokból, a sikolyokból és kiáltásokból, a fegyverek csörgéséből és a lovak patáinak csattogásából lehetett következtetni.

- Lefogadom, hogy azzal a fellegvárral el lehetne jutni a Toronyba - szólalt meg Tas, ahogy érdeklődve fürkészte az erődöt. - Huss! Keresztül a Liget felett! Elvégre a kastélyt övező mágia is gonosz, meg a Ligetet övező mágia is, és eléggé nagy is... mármint a fellegvár... Valószínűleg nagyon nagy varázserőre lenne szükség ahhoz, hogy valami megállítsa, és...

- Tas!

A surranó megfordult és látta, hogy Caramon és Tanis is rámerednek.

- Mi van? - kiáltotta ijedten. - Nem én voltam! Nem az én hibám...

- Bárcsak fel tudnánk jutni oda! - sóhajtott Tanis a kastélyra bámulva.

- A varázseszköz! - kiáltotta izgatottan Caramon, előhalászva a szerkezetet páncélja alatt viselt ingének belső zsebéből. - Ezzel feljutunk!

- Feljutunk, de hová? - Tasslehoff hirtelen rádöbbsent, hogy itt valami készülődik.

- Feljutunk... - követte Tanis pillantását - Oda? Oda!

A surranó szeme csillagként ragyogott.

- Tényleg? Valóban? A repülő kastélyba! Ez annyira csodálatos! Én kész vagyok. Indulás! - Pillantása a Caramon kezében tartott mágikus szerkentyűre esett.

- De csak két személyt tud elvinni, Caramon. Hogy fog feljutni Tanis?

Caramon kényelmetlenül megköszörülte torkát, mire a surranónak kezdett derengeni a megoldás.

- Ó nem! - siránkozott. - Nem!

- Sajnálom, Tas - mentegetődzött Caramon, miközben az apró, jellegtelen ékszer remegő kézzel sietve átalakította egy gyönyörű, ékkövekkel borított jogarrá -, de kemény csatát kell majd vívnunk, hogy bejussunk abba a valamibe...

- Muszáj magaddal vinned, Caramon! - kiáltotta Tas. - Az én ötletem volt! Tudok harcolni!

Az övében kotorászott, majd előhúzta kis kését.

- Megmentettem az életedet! Megmentettem Tanis életét!

Látva Caramon arckifejezéséből, hogy az nem enged az elhatározásából, Tas a félelf felé fordult és esedezve csimpaszkodott belé.

- Vigyetek magatokkal! Lehet, hogy a szerkezet három személlyel is működik. Vagy két személlyel és egy surranóval. Kicsi vagyok. Lehet, hogy észre sem venne! Kééérlek!

- Nem, Tas - jelentette ki szilárdan Tanis. Levakarta magáról a surranót és Caramon mellé lépett. Felemelt ujjal és a jól ismert pillantással figyelmeztette Tast. - És ezúttal komolyan mondom!

Tas annyira szánalmasan állt ott, hogy Caramon aggódni kezdett.

- Tas - kezdte halkán, miközben letérdelt a zaklatott surranó mellé -, Láttad, mi fog történni, ha elbukunk! Szükségem van Tanisra, az erejére és a kardforgató tudományára. Megérted, ugye?

Tas megpróbált mosolyogni, ám alsó ajka reszketni kezdett.

- Igen, Caramon, megértem. Sajnálom.

- És, végül is tényleg a te ötleted volt - tette hozzá Caramon komolyan, miközben talpra állt.

Bár úgy tűnt, ez a gondolat megvigasztalja a surranót, a félelfit nem győzte meg igazán.

- Valahogy ez aggaszt engem - motyogta Tanis. Ugyanígy aggasztotta a surranó arckifejezése.

- Tas - szólalt meg Tanis a lehető legszigorúbban, miközben Caramon felegyenesedett -, ígérd meg, hogy keresel egy biztos helyet, ott maradsz és nem keveredsz semmiféle bajba! Megígéred?

Tas arca maga volt a megtestesült küszködés. Ajkát beharapta, szemöldökét összeráncolta, kontyát egészen a feje búbjáig felcsavarta. Majd hirtelen elkerekedett a szeme. Elmosolyodott és elengedte a haját, ami visszahullott a hátára.

- Hát persze hogy megígérem, Tanis - vidult fel olyan őszintén ártatlan tekintettel, hogy a félelf felnyögött.

De most már semmit sem tehetett ellene. Caramon már a varázsszavakat kántálta és a szerkezetet babrálta. Az utolsó kép, amit Tanis látott, mielőtt elveszett volna a mágia örvénylő ködében, az volt, hogy Tasslehoff egy lábon állva, a másikkal vádliját vakargatva, vidám mosollyal int nekik búcsút.

9. FEJEZET

- Tűzfény! - mondta magának Tas, ahogy Tanis és Caramon eltűntek a szeme elől.

A surranó megfordult és az utcán végignyargalva a város déli része felé tartott, ahol a leghevesebben dúlt a küzdelem.

- Hiszen nyilván ott harcolnak a sárkányok is - motyogta.

Ekkor Tas rádöbrent a tervébe csúszott szerencsétlen tényre.

- A fenébe! - morogta megtorpanva, és felbámult az égre, ami tele volt dühös, egymásra vicsorgó, egymást karmoló és mardosó sárkányokkal, akik halált hozó leheletüket okádták egymásra. - No mármost, hogyan fogom megtalálni ebben a felfordulásban?

Vett egy mély, elkeseredett lélegzetet, amitől azonnal fuldokolni és köhögni kezdett. Körbenézett, és látta, hogy a levegő teljesen megtelt füsttel, és hogy a korábban a viharfelhők alatt felvirradó hajnaltól szürke égboltot most tüzes ragyogás világítja meg.

Palanthas lángokban állt.

- Nem valami biztonságos egy hely motyogta Tas. - És Tanis azt mondta, keressek egy biztonságos helyet. És a legbiztonságosabb hely, amit ismerek, az ott van vele és Caramonnal, akik most odafenn vannak a kastélyban, ahol valószínűleg semmilyen veszély nem fenyegeti őket, míg én itt rekedtem egy égő városban, amit feldúlnak és kifosztanak.

A surranó erősen gondolkozott.

- Tudom már! - kiáltotta hirtelen. - Imádkozni fogok Fizbanhoz! Jó néhányszor működött már, legalábbis azt hiszem. De bárhogy legyen is, rosszat biztosan nem teszek vele.

Tas látta, hogy egy sárkányfattyakból álló őrjárat jön felé az utcán, és mivel nem akarta, hogy megzavarják, beugrott egy sikátorba, ahol egy szemétkupac mögé guggolt és felnézett az égre.

- Hát erről beszéltem, Fizban! - mondta ünnepélyes hangon. - Ha nem jutunk ki belőle, akkor ahogy anyám mondaná, akár a kútba is dobhatjuk minden vagyónunkat és beköltözhetünk a tyúkok közé. Bár nem igazán vagyok biztos benne, hogy mit is értett ez alatt, de nagyon siralmasan hangzik. Ott kell lennem Tanis és Caramon mellett! Tudod, hogy nem boldogulnak nélkülem! És hogy ezt megtehessem, szükségem van egy sárkányra. No mármost, ez igazán nem nagy kérdés. Kérhettem volna sokkal nagyobb dolgot is, például azt, hogy hagyd ki a sárkányt és egyszerűen repíts fel oda. De nem tettem. Csak egy sárkányt kérek. Semmi többet.

Tas várt.

Nem történt semmi.

A surranó elkeseredetten felsóhajtott és szigorúan nézett az égre, majd várt még egy kicsit.

Még mindig semmi.

Tas ismét sóhajtott.

- Rendben, beismerem. Odaadnám egy erszényem teljes tartalmát, lehet, hogy még kettőét is, ha a kastélyba repülhetnék. Tessék, ez az igazság. Legalábbis többnyire ez az, igazság. És mindig megtaláltam a kalapodat...

Ám nagylelkű ajánlata ellenére egyetlen sárkány sem jelent meg.

Tas végül feladta. Miután megbizonyosodott róla, hogy a sárkányfattyú őrjárat továbbhaladt, felkelt a szemétkupac mögül, és a sikátoron keresztül visszament az utcára.

- Hát - motyogta -, úgy látom, elfoglalt vagy, Fizban, és...

Abban a pillanatban a föld megemelkedett Tas talpa alatt, a levegőt törött kövek, téglák és törmelék borította el, a surranót egy mennydörgéshez hasonlatos hang süketítette meg, majd... csend lett.

Miután összeszedte magát és leporolta a bokavédőjét, keresztülkukucskált a füstön és a kőtörmeléken, és megpróbált rájönni, hogy mi történt. Egy pillanatig azt gondolta, hogy talán már megint ráomlott egy ház, mint Tarsisban. Aztán látta, hogy nem ez a helyzet.

Az utca közepén egy bronzsárkány feküdt a hátán. Testét elborította a vér, szárnya több házat összetört, a farka pedig több másikon feküdt keresztbe. Szeme becsukódott, szárnya megperzselődött, és úgy tűnt, hogy nem lélegzik.

- Hát nem éppen erre gondoltam! - közölte dühösen Tas a sárkányra bámulva.

Ebben a pillanatban a sárkány megmoccant. Egyik szeme megrebbent és, kinyílt, és látszólag teljesen kábán méregette a surranót.

- Tűzfény! - akadt el Tas lélegzete, majd felszaladt a sárkány egyik hatalmas lábán, hogy

a szemébe nézzen. - Téged kerestelek! Súlyosan megsebesültél?

A fiatal sárkány éppen válaszolni készült, mikor egy sötét árny borította be mindkettőjüket. Khirsah szeme felpattant, halkan morgott és egyetlen megpróbálta felemelni a fejét, de az erőfeszítés túl sok volt neki. Tas felnézve egy nagy fekete sárkányt látott, aki lecsapni készült rájuk, kétségtelenül azzal a céllal, hogy végezzen áldozatával.

- Ó, nem, abból nem eszel! - kiáltotta Tas. - Ez itt az én bronzsárkányom! Fizban küldte nekem. Nézzük csak, hogy is kell legyőzni egy sárkányt?

Huma történetei jutottak a surranó eszébe, de nem sokat segítettek neki, hiszen nem volt sárkánydárdája, még egy kardja sem. Előhúzta kis kését és reménykedve pillantott rá, majd megrázta a fejét és a kést visszadugta az övébe. A tőle telhető legjobbat kell nyújtania.

- Tűzfény - utasította a sárkányt, miközben felmászott a teremtmény széles, pikkelyekkel borított hasán -, te csak fekjüdj nyugodtan és maradj csendben, rendben? Igen, igen, mindent tudok arról, hogy az ellenséggel vívott tisztességes harcban akarsz meghalni. Volt egy barátom, aki Solamnia Lovagja volt. De pillanatnyilag nem engedhetjük meg magunknak, hogy tisztességesek legyünk. Van két barátom, akik most még életben vannak, de megeshet, hogy már nem sokáig, ha nem segítesz odajutni hozzájuk. Ráadásul ma reggel már megmentettem egyszer az életedet - habár ez jelenleg valószínűleg nem olyan nyilvánvaló -, és tartozol nekem ennyivel.

Tas nem tudta biztosan, hogy Khirsah megértette-e a parancsait és engedelmeskedett, vagy egyszerűen csak elájult. Mindenesetre nem volt ideje ezen aggódni. A sárkány hasán állva erszéneyei egyikébe nyúlt, hogy megnézzze, mije van, ami hasznára lehet, és ekkor a kezébe akadt Tanis karperece.

- El sem hinné az ember, hogy mennyire nem vigyáz rá! - motyogta maga elé, miközben felhúzta a karperecet. - Biztosan akkor ejtette el, amikor Caramont ápolta. Még szerencse, hogy megtaláltam. Most pedig...

Karját felemelve a felette köröző fekete sárkányra mutatott, aki már épp kitátotta a száját, hogy áldozatára köpje a halálos savat.

- Tartsd vissza! - kiáltotta a surranó. - Ez a sárkánytetem az enyém! Én találtam meg! Nos... az igazat megvallva, ő talált meg engem. Majdnem belepaszírozott a földbe. Úgyhogy tünj csak el szépen és ne tedd tönkre azzal az undok leheleteddel!

A fekete sárkány döbbsenten megtorpant és lefelé bámult. Gyakran előfordult, hogy egy-egy zsákmányt átengedett a sárkányfattyaknak vagy a goblinoknak, de még soha és erre tisztán emlékezett - nem engedett át semmit egy surranónak. Ő is megsebesült a csatában, és meglehetősen szédült a vérvesztéstől és az orrát ért sebesüléstől, de valahogy mégis érezte, hogy itt valami nincs rendjén. Nem emlékezett rá, hogy valaha is találkozott volna gonosz surranóval. Azonban be kellett ismernie, előfordulhat, hogy ez az első eset. Ennek itt valóban olyan karperec volt a kezén, ami kétségkívül fekete mágiával volt átitatva, érezte, hogy ereje útját állja varázslatainak.

- Tudod-e mennyit fizetnek manapság egy sárkányfogért Sanctionban? - kiáltotta a surranó. - A karmokról már nem is beszélve! Ismerek egy varázslót, aki egyetlen karomért harminc acélt fizet!

A fekete sárkány rosszallóan nézett le Tasra. Ez egy ostoba beszélgetés. Fájdalmi voltak és mérges lett. Eldöntötte, hogy egyszerűen elpusztítja ezt az idegesítő surranót az ellenségével együtt. Kinyitotta a száját... és ekkor hirtelen hátulról egy másik bronzsárkány csapott le rá. Dühösen visítva, prédájáról megfélemlítve, elkeseredetten küzdött az életéért a bronzsárkánnyal a nyomában.

Tas hatalmasat sóhajtvá kuporodott le Khirsah hasára.

- Azt hittem, végünk lesz - motyogta a surranó, miközben levette az ezüst karperecet és

visszatette erszényébe. Érezte, hogy alatta megmoccan a sárkány és mély levegőt vesz. Tas lecsúszott a teremtmény pikkelyes oldalán és a földre huppant.

- Tűzfény? Na-nagyon súlyos a sebed? - Különben is, hogyan lehetne meggyógyítani egy sárkányt? - Én-én elmehetek keresni egy papot, habár úgy gondolom, hogy most mindannyian meglehetősen elfoglaltak, ott van az a csata meg minden...

- Nem, surranó - szólalt meg mély hangján Khirsah -, arra nem lesz szükség.

Kinyitotta a szemét, megrázta nagy fejét és hosszú nyakát kinyújtva körülnézett.

- Megmentetted az életemet - mondta kissé zavartan nézve a surranóra.

- Kétszer is - mutatott rá vidáman Tas. - Először is itt volt ez a reggel Lord Soth-tal. A barátomnak, Caramonnak, te nem ismered, van ez a könyve, amiben le van írva, hogy mi fog történni a jövőben, jobban mondva, hogy mi nem fog történni most, hogy megváltoztatni készülünk a jövőt. Mindenesetre te és Tanis összezsáptatok volna Lord Soth-tal és mindketten meghaltatok volna, de mivel én elloptam a karperecet, így ez mégsem történt meg. Mármint hogy nem haltatok meg.

- Valóban - Khirsah oldalra fordult, a füstös levegőbe nyújtotta egyik hatalmas, bőrrel borított szárnyát, majd alaposan megvizsgálta. Egy vágott seb vérzett ugyan, de nem szakadt át. Hasonlóképpen megvizsgálta másik szárnyát is, miközben Tas megbúvólva figyelte.

- Azt hiszem, szeretnék sárkány lenni - mondta sóhajtva.

- Hát persze. - Khirsah lassan átfordult és karmos lábaira állt, ám előtte még kiemelte a farkát egy ház törmelékei közül. - Mi vagyunk az istenek kiválasztottai. Életünk olyan hosszú, hogy számunkra az elfek élete nem tűnik hosszabbnak a gyertyalángnál, míg az embereknek és nektek surranóknak az élete olyan, akár a hullócsillag. Leheletünk maga a halál, varázserőnk pedig oly hatalmas, hogy csak a legnagyobb mágusok tesznek túl rajtunk.

- Tudom - mondta Tasslehoff, megpróbálva elrejtetni türelmetlenségét. - No mármost biztos vagy benne, hogy minden működik?

Khirsah elfojtott egy mosolyt.

- Igen, Tasslehoff Fúróláb - felelte komolyan a sárkány, miközben szárnyait hajlítgatta -, minden ööö... működik, ahogy te mondtad.

Megrázta a fejét.

- Egy kicsit szédülök, ez minden. És mivel megmentetted az életemet, én...

- Kétszer.

- Kétszer - helyesbített a sárkány -, ezért kötelességem egy szolgálatot tenni neked. Mit kívánsz tőlem?

- Vigyél fel a repülő kastélyba! - kérte Tas, készen rá, hogy felmásszon a sárkány nyakába. Érezte, hogy rövid gallérjánál fogva a levegőbe emelkedik, amint Khirsah megragadta egyik hatalmas mancsával. - Ó, kösz, hogy felemeltél. Bár egyedül is...

Azonban a sárkány nem ültette a nyakába. Ehelyett Tas azon kapta magát, hogy szemtől szembe került Khirsahhal.

- Az szörnyen veszélyes, ha nem éppen halálos volna számodra, surranó - fedtte meg szigorúan Khirsah. - Nem engedhetem meg. Engedd, hogy elvigyelek Solamnia lovagjaihoz, a Főpap Tornyába...

- Már voltam a Főpap Tornyában! - kiáltotta Tas. Be kell jutnom a repülő kastélyba! Tudod, ööö... tudod... a félelf! Ismered őt? Ő most épp odafent van és... ööö... Szóval itt hagyott engem, hogy megszerezsek valamilyen fontos... ööö... információt, és most megvan és gyorsan oda kell vele érnem hozzá - fejezte be sietve Tas.

- Add át nekem az információt - mondta Khirsah -, és én továbbítom neki.

- Ne-nem, nem, az... ööö... semmiképpen nem menne - hebegte Tas kétségbeesetten törve a fejét. - Ez... ez... ööö... surranó nyelven van! És... és nem lehet lefordítani... ööö...

a közösre. Te nem tudsz... ööö... surranó nyelven, ugye, Tűzfény?

- Dehogynem - készült felelni a sárkány. Ám ahogy Tasslehoff reménykedő szemébe nézett, felhorkantott.

- Hát persze, hogy nem - mondta rosszallóan. Lassan, óvatosan a hátára, a szárnyai közé helyezte a surranót. - Elviszlek Tanishoz, a félelfhez, ha ez a kívánságod. Mivel nem sárkánylovakkal harcolunk, így nincs nyereg, úgyhogy kapaszkodj erősen a nyakamba.

- Igen, Tűzfény - kiáltotta ujjongva Tas, elrendezte maga körül az erszényeit és apró mancsával megragadta a sárkány bronzszínű sörényét. Hirtelen egy gondolat ötlött az eszébe.

- Mondd csak, Tűzfény - kiáltotta -, ugye nem fogsz semmiféle kockázatos dolgot művelni odafent, mint például fejjel lefelé átfordulni, vagy nyílegyenesen a föld felé zuhanni? Csak azért, mert biztosan nagyon szórakoztató lehet, de nekem valószínűleg meglehetősen kényelmetlen lenne, mivel nem vagyok beszíjazva, vagy ilyesmi...

- Nem felelte mosolyogva Khirsah. - A lehető leggyorsabban odaviszlek, hogy visszatérhessek harcolni.

- Én készen állok, ha te is! - kiáltotta Tas, sarkát Khirsah pikkelyei közé vágva, miközben a bronzsárkány a levegőbe emelkedett. A légáramlatokat kihasználva magasra emelkedett és átvitörázott Palanthas felett.

Nem volt egy kellemes utazás. Tas lenézett és elállt a lélegzete. Csaknem az egész Újváros lángokban állt. Mivel kiürítették, a sárkányfattyak akadálytalanul sepertek végig rajta, módszeresen fosztogatva és gyújtogatva. A jó sárkányoknak sikerült megakadályozni a kék és fekete sárkányokat abban, hogy teljesen elpusztítsák az Óvárost - ahogy ezt Tarsisban tették -, és a város védői is megtették a magukét, hogy visszatartsák a sárkányfattyakat. Ám Lord Soth rohama sok áldozatot követelt. Tas látta megfigyelőhelyéről, hogy a lovagok és lovaik tetemei szanaszét hevernek az utcákon, mint az ólomkatonák, akiket egy bosszúszomjas kisgyerek borított fel. És miközben a várost fürkészte, észrevette, hogy Soth ellenállás nélkül lovagol tova, katonái lemészároltak minden útjukba kerülőt, a banshee-k rémisztő hangja áthatolt a haldoklók kiáltásain.

Tas fájdalmasan nyelt egyet.

- Ó, egek - suttogta -, ha belegondolok, hogy ez mind az én hibám! Habár nem is tudom. Caramon nem olvasta tovább azt a könyvet! Arra gondoltam... Nem - válaszolta magának határozottan Tas -, ha nem mentettem volna meg Tanist, akkor Caramon meghalt volna a Ligetben. Azt tettem, amit tennem kellett, és mivel ez a dolog annyira zűrzavaros, így nem is gondolok rá soha többet.

Hogy elterelje gondolatait a problémáiról - és a szörnyű dolgokról, amiket megtörténni látott odalenn a földön -, Tas keresztülkukucsált a füstön, hogy lássa, mi történik az égben. A szeme sarkából mozgást látott a háta mögött, és egy kék sárkányt vett észre felemelkedni a Shoikan Ligethez közeli utcák mellől.

- Kitiara sárkánya! - dünnyögte Tas, felismerve a pompás, halálos Skie-t. Ám lovasát, Kitiarát sehol sem látta.

- Tűzfény! - kiáltott fel Tas figyelmeztetően, miközben megfordult, hogy a kék sárkányt figyelje, aki észrevette őket és irányt változtatva, felgyorsítva feléjük tartott.

- Látom - válaszolt nyugodt hangan Khirsah, Skie felé pillantva. - Ne aggódj, közel vagyunk az úti célodhoz. Ott majd leteszlek, surranó, aztán visszatérek, hogy az ellenséggel foglalkozzam.

Tas visszafordult és látta, hogy tényleg nagyon közel vannak a fellegvárhoz. Minden Kitiarával és kék sárkányokkal kapcsolatos gondolat azonnal kirepült a fejéből. A repülő erőd közléről még szebb volt, mint odalentről nézve. Egészen tisztán látta a hatalmas, csipkézett szélű szikladarabokat, amik az aljáról lógtak, és egykor a kastély alapjául

szolgáló sziklaágy részei voltak.

A körülötte gomolygó mágikus felhők tartották fent a levegőben, tornyai között villámok sisteregtek és sercegetek. Miközben a kastélyt tanulmányozta, Tas repedéseket látott végigfutni a kőfalakon - ez a szerkezeti károsodás annak a hatalmas erőnek lehetett az eredménye, ami ahhoz kellett, hogy az épület elváljon földi gyökereitől. Fény világított a kastély három magas tornyának ablakaiból és a bejárati csapórács mögül, de az épületen kívül Tas nyomát sem látta életnek. Afelől azonban kétsége sem támadt, hogy odabent mindenféle életforma nyüzsgött!

- Hol tegyelek le? - kérdezte Khirsah csipetnyi türelmetlenséggel a hangjában.

- Bárhol megfelel, köszönöm - felelte udvariasan Tas, megértve, hogy a sárkány alig várja, hogy visszatérhessen a csatába.

- Nem hiszem, hogy a főbejárat jó ötlet lenne - mondta hirtelen fordulatot téve a sárkány. Éles szögben bedőlt és megkerülte a kastélyt. - Hátra megyünk.

Tas éppen arra készült, hogy egy újabb „köszönöm”-öt mondjon, ám gyomra valami érthetetlen okból hirtelen megsüllyedt, míg szíve a torkába ugrott, miközben a sárkány fordulása következtében mindketten oldalra dőltek a levegőben. Aztán Khirsah újra vízszintesbe állt, és lefelé ereszkedve puhán földet ért egy elhagyott udvarban. Tas, aki azzal volt elfoglalva, hogy visszarendezze belső szerveit, éppen csak le tudott csúszni a sárkány hátáról, hogy eltűnjön az árnyak között anélkül, hogy a kötelező udvariasságon töprengett volna.

Mikor szilárd talajt érzett maga alatt (nos, viszonylag szilárd talajt), a surranónak sokkal inkább megjött az önbizalma.

- Viszlát, Tűzfény! - kiáltotta apró kezével integetve. - Köszönöm! Sok szerencsét!

Ám ha hallotta is, a bronzsárkány nem válaszolt. Khirsah gyorsan felemelkedett, hogy némi teret nyerjen magának. Dűhtől vörösen izzó szemmel Skie repült a sarkában. Vállat vonva és egy kis sóhaj kíséretében Tas magukra hagyta a harcoló sárkányokat. Megfordult és megvizsgálta környezetét.

A kastély mögött állt, az udvar egyik felén, a másik fele valószínűleg odalenn maradt, amikor a kastély elszakadt a földtől. Tas felfigyelt rá, hogy kínosan közel áll a szikla pereméhez, ezért sietősen a kastély fala felé indult. A surranók veleszületett lopakodó tulajdonságának köszönhetően, nesztelenül, az árnyak közé rejtőzve mozgott.

Megtorpant és körülnézett. Az udvar végében egy fából készült, vaspántokkal megerősített hatalmas faajtó állt. És bár egy valóban érdekesnek ígérkező zár volt rajta, amit Tas legszívesebben feltört volna, ugyanakkor rádöbben, hogy az ajtó túloldalán minden bizonnyal egy hasonlóan érdekesnek ígérkező őr áll. Sokkal jobban jár, ha bemászik az egyik ablakon és éppen felette is volt egy kivilágított ablak.

Felette a magasban.

- A fenébe! - motyogta Tas. Az ablak legalább hat láb magasan volt. Tas körbepillantott és talált egy letört szikladarabot, amit hosszas lökdösés és taszigálás árán sikerült az ablak alá gorgetnie. Felmászott rá és óvatosan bekukkantott.

Két bezúzott fejű, kővé vált sárkányfattyú feküdt a földön. Egy másik, fej nélküli társuk hevert mellettük. A holttesteken kívül senki és semmi más nem volt a szobában. Tas lábujjhegyre állva bedugta fejét az ablakon és hallgatózott. A közelből fémes csattanásokat, durva kiáltásokat és kiabálást hallott és egyszer egy óriási üvöltést is.

- Caramon! - suttogta Tas. Bemászott az ablakon és a földre huppant, miközben hálásan nyugtázta, hogy a kastély egyelőre teljes nyugalomban van, és úgy tűnik, sehová nem akar menni. Újra fülelni kezdett és erősödni vélte az ismerős üvöltést, ami összemosódott Tanis szitkozódásával.

- Milyen kedves tőlük! - bólintott elégedetten Tas, miközben keresztülosont a szobán. - Rám várnak.

Tas egy csupasz kőfalakkal szegélyezett folyosóra ért, ahol megállt egy pillanatra, hogy tájékozódni tudjon. A csatazajt a feje felett hallotta. Tas lepillantva a fáklyákkal megvilágított előcsarnokba, egy lépcsőt látott, így arra indult. Elővigyázatosságból előhúzta kis kését, de senkivel sem találkozott. A folyosó üres volt, mint ahogy a meredek, szűk lépcső is.

- Hmm - motyogta Tas -, szemmel láthatóan ez a hely most sokkal biztonságosabb, mint a város. El ne felejtsem megemlíteni Tanisnak. És ha már szóba került, merre lehet ő és Caramon, no és hogyan jutok el hozzájuk?

Csaknem tíz percig tartó fölfelé mászás után Tas megállt és a fáklyák által be nem világított sötétségbe bámult. Rájött, hogy a kastély egyik tornyának belső és külső fala között húzódó meredek lépcsőn mászott felfelé. Még mindig hallotta a csatazajt - most úgy tűnt neki, mintha Tanis és Caramon éppen a fal túloldalán volnának -, de nem tudta, hogyan jusson át hozzájuk. Zavartan és fáradtan megállt, hogy gondolkozzon.

Visszamehetek és megpróbálhatok egy másik útvonalat, vagy megyek tovább, okoskodott. Odalent - bár lefelé menni könnyebb - valószínűleg még kisebb a hely. És biztosan van valahol egy ajtó idefent, különben minek lenne lépcső?

Tasnak tetszett ez a gondolatmenet, ezért úgy döntött, hogy tovább megy felfelé, még ha ez azt jelentette is, hogy a csatazaj úgy tűnt, hogy most alulról jön és nem felülről. Már éppen kezdte azt hinni, hogy egy betegesen egyoldalú humorérzéssel megvert részeg törpe építette ezt az idióta lépcsőt, mikor végre felért a tetejére és meglátta az ajtót, amire várt.

- Á, egy zár! - mondta kezét dörzsölgetve. Már régóta nem volt alkalmá zárat feltörni, és attól félt, hogy esetleg berozsdásodik a tudása. Gyakorlott szemmel megvizsgálta a zárat, majd kezét finoman és óvatosan a kilincsre tette. Legnagyobb csalódására az ajtó könnyedén kinyílt.

- Nos, mindegy - sóhajtott -, különben sincs nálam a készletem.

Óvatosan beljebb lökte az ajtót és bekandikált. Mindössze egy fakorlát volt előtte, semmi más. Tas még jobban kitárta az ajtót, belépett rajta, és egy keskeny erkélyen találta magát, ami körbefutott a torony belsejében.

A csatazaj sokkal tisztábban hallatszott, felerősödve verődött vissza a kőfalakról. Tas átsietett az erkély fapadlóján, áthajolt a korlát peremén, és lepillantott, hogy megtalálja a kiáltások, tompa puffanások, a fegyvercsörgés és a hasadó fa zajának forrását.

- Hahó Tanis! Hahó Caramon! - kiáltotta izgatottan. - Hé, rájöttetek már, hogy lehet repülni ezzel az izével?

10. FEJEZET

Tanis és Caramon több emelettel Tas alatt, a torony surranóval szemben lévő oldalán, egy másik erkélyen megrekedve az életéért harcolt. Egy kisebb sereg zsúfolódott össze az alattuk lévő lépcsőn, ami úgy tűnt, sárkányfattyakból és goblinokból állt.

A két harcos egy hatalmas fapad mögé barikádozta el magát, amit keresztbe fordítottak a lépcsősor tetején. Egy ajtó állt mögöttük, és Tas úgy vélte, azért mászták meg a lépcsőket hogy elmeneküljenek az ajtón keresztül, ám megállították őket, még mielőtt kijuthattak volna.

Caramon, akinek karját könyékig borította a zöld vér, egy erkélyről letört fatuskóval zúzta be ellenségei fejét, ami jóval hatékonyabb fegyvernek bizonyult a kardnál a kőtestű lényekkel szemben. Tanis - attól félve, hogy pengéje kicsorbul - kardlappal sújtott a szörnyre. Karján, ahol levágták róla a láncinget, több sebből vérzett mellvértjén pedig

jókora lyuk tátongott. Amennyire Tas első lázas pillantása alapján fel tudta mérni, a dolgok döntetlenre álltak. A sárkányfattyak nem tudtak elég közel kerülni a padhoz, hogy félrehúzzák vagy átmásszanak rajta, ám amint Caramon és Tanis elhagyják helyüket, azonnal lerohanják őket.

- Tanis! Caramon! - kiáltotta Tas. - Itt fent! Mindketten meglepve pillantottak körül a surranó hangját meghallva. Majd Caramon, Tanist megragadva felé mutatott.

- Tasslehoff! - kiáltotta Caramon, akinek mély hangja visszhangot vert a torony belsejében. - Ez az ajtó mögöttünk be van zárva! Nem tudunk kijutni!

- Mindjárt ott vagyok! - kiáltotta izgatottan Tas, miközben felmászott a korlátra, készen arra, hogy leugorva a dolgok sűrűjébe vesse magát.

- Ne! - kiáltotta Tanis. - A másik oldalról nyisd ki! A másik oldalról! - mutatta kétségbeesetten.

- Oh - mondta csalódottan Tas -, hát persze, semmi gond.

Ezzel visszamászott, és éppen a kapubejáró felé fordult volna, amikor észrevette, hogy a Tanis és Caramon alatti lépcsőkön a sárkányfattyak hirtelen abbahagyták a harcot és figyelmüket valami más vonta el. Kemény parancsszó hallatszott, és a sárkányfattyak egymást lökdösve és taszigálva húzódtak felre, képükre vigyor ült. Tanis és Caramon, akiket megijesztett a csata átmeneti nyugalma, megkockáztatott egy óvatos pillantást a pad fölött, Tas pedig az erkély korlátján áthajolva bámult lefelé.

Egy ősi rúnákkal díszített fekete köpenyt viselő sárkányfattyú hágott felfelé a lépcsőn. Karmos kezében botot szorongatott - egy lecsapni készülő kígyót mintázó botot.

Egy bozak varázsló! Tas érezte, hogy gyomra összeszűkül, ami majdnem olyan kellemetlen érzés volt, mint az, amit akkor érzett, amikor a sárkány leszállt. A sárkányfattyak elrakták fegyvereiket, nyilvánvaló volt számukra, hogy a csata véget ért. A varázsló gyorsan és egyszerűen elintézi a dolgot.

Tas látta, hogy Tanis az övébe nyúl... ám nem talált semmit. A félelf arca elfehéredett a szakála alatt. Benyúlt az öve másik részébe. Ott sem talált semmit. Kétségbeesetten nézett körül a földön.

- Tudod - mondta Tas magának -, lefogadom, hogy most jól jönne az a mágiától védő karperec. Talán azt keresi. Gondolom rá sem jön, hogy elvesztette. - Benyúlt egyik erszényébe és előhúzta az ezüst karperecet.

- Itt van, Tanis! Ne aggódj! Elejtetted, de én megtaláltam! - kiáltotta a karperecet lóbálva.

A félelf dühösen pillantott fel, szemöldökeit olyan vészjóslóan vonta össze, hogy Tas sietve ledobta neki a karperecet. Várt egy pillanatig, hátha Tanis megköszöni neki (de nem tette), majd felsóhajtott.

- Egy pillanat és ott vagyok! - kiáltotta. Megfordult, kivi harzolt az ajtón és leszaladt a lépcsőn.

- Egyáltalán nem volt hálás - hümmögte futás közben. - Cseppet sem emlékeztet a jó öreg, mókászerető Tanisra. Nem hiszem, hogy ez a hősködés neki való lenne!

Kántálást és robbanásokat hallott maga mögött, amit letompított a fal. A sárkányfattyak dühödten és csalódottan kiabáltak.

- Az a karkötő egy ideig feltartóztatja őket - medítált Tas -, de nem sokáig. És most hogy jutok át a torony túloldalára, oda, ahol ők vannak? Azt hiszem, le kell, hogy menjek a legalsó szintre.

Lerohant a lépcsőn, egészen a legalsó szintre, keresztül azon a szobán, amin át bejutott a kastélyba, majd addig futott, míg el nem ért egy keresztfolyosóhoz. Ez remélhetőleg a torony túloldalára vezet, ahol Tanis és Caramon megrekedtek.

Újabb robbanás hallatszott, ezúttal az egész torony megremegett. Tas gyorsított a léptein, majd az egyik leágazásnál élesen jobbra fordult.

Bumm! Valami kucorgó, sötét dolognak ütközött, ami hangos puffanással felborult.

Az ütközés erejétől Tas bukfencet vetett. Nyugodtan feküdt, azzal a határozott megérzéssel - amit a bűz megerősíteni látszott -, hogy egy köteg rothadó szemétkupacba rohant bele. A megrázkódtatás ellenére sikerült feltápáskodnia, és kis kését megmarkolva felkészült rá, hogy megvédje magát az apró, sötét lénnel szemben, aki addigra már szintén talpon volt.

A lény kezét a homlokához emelte és egy fájdalmas „óóh”-t hallatott. Majd bizonytalanul körülnézett és meglátta az előtte álló, igen bőszenek és elszántnak látszó Tast. A fáklyafény megvillant a surranó késének pengéjén. Az „óóh”-ból „aaaaahhh” lett, majd a bűzlő teremtmény egy nyögés kíséretében elájult.

- Mocsári törpe! - morogta Tas, és orrát undorodva elfintorította. Elrakta kését és továbbindult, aztán megtorpant.

- Bár tudod - mondta magának -, ez még jól jöhet.

Lehajolt, majd rongyait megragadva megrázta a törpét.

- Hé, ébresztő!

A törpe borzongva levegőt vett, majd kinyitotta a szemét. Mikor meglátta a fölé tornyosuló, szigorú ábrázatú surranót, holtápadt lett, gyorsan becsukta a szemét és megpróbált eszméletlennek tenni.

Tas újból megrázta.

A mocsári törpe egy remegő sóhaj kíséretében kinyitotta egyik szemét, és látta, hogy Tas még mindig ott van. Csak egy dolgot tehetett - halottnak tette magát. Ezt a mocsári törpék úgy csinálják, hogy visszatartják a lélegzetüket, amitől rögtön megmerevednek.

- Na gyerünk már - nógatta Tas ingerülten. - Szükségem van a segítségedre.

- Te elmenni - mondta mély, síri hangon a mocsári törpe. - Én lenni halott.

- Még nem vagy halott - figyelmeztette Tas a tőle telhető legszörnyűbb hangon -, de az lesz, ha nem segítesz nekem! - emelte fel kését.

A mocsári törpe nagyot nyelt, majd gyorsan felült és a fejét zavartan vakargatta. Aztán Tast meglátva átölelte a surranót.

- Te meggyógyítani! Visszahozni engem halálból! Te lenni nagy és hatalmas pap!

- Nem, nem vagyok! - vágott vissza Tas, aki maga is meglepődött saját reakcióján. - Na, engedj el. Nem, belegabalyodtál az erszénybe. Ne, ne úgy...

Néhány pillanat múlva sikerült levakarnia magáról a mocsári törpét. Talpra állította és szigorúan, ránézett.

- A torony túloldalára igyekszem. Ez a helyes irány?

A mocsári törpe elgondolkodva mérte végig a folyosót, majd Tas felé fordult.

- Ez lenni jó irány - mondta végül, és arrafelé mutatott, amerre Tas indult.

- Jól van! - mondta Tas és újból nekiindult.

- Miféle torony? - motyogta fejét vakarva a mocsári törpe.

Tas megtorpant. Visszafordult, ránézett a törpére, keze a kése után nyúlt

- Én menni hatalmas pappal - ajánlotta fel sietősen a törpe. - Én mutatni irány.

- Nem is rossz ötlet! - válaszolta a surranó. Megragadta a törpe piszkos kezét és magával vonszolta. Rövidesen egy újabb felfelé vezető lépcsősorra bukkantak. A csatazaj egyre erősödött, amitől a mocsári törpe szeme elkerekedett.

Megpróbálta kiszabadítani a kezét.

- Egyszer már lenni halott - kiáltotta, miközben kétségbeesetten próbált kiszabadulni. - Mikor te lenni halott másodszor, te kerülni dobozba, aztán bedobnak nagy lyukba. Én nem szeretni azt.

Bár az elgondolás érdekesnek látszott, Tasnak nem volt ideje elrágódni rajta. Szorosan megragadta a törpét, majd felvonszolta a lépcsőn, miközben a fal túloldalán dülő csatazaja pillanatról pillanatra erősödött. Akárcsak a torony másik oldalán, a meredek

lépcsősor itt is egy ajtóban végződött, ami mögül tompa puffanások és nyögések, valamint Caramon szitkozódása hallatszott. Tas megpróbálkozott a kilinccsel. Az ajtó zárva volt erről a feléről is. A surranó elmosolyodott és összedörzsölte a kezét.

- Mi tagadás, masszív ajtó - jegyezte meg az ajtót tanulmányozva. Lehajolt és átkukucskált a kulcslyukon. - Itt vagyok! - kiáltotta.

- Nyisd ki az ajtót! - hallatszott tompán Caramon hangja.

- Megteszek minden tőlem telhetőt! - kiabált vissza Tas, meglehetősen dühösen. - Tudod, nincsenek nálam a szerszámaim. Nos, úgy látszik, kénytelen leszek rögtönözni.

- Te itt maradsz! - ragadta meg a mocsári törpét, aki már a lépcsők felé settenkedett. Előhúzta kését és fenyegetően feltartotta. A törpe összerogyott.

- Maradni - nyöszörögte leguggolva.

Tas visszafordult az ajtóhoz, és kése hegyét a zárba dugva óvatosan forgatni kezdte. Mikor úgy érezte, hogy a zár majdnem enged, valami nekiütődött az ajtónak és a kés kipattant a zárból.

- Nem kell segítség! - kiáltotta át a túloldalra. Mélyet sóhajtott, majd visszadugta a kést a zárba.

A mocsári törpe közelebb ólálkodott és a földről bámult fel Tasra. - Talán te mégsem lenni annyira hatalmas pap.

- Mire célzol? - motyogta Tas a zárba koncentrálnak.

- Kés nem nyit ajtót - mondta a mocsári törpe mély megvetéssel. - Kulcs nyitni ajtót.

- Tudom, hogy az ajtó kulccsal nyílik - morogta Tas, miközben elkeseredetten pillantott körbe -, de nincs... Add csak ide azt!

Tas dühösen kapott a mocsári törpe kezében lévő kulcs után. Berakta a zárba, és hallotta, amint kattant, majd kitérte az ajtót. Tanis bukott keresztül rajta, gyakorlatilag a surranó feje tetején, őt pedig futva követte Caramon. A nagy ember becsapta a nehéz ajtót, eltörve egy, éppen az ajtón átnyúló kard hegyét. Hátát az ajtónak vetve, zihálva nézett Tasra.

- Zárd be! - nyögte.

Tas gyorsan elfordította a kulcsot a zárban. Az ajtó túloldaláról kiabálás, tompa puffanások és hasadó fa zaja hallatszott.

- Azt hiszem, ez egy darabig feltartja őket - mondta Tas az ajtót tanulmányozva.

- De nem sokáig - morogta sötét hangon Caramon. - Főleg nem a bozákot. Gyerünk!

- Hová? - kérdezte Tanis, miközben az izzadtságot törölgette le az arcáról. A karján egy vágásból és több karcolásból vérzett, de ettől eltekintve sértetlennek látszott. Caramon csupa vér volt, ám ennek java része zöld színű volt, így Tas úgy vélte, hogy az az ellenség vére. - Még mindig nem derítettük ki, hogy hol van az a szerkezet, ami ezt a valamit repíti!

- Lefogadom, hogy ő tudja - mutatott Tas a mocsári törpére. - Ezért hoztam magammal - tette hozzá rendkívül büszkén.

Nagy reccsenést hallottak, és az ajtó megremegett.

- Mindenesetre tűnjünk el innen! - morogta Tanis.

- Mi a neved? - kérdezte a mocsári törpétől, miközben leszaladtak a lépcsőkön.

- Rounce! - felelte a törpe, gyanakvóan méregetve Tanist.

- Jól van, Rounce - mondta Tanis, amíg egy pillanatnyi szünetet tartott az egyik árnyas lépcsőfordulóban, hogy levegőhöz jusson. Mutasd meg nekünk, hol van az a szerkezet, ami a kastélyt repíti.

- A Szelek Kapitányának Trónusa - vetette közbe Caramon, szigorúan méregetve a törpét. - Az egyik goblin nevezte így.

- Az lenni titok! - suttogta Rounce komolyan. - Én nem elmondani! Én megígérni!

Caramon olyan vadul mordult fel, hogy a törpe piszkos arca holtsápadt lett, ezért Tas,

attól tartva, hogy újból el fog ájulni, gyorsan közbelépett.

- Bah! Lefogadom, hogy nem is tudja! - mondta Caramonra kacsintva.

- Én igenis tudni! - kiáltotta gőgösen Rounce. - És ti próbál becsapni engem, hogy én elmondani. Én nem venni be buta csel.

Tas sóhajtva dőlt neki a falnak. Caramon újra felmordult, ám a mocsári törpe, ha kissé meghunyászkodóan is, de azért bátran és kihívóan nézett vissza rá.

- Keresztezett disznók nem szedni ki belőlem titkot! - jelentette ki Rounce, piszkos karját összefonva zsíros és lábnyomokkal teli mellkasán.

Fentről a beszakadó ajtó zaja és a sárkányfattyak hangja hallatszott.

- Ööö... Rounce, mi is az pontosan, amit nem szabad elmondanod? - mormogta bizalmas hangon Tanis, miközben leguggolt a törpe mellé.

Rounce ravaszul nézett rá.

- Azt nem szabad elmondani, hogy a Szelek Kapitányának Trónusa lenni a középső torony legtetetjén. Ezt nem szabad elmondani! - nézett mogorván és rosszindulatúan Tanisra, megemelve apró öklét.

- És nem is mondani el!

Elértek ahhoz a folyosóhoz, ami nem a Szelek Kapitányának Trónusához vezetett (Rounce szerint, aki egész úton úgy irányította őket, hogy „Ez nem lenni ajtó, ami vezetni lépcsőhöz, amin át jutni titkos helyre”). Óvatosan haladtak, mivel gyanús volt a nagy csend. Feltevésük beigazolódott. Mikor nagyjából félúton jártak, kivágódott egy ajtó. Húsz sárkányfattyú özönlött ki rajta, nyomukban a bozak varázslóval.

- Álljatok mögém! - kiáltotta Tanis, előhúzza kardját. - Még megvan a karperec... azt hiszem... - tette hozzá, mikor eszébe jutott, hogy Tas is velük van, majd egy gyors pillantást vetett a csuklójára. A karperec ott volt.

- Tanis! - szólalt meg Caramon, miközben előhúzta kardját, és lassan hátrálni kezdett, amíg a sárkányfattyak a bozak parancsára vártak. - Kifutunk az időből! Tudom! Érzem! El kell jutnom a Főpap Tornyába! Valakinek fel kell mennie és irányítani ennek a micsodának a repülését!

- Egyedül egyikünk, sem tud ennyi ellenséget feltartóztatni! - vágta rá Tanis. - Tehát senki nem tudja irányítani a Szelek Kapitányának...

A szó elhalt az ajkán. Caramonra nézett.

- Csak nem gondolod komolyan...

- Nincs más választásunk - morogta Caramon, miközben kántálás hangja töltötte be a levegőt. Visszasandított Tasslehoffra.

- Nem - kezdte Tanis -, szó sem lehet róla...

- Nincs mit tenni! - erősködött Caramon.

Tanis sóhajtva rázta meg a fejét.

A surranó zavartan pislogott hol az egyikre, hol a másikra. Aztán hirtelen megértette.

- Oh, Caramon! - lehelte, ujjait összekulcsolva, majdnem felnyársalva magát a késére. - Ó, Tanis! Milyen csodálatos! Büszkék lesztek rám! Elviszlek benneteket a Toronyhoz! Nem fogtok csalódni bennem! Rounce, szükségem lesz a segítségedre.

Megragadta a mocsári törpe karját, és elviharzott egy csigalépcső felé, amire Rounce mutatott, mondván:

- Ez a lépcső nem vezetni titkos helyre!

A Szelek Kapitányának Trónusát, ami a fellegrárat irányította, Lord Ariakas tervezte, aki a Dárdaháborúk idején Takhisis seregeinek fővezére volt. A Trónus réges-rég feledésbe merült, mint Ariakas ragyogó, ám sötét elméjének legbriliánsabb szüleményeinek egyike.

A Trónus egy különlegesen kialakított szobában kapott helyet a kastély legtetetjén. Egy szűk csigalépcső és egy vaslétra után a Szelek Kapitánya egy csapóajtóhoz ér, amin átjutva egy kicsiny, kör alakú, ablak nélküli szobába jut. A szoba közepén egy emelvény

áll. Az emelvényen két, egymástól körülbelül háromlábnyi távolságra lévő talpazat van.

A talpazatok láttán Tas, aki maga után húzta Rounce-ot, vett egy mély lélegzetet. A lábazatok, melyek ezüstből készültek és nagyjából négy lábnyi magasságba nyúltak, a legcsodálatosabbak voltak, melyet valaha látott. Mindkettőt szövevényes minták és mágikus szimbólumok borították. Minden apró kis vonal arannyal volt bevonva, ami csillogott a lentről felszüremlő fáklyafényben. Mindkét talpazat tetején egy-egy hatalmas, fénylő fekete kristályból készült gömb egyensúlyozott.

- Te nem felmenni az emelvényre - mondta szigorúan Rounce.

- Rounce - kérlelte Tas, miközben felmászott a körülbelül háromlábnyi magas emelvényre -, tudod, hogy lehet ezt működtetni?

- Nem - mondta hűvösen Rounce, karjait keresztbe fonta mellkasán és Tast bámulta. - Én soha nem lenni itt sokáig. Én soha nem teljesíteni küldetéseket nagy főnök varázslónak. Én soha nem lenni ebben a szobában, és soha nem hozni varázslónak semmit, amit akarni. Én soha nem nézni nagy főnök varázslót sokszor repülni.

- Nagy főnök varázsló? - kérdezte Tas szemöldökét ráncolva. Gyorsan körbepillantott a kis szobában, az árnyékos helyeket fürkészsze. - Hol van a nagy főnök varázsló?

- Ő nem lenni odalent - ismételte makacsul Rounce -, és nem arra készülni, hogy barátokat apró darabokra robbantsa.

- Ó, az a nagy főnök varázsló - könnyebbült meg Tas. Majd megtorpant. De - ha ő nincsen itt - akkor ki irányítja ezt a valamit?

- Értem már - mondta Tas, miközben belépett a talpazatok között lévő fekete körökbe. Úgy tűnt, hogy ugyanolyan fajta fekete kristályból készültek, mint a gömbök. Az alattuk lévő folyosóról újabb robbanás és a dühös sárkányfattyak kiabálása hallatszott. Tanis karperece láthatóan még mindig ellenállt a varázsló mágiájának.

- Most pedig - mondta Rounce -, ne nézz fel a mennyezeten lévő körbe.

Tas felnézett és a meglepetéstől zihálni kezdett. A feje fölött egy ugyanakkora átmérőjű kör, mint az, amelyikben állt, hátborzongató kékesfehér fényben kezdett ragyogni.

- Jól van Rounce - biztatta Tas az izgalomtól remegő hangon -, és most mit kell tennem?

- Te nem tenni kezeidet fekete kristály gömbökre. Te nem mondani kristályoknak, merre menni - válaszolta Rounce szipákolva. - Bah! Te soha nem érteni meg ilyen hatalmas varázslatot!

- Tanis - kiáltott le Tas a padlón lévő nyíláson át -, merre van innen az Ősmágia Tornya?

Egy pillanatig csak kardcsörgést és néhány sikolyt hallott. Majd meghallotta Tanis hangját is, ami egyre közelebből szólt, ahogy ő és Caramon fokozatosan hátráltak.

- Északnyugatra, egyenesen északnyugatra!

- Rendben!

Tas lábát határozottan megvetette a fekete kristály bemélyedéseiben, mély lélegzetet vett, majd kezét felemelte, hogy a kristálygömbökre helyezze...

- A fenébe! - kiáltotta rémulten, ahogy felnézett. - Túl alacsony vagyok!

Lenézett Rounce-ra.

- Gondolom, nem kell a kezeddal a gömböket fognod és ugyanakkor a fekete körökben állnod, igaz? Tasnak az a kellemetlen érzése támadt, hogy tudja a választ. És ez így is volt. A kérdés annyira megzavarta Rounce-ot, hogy csak bámulta Tast tátott szájával.

Tas szemét a mocsári törpére meresztette, egyszerűen csak azért, mert valamire meresztenie kellett zavarodottságában. Végül úgy döntött, megpróbálja felugorva megérinteni a gömböket. Sikerült is elérnie, de amint lábai elhagyták a fekete kristályköröket, a kékesfehér fény elhalványult.

- Most mi lesz? - nyögte. - Caramon vagy Tanis könnyedén elérné a gömböket, de ők odalent vannak, és ahogy hallom egy jó darabig még nem fognak feljönni. Mit tehetnék? Én... Rounce! - kiáltotta hirtelen. - Gyere fel ide!

Rounce gyanakodva húzta össze a szemét. - Nekem nem szabad - mentegetődzött, és kezdett elhátrálni az emelvénytől.

- Várj! Rounce! Ne menj el! - kiáltott utána Tas. - Gyere és segíts nekem! Együtt fogjuk irányítani ezt a micsodát!

- Hogy én? - kérdezte Rounce levegő után kapkodva. Szemei teáscsésze méretűvé tágultak. - Repülni, mint nagy főnök varázsló?

- Igen, Rounce! Gyere. Csak mássz fel, állj a vállamra és...

Csodálat ült ki Rounce ábrázatára.

- Én - lehelte az eksztázis határán - repülni, mint nagy főnök varázsló!

- Igen, Rounce, igen - sürgette türelmetlenül Tas -, csak siess, mielőtt... mielőtt a nagy főnök varázsló elkap minket.

- Én sietni - mondta Rounce, felmászva az emelvényre, onnan pedig Tas vállára. - Sietni. Mindig is akarni repülni...

- Jól van, fogom a bokád. Most pedig... Aúú! Engedd el a hajamat! Húzd! Nem ejtelek le. Nem, állj fel. Állj fel, Rounce. Csak állj fel szépen, lassan. Minden rendben lesz. Látnod, fogom a bokád. Nem tudsz leesni. Ne! Ne! Próbáld egyensúlyozni...

A surranó és a mocsári törpe egymásra estek.

- Tas! - hallatszott Caramon figyelmeztető hangja a, lépcső felől.

- Csak egy pillanat! Már majdnem sikerült! - kiáltotta Tas, talpra rántotta Rounce-ot és alaposan megrázta. - Egyensúlyozz, egyensúlyozz!

- Egyensúlyozni, egyensúlyozni - motyogta Rounce összekoccanó fogakkal.

Tas újra elfoglalta helyét a fekete kristályköröknél, Rounce pedig ismét a vállára mászott. A mocsári törpe ezúttal néhány pillanatnyi dülöngélés után sikeresen felállt. Tas nagyot sóhajtott. Rounce kinyújtotta piszkos kezét, és néhány eredménytelen próbálkozás után óvatosan megérintette a fekete kristálygömböket.

Abban a pillanatban a mennyezeten ragyogó körből fényfüggöny hullott alá, csodás falat alkotva Tas és a mocsári törpe körül. Vörös és ibolya színben ragyogó rúnák jelentek meg a mennyezeten.

A kastély pedig egy ijesztő tántorgás kíséretében megindult.

A Szelek Kapitányának Trónusa alatti lépcsőkön a zökkenés hatására a sárkányfattyak és varázslójuk a földre zuhantak. Tanis háttal a falnak esett, Caramon pedig nekiütközött.

A varázsló szitkokat és átkokat szórva talpra kecmert. A földön szanaszét heverő társain átgázolva, Tanist és Caramont teljesen figyelmen kívül hagyva a Szelek Kapitányának szobájához vezető lépcső felé kezdett el rohanni.

- Állítsd meg! - dörögte Caramon, és ellökte magát a faltól, amikor a kastély oldalra billent, mint egy süllyedő hajó.

- Megpróbálok - zihálta Tanis kifulladásra -, bár azt hiszem, a karkötő nemsokára elveszíti a varázserejét.

A bozak felé iramodott, ám a kastély hirtelen a másik oldalára dőlt. Tanis elhibázta és elesett. A varázsló, akit egyedül az foglalkoztatott, hogy megállítsa a kastélyát elrabló tolvajokat, tovább botorkált a lépcsők felé. Caramon előhúzta törét és a bozak hátába dobta. Ám az a fekete köpenyt körülvéző láthatatlan mágikus védőfalnak ütközött és ártalmatlanul a földre hullott.

A bozak éppen elérte a Szelek Kapitányának szobájához vezető csigalépcső alját, amikor a többi sárkányfattyú végre újból talpra állt. Tanis pedig éppen újra a bozak közelébe ért, amikor a kastély nyílegyenesen felfelé szökkent. A varázsló hanyatt esett, éppen Tanisra, a sárkányfattyak szanaszét repültek, Caramon pedig, aki éppen hogy talpon tudott maradni, a bozakra vetette magát.

A torony hirtelen irányváltoztatásai megtörték a mágus összpontosítását, a sárkányfattyú védőmágiája széteszlott. A sárkányfattyú elkeseredetten harcolt karmos kezeivel, de

Caramon lehúzta a lényt Tanis hátáról, és kardját a bozakba vágta, éppen akkor, amikor a varázsló újabb kántálásba kezdett.

A sárkányfattyú teste azonnal felbomlott és förtelmes sárga tócsává változott, ami bűzös, mérgező füstfelhőket eregetett a helyiségbe.

- Tűnés! - kiáltotta Tanis, miközben köhögve egy nyitott ablak felé botladozott. Kihajolt, mélyet lélegzett a friss levegőből, majd zihálni kezdett.

- Tas! - kiáltotta - Rossz irányba megyünk! Azt mondtam, északnyugatra!

Hallotta a surranót, amint éles hangján kiabál.

- Gondolj északnyugatra, Rounce! Északnyugat.

- Rounce? - motyogta köhögve Caramon, és ijedten pillantott Tanisra.

- Hogyan gondolni két irány egyszerre? - követelte egy hang. - Akarsz menni észak vagy akarsz menni nyugat? Dönteni.

- Északnyugatra! - kiáltotta Tas. - Ez egy irá... Áh, nem érdekes. Nézd, Rounce, te gondolsz északra én pedig nyugatra. Így talán menni fog.

Caramon lehunyta a szemét, és elkeseredetten sóhajtva a falnak dőlt.

- Tanis - mondta -, talán jobb lenne, ha...

- Nincs rá idő - válaszolta zordan Tanis, karddal a kezében. - Már jönnek.

Ám a sárkányfattyak, akiket megzavart vezérük halála, és teljességgel képtelenek voltak felfogni, hogy mi történik a kastéllyal, ferde szemmel méregették egymást és az ellenséget. Ebben a pillanatban a kastély megint irányt változtatott, északnyugatnak tartva, ugyanakkor vagy húszlábnyit zuhant.

A sárkányfattyak botladozva, csúszkálva és egymást lökdösve rohantak végig a folyosón, majd ugyanazon a titkos útvonalon tűntek el, amelyen jöttek.

- Végre jó irányban haladunk - jelentette Tanis az ablakon kibámulva. Caramon csatlakozott hozzá és látta az egyre közeledő Főpap Tornyát.

- Jól van! Lássuk, mi van odafent - dörögte Caramon, és elkezdte megmászni a lépcsőt.

- Ne, várj - állította meg Tanis. - Tas nyilván nem lát. Nekünk kell irányítanunk őt. Azok a sárkányfattyak pedig bármelyik pillanatban visszajöhetnek.

- Azt hiszem, igazad van - vélte Caramon, bizonytalan pillantást vetve a lépcső teteje felé.

- Pár percen belül meg kell, hogy érkezzünk - gondolkodott hangosan Tanis, fáradtan az ablakpárkánynak dőlve. - De azt hiszem ez az idő elég lesz arra, hogy elmeséld, mi folyik itt.

- Nehéz elhinni - mondta Tanis halkan, újra kinézve az ablakon -, még akár Raistlinről is.

- Tudom - felelte Caramon szomorúan. - Hosszú ideig magam sem akartam elhinni. De amikor láttam őt a Kapu előtt állni, és mikor elmondta, mit fog tenni Crysaniával, tudtam, hogy a gonosz végleg berágta magát a lelkébe.

- Igazad van, meg kell állítanod - helyeselt Tanis, és kinyúlt, hogy a nagy ember kezét a magáéba fogja. - De Caramon, ez azt jelenti, hogy utána kell menned az Abyssba? Dalamar a Toronyban van, a Kapunál vár. Ti ketten biztosan meg tudjátok akadályozni, hogy Raistlin átjöjjön. Neked nem kell átlépned a Kapun...

- Nem, Tanis - válaszolt Caramon a fejét rázva. - Emlékezz, az első alkalommal Dalamar nem tudta megállítani Raistlint. Valami történni fog a sötételffel - valami, ami megakadályozza őt abban, hogy teljesítse a rá bízott feladatot. - Caramon benyúlt hátizsákjába és előhúzta a bőrkötéses Krónikákat.

- Talán még idejében odaérünk, és meg tudjuk akadályozni - vetette fel Tanis, aki furcsállotta, hogy egy olyan jövőről beszélnek, ami már meg van írva.

Caramon arra az oldalra lapozott, amit megjelölt, gyorsan végigfutott rajta, majd halkan

sípolva szívta be a levegőt.

- Mi az? - kérdezte Tanis és odahajolt, hogy lássa. Caramon gyorsan becsapta a könyvet.

- Valóban történni fog vele valami - motyogta a nagy ember, kerülve Tanis tekintetét. - Kitiara meg fogja ölni.

11. FEJEZET

Dalamar egymaga ült az Ősmágia Tornya laboratóriumában. A Torony őrei, élők és holtak egyaránt, a bejárat mellett, a posztjukon álltak, vártak... és figyeltek.

A Torony ablakain keresztül Dalamar látta Palanthas égő városát. A sötételf előnyös helyről, a Torony tetejéről figyelte a csata kibontakozását. Látta, amint Lord Soth bejut a kapun, látta, ahogy a lovagok szétszóródnak és elhullanak, látta, amint a sárkányfattyak lecsapnak repülő kastélyukból. Ezalatt a sárkányok az égben harcoltak egymással, vérük esőként öntözte a város utcáit.

Az utolsó kép, amit látott, még mielőtt a felszálló füst elhomályosította volna látását, az volt, hogy a repülő kastély feléje sodródott, lassan és tévelyegve, sőt, egyszer úgy tűnt, mintha meggondolná magát és visszarepülne a hegyek közé. Dalamar percekig nézte zavartan, miközben azon gondolkodott, hogy mindez mit is jelenthet. Lehet, hogy Kitiara így akart bejutni a Toronyba?

A sötételf egy pillanatra félelmet érzett. Át tud-e repülni a kastély a Shoikan Liget felett? Igen, döbönt rá, lehetséges! Keze ökölbe szorult. Miért nem gondolt előre erre a lehetőségre? Kibámult az ablakon, a látását akadályozó füstöt átkozva. A kastély ismét irányt változtatott, úgy botladozott az égbolton, mint mikor a részeg támolyog haza.

Ismét a Torony felé indult, de csigalassúsággal. Mi történt? Megsebesült az irányító? Tovább bámult, hátha meglát valamit. Ekkor vastag, fekete füstfelleg úszott el az ablakok előtt, ami teljesen eltakarta a kilátást. Az égő kender és szurok erős bűze csapta meg az orrát. A raktárházak, gondolta Dalamar. Ahogy szitkozódva elfordult az ablaktól, figyelmét tűz fénye vonta magára, ami egy vele majdnem pontosan szemben lévő épületben égett Paladine templomában. Még a füstön keresztül is látta a fénylő ragyogást, és elképzelte, amint a fehér csuhás papok buzogányt és furkósbotot ragadva, Paladine-hoz imádkozva irtják az ellenséget.

Dalamar komoran elmosolyodott és a fejét rázta, amint keresztülsietett a szobán, elhaladva a nagy kőasztal mellett, amit üvegek, korsók és serlegek borítottak. Ezek nagyját félresöpörte, helyet csinálva varázskönyveinek, tekercseinek és mágikus szerkezeteinek. Századszor pillantott végig rajtuk, megbizonyosodva arról, hogy mindén készen áll, majd elsietett a polcok mellett, amiken Fistantantulus sötétkébe kötött varázskönyvei álltak, túl azokon is, amiken Raistlin saját, feketébe kötött varázskönyvei sorakoztak. Dalamar a laboratórium ajtajához lépett, kinyitotta, majd egyetlen szót mondott az ajtón túli sötétségbe.

Abban a pillanatban egy halványan fénylő szempár jelent meg előtte. A kísérteties test úgy pislákol a szeme előtt, mintha forró szél kavarná.

- Öröket akarok a Torony tetejére - adta ki Dalamar az utasítást.

- Hová, tanítvány?

Dalamar eltűnődött.

- A kapubejáráshoz, a Halálpárkány felőli oldalra. Oda állítsd őket.

A szempár jóváhagyóan lecsukódott, majd eltűnt. Dalamar bezárta az ajtót és visszatért a laboratóriumba. Majd habozva megállt. Bűvös igéket mondhatna az ajtóra, melyek bárki

behatolását megakadályozná. Ez Raistlin bevett módszere volt olyan esetekben, mikor kényes mágikus kísérleteket végzett, melyeknél a legkisebb zavaró tényező is végzetes lehetett. Egy rosszkor vett lélegzet olyan mágikus erőket szabadíthatott volna fel, melyek az egész Tornyt megsemmisíthették volna. Dalamar megtorpant, finom ujjal az ajtót érintették, a szavak az ajkára tódultak.

Mégsem, gondolta. Lehet, hogy segítségre lesz szükségem. Az öröknek be kell tudni jutniuk, ha nem lennék képesek megszüntetni a varázslatokat. Újra keresztülment a szobán, és leült kedvenc székébe, abba a székbe, amit saját kvártélyából hozatott, hogy megkönnyítse virrasztását.

Ha nem lennék képesek megszüntetni a varázslatokat. Miközben belesüppedt a szék puha, bársonyos párnái közé, Dalamar a halálról és az elmúlásról gondolkodott. Pillantása a Kapura esett. Ugyanúgy nézett ki, mint máskor. Őt különböző színű sárkányfej, befelé fordulva, szájuk tátva, melyeken keresztül ötféle csendes kiáltás tört fel, elismeréséül a Sötét Királynőnek. Ugyanolyan volt, mint mindig - a fejek sötétek és fagyottak, a Kapun belüli űr üres és változatlan. De biztosan így volt-e? Dalamar pislogott. Lehet, hogy a képzelete tréfálta meg, de úgy tűnt, mintha a sárkányok szemei halványan világítani kezdtek volna.

A sötételf torka elszorult, tenyere izzadni kezdett, kezét a köpenyébe törölte. Halál, elmúlás. Hát ez következne? Ujjai végigsimítottak a fekete szövetbe hímzett ezüst rúnákon, melyek megakadályoznának vagy feloszlátlanak egyes mágikus támadásokat. Kezére nézett, melyen nagy hatalmú mágikus tárgyat, egy gyógyító gyűrűt viselt, amiben gyönyörű zöld ékkő sziporkázott. Ám a gyűrű hatalmát csupán egyetlenegyszer használhatja fel.

Dalamar gondolatban gyorsan átismételte mindazt, amit Raistlin tanított neki arról, hogyan döntse el, egy kapott seb halálos-e, és azonnali gyógyításra van szükség, avagy inkább őrizze meg a gyűrű gyógyerejét.

Dalamar testén borzongás futott végig. Szinte hallani vélte, amint a shalafi hűvös hangon a fájdalom különböző fokozatait ecseteli. Érezni vélte azokat az ujjakat, melyek furcsa belső tűzzel égtek, amint testének különböző részein vándorolva rámutattak a létfontosságú részekre. Dalamar keze ösztönösen mellkasára tévedt, ahol az öt lyuk, amit Raistlin égetett a testébe, örökké vérzett és gennyedzett. Ugyanakkor az agyába vésődött a mágus szeme, az a tükörszerű, arany, sima, halálos szem.

Dalamar visszarogyott. Nagy hatalmú mágia ölel körül és védelmez, mondta magának. Képzett vagyok a Művészetben, és bár nem vagyok annyira képzett, mint ő, a shalafi sebesülten, gyengén, a halál küszöbén fogja átlépni a Kaput! Könnyedén elpusztítom majd! Dalamar kezei ökölbe szorultak. De akkor miért fojtogat a félelem?, kérdezte önmagától.

Megkondult egy ezüst harang. Dalamar ijedten kelt fel székéből, elméje riasztó képzelgéseit valami nagyon is valós rémület váltotta fel. Most, hogy valami konkrét, kézzelfogható félelemmel szembesült, teste megfeszült, a vér hűvösen áramlott ereiben, elméjének sötét árnyai semmivé foszlottak. Ura volt a helyzetnek.

Az ezüst harang betolakodót jelzett. Valaki túljutott a Shoikan Ligeten és elérte a Torony bejáratát. Normális esetben Dalamar mágikus igékkel az ajkán azonnal elhagyta volna a laboratóriumot, hogy saját maga szálljon szembe a betolakodóval. Ám nem merte otthagyni a Kaput. Visszapillantott rá és lassan bólintott önmagának. Nem, nem a képzelete csalta meg, a sárkányok szeme tényleg világított. Még azt is látni vélte, hogy a belső űr felkavarodik és megmozdul, mintha fodrozódna a felszíne.

Nem, nem mert elmenni. Bíznia kell az örökben. Odament az ajtóhoz és fejét félrebillentve fülelt. Úgy tűnt neki, mintha gyenge hangokat hallott volna letről - egy elfojtott sikolyt, acél csattanását. Aztán semmi mást, csak csendet. Visszafojtott

lélegzettel várt, csak szíve kalapálását hallotta.

Semmi mást.

Dalamar sóhajtott. Az örök biztosan elintézték a dolgot. Ellépett az ajtótól és keresztülment a szobán, hogy kinézzen az ablakon, de semmit sem látott. A füst olyan sűrű volt, mintha köd lett volna. Távoli mennydörgést hallott, de lehet, hogy robbanás hangja volt. Ki lehetett az odalenn? Azon kapta magát, hogy ezen tűnődik. Talán valami sárkányfattyú? Gyilkolásra és zsákmányra éhesen. Egyikük esetleg átjuthatott...

Nem mintha számítana, mondta magának hűvösen. Miután vége lesz ennek az egésznek, lemegy majd és megvizsgálja a tetemet...

- Dalamar!

Dalamar szíve nagyot dobbant a hang hallatán. Félelem és remény futott át rajta.

- Vigyázz, barátom, vigyázz! - suttogta magának. - Elárulta a saját bátyját. Elárult téged. Ne bízz benne!

Ennek ellenére azt vette észre, hogy keze remeg, miközben keresztülment a szobán.

- Dalamar!

Újra az ő hangja, félelemtől és fájdalomtól remegve. Valami nekiütődött az ajtónak és egy test csúszott le róla.

- Dalamar - szólította újra elhaló hangon.

Dalamar keze a kilincsen volt. A háta mögött a sárkányok szemei vörös, fehér, kék, zöld és fekete színben világítottak.

- Dalamar - mormolta halkán Kitiara -, én... én azért jöttem, hogy... hogy segítsen.

A sötételf lassan kinyitotta a laboratórium ajtaját.

Kitiara a földön hevert, a lábainál. A nő láttán Dalamar visszafojtotta lélegzetét. Ha viselt is páncélt, mostanra nem emberi kezek szaggatták le testéről. Karmok nyomai látszottak rajta. A fekete, szoros öltözet, amit a páncél alatt viselt, foszlányokban lógott rajta, látni engedte napbarnított bőrét és fehér kebleit. Vér szivárgott a lábán lévő sebből, csizmája rongyos volt. Mégis tiszta szemmel, félelem nélkül nézett fel Dalamarra. Kezében az éjkristályt tartotta, azt a varázstárgyat, amit Raistlin azért adott neki, hogy védelmezze őt a Ligetben.

- Épphogy kitarott az erőm - suttogta, miközben ajka hamiskás mosolyra húzódott, amitől forni kezdett Dalamar vére. - Hozzád jöttem. Segíts felállnom!

Dalamar talpra segítette Kitiarát. A lány nekidőlt. A sötételf érezte a nő testének remegését és megrázta fejét, tudván miféle méreg munkálkodott a nő vérében. Átölelte és félig-meddig vonszolva a laboratóriumba vitte, majd becsukta az ajtót maguk mögött.

Kitiara nehezedő súllyal támaszkodott neki és szeme fennakadt.

- Óh, Dalamar - mormolta, és látszott rajta, hogy el fog ájulni. Dalamar teljesen átölelte. A nő fejét a mellkasára hajtotta és hálásan, megkönnyebbülten felsóhajtott.

A sötételf érezte hajának illatát, azt a különös illatot, ami parfüm és acél keveréke. A lány teste megremegett karjai között, mire a mágus még szorosabban ölelte. A nő kinyitotta szemét és Dalamaréba nézett.

- Most már jobban érzem magam - suttogta. Keze lejjebb csúszott...

Dalamar túl későn vette észre a csillogást a barna szemekben. Túl későn látta megváltozni a hamiskás mosolyt. Túl későn érezte meg a nő kezének rándulását és a hirtelen belényilalló fájdalmat, amint Kitiara kése a testébe hatolt.

- Hát sikerült! - kiáltotta Caramon a kastély omladozó udvaráról lefelé bámulva, miközben a Shoikan Liget sötét fái felett lebegtek.

- Igen, legalábbis eddig - morogta Tanis.

Még itt, magasan az elátkozott erdő felett is érezte a gyűlölet és vérszomj hűvös hullámain felgyűrűzni, hogy megragadják és lefelé húzzák őket. Tanis megborzongott,

majd pillantását a közelgő Főpap Tornyának csúcsára függesztette.

- Ha elég közel tudunk kerülni - kiáltotta Caramonnak, túlkiabálva a fülükben füttyülő szelet -, leugorhatunk arra az ösvényre, ami a csúcsból indul lefelé.

- A Halálösvényre - pontosított Caramon komoran.

- Micsoda?

- A Halálösvényre!

Caramon a lába elé nézve közelebb araszolt, míg a sötét fák úgy suhantak el alattuk, mint valami fekete tenger hullámai.

- Ott állt a gonosz mágus, mikor megátkozta a Tornyt. Raistlin ezt mondta. Onnan ugrott le.

- Kedves, vidám hely - mormogta szakállába Tanis, komoran figyelve. Füst kígyózott körülöttük, eltakarva szemük elől a fákat. A félelf próbált nem gondolni arra, ami a városban történt. Azt már észrevette, hogy Paladine temploma lángokban áll.

- Persze, tudod, minden esély megvan arra, hogy Tasslehoff nyílegyenesen annak a micsodának fog ütközni! - kiáltotta megragadva Caramon vállát, mikor mindketten a kastély udvarának peremén álltak.

- Sikerült eljutnunk idáig - jelentette ki halkán Caramon. - Az istenek velünk vannak.

Tanis pislogott és azon csodálkozott, hogy vajon jól hallotta-e?

- Ez nem úgy hangzott, mintha a jó öreg Caramon mondta volna - vigyorgott.

- Az a Caramon meghalt, Tanis - válaszolt nyíltan a nagydarab férfi, szemét a közeledő Tornyon tartva.

Tanis vigyora sóhajjá szelődött.

- Sajnálom - ez volt minden, amit mondani tudott, kezét esetenül Caramon vállára téve.

Caramon fénylő, tiszta szemmel nézett vissza rá.

- Nem, Tanis - felelte. - Par-Salian mondta nekem, mikor visszaküldött az időben, hogy azért megyek vissza, hogy „megmentsek egy lelket. Nem többért, nem kevesebbért.”

Szomorúan elmosolyodott.

- Azt hittem, Raistlin lelkére céloz. Most már értem, hogy nem az övére, hanem az enyémmre célzott.

A nagy ember teste megfeszült.

- Gyerünk - mondta hirtelen témát váltva. - Elég közel vagyunk ahhoz, hogy leugorjunk.

Alattuk a felszálló füstön keresztül egy erkélyt láttak kirajzolódni, amely körbefutott a Torony mentén. Tanis lenézett és összeszűkül a gyomra. Bár tudta, hogy lehetetlen, mégis úgy érezte, mintha a Torony ingadozna alatta, ő pedig teljesen mozdulatlanul állna. Ahogy közeledtek hozzá, egyre óriásibbnak tűnt. Olyan érzése támadt, mintha egy tölgyfáról készült volna leugrani egy játékvár tetejére.

A kastély egyre közelebb repült a Toronyhoz, ami csak rontott a helyzeten. A Tornyt borító fekete minaretek vérvörös csúcsai Tanis látómezejében táncoltak, ahogy a kastély előre-hátra billegett és le-fel ugrált.

- Ugorj! - kiáltotta Caramon, levetve magát a mélységbe.

Örvénylő füst kavargott Tanis előtt, eltakarva látását. A kastély még mindig mozgott. Hirtelen hatalmas, fekete sziklaoszlop tűnt fel előtte. Ugrik, vagy összetöri magát a sziklán. Tanis kétségbeesetten ugrott el, mögüle hátborzongató csikorgó és őrlő hang hallatszott. A semmibe zuhant, kavargó füst vette körül, majd a másodperc törtrésze alatt kellett összeszednie magát, ahogy a Halálösvény kövezete előtűnt lábai alatt.

Tompa puffanással ért földet, és minden csontját jól összeverte. A becsapódástól megszédült és nem kapott levegőt. Annyi lélekjelenléte még volt, hogy hasra forduljon és kezével védje fejét a fentről lezúduló sziklazápor ellen.

Caramon talpra szökkent.

- Északra! Északra! - üvöltötte.

Tanis úgy vélte, mintha nagyon-nagyon halkan egy éles hangú kiáltást hallott volna fentről a kastélyból.

- Észak! Észak! Észak! Egyenesen északra kell mennünk!

A csikorgó, őrlő hang alábbhagyott. Tanis óvatosan felemelte fejét, és a füst egy fodrán keresztül látta a kastélyt, amint némiképp billegve új irányba sodródik, majd nyílegyenesen Lord Amothus palotája felé indul.

- Jól vagy? - segítette talpra Caramon.

- Aha - mondta bizonytalanul a félelf. - Elharaptam a nyelvem. A mindenit, ez fáj!

- Ez az út vezet lefelé - jegyezte meg Caramon, megindulva a Halálösvényen. Egy kapuboltozathoz értek, ami a Torony fekete kőzetébe volt faragva. Egy zárt és eltorlaszolt faajtó állt előttük.

- Valószínűleg vannak örök - jegyezte meg Tanis, míg Caramon visszahátrált, felkészülve arra, hogy nekifusson az ajtónak.

- Aha - morogta a nagy ember. Rövid nekifutás után nekirent az ajtónak, ami megrázkódott és nyikorgott, ha forgácsolódott szét a vasrudak mentén, de kitartott. Caramon vállát dörzsölve hátrált el tőle. Szemét az ajtóra meresztve, minden erejét megfeszítve, újból nekiesett. Az ajtó recsegve szakadt be, Caramon utána.

Tanis besietett és körbenézve a füsttel teli sötétségben, csak Caramont látta a földön heverni, körülötte faszilánkok. A félelf lenyújtotta kezét barátjának, mikor tágra nyílt szemekkel megmerevedett.

- Abyss nevére! - szitkozódott elakadó lélegzettel.

Caramon gyorsan talpra ugrott.

- Ja, igen - mondta fáradtan -, korábban már összefutottam egy ilyennel.

Két testetlen, hátborzongató fehér fénnel izzó szempár lebegett előttük.

- Ne hagyd, hogy megérintsenek - figyelmeztette Caramon mély hangon Tanist. - Elszívják az életerőt a testedből.

A szemek közelebb jöttek.

Caramon sietve Tanis elé lépett, szembefordulva a szemekkel.

- Caramon Majere vagyok, Fistandantilus testvére - mondta halkan. - Ismertek engem. Réges-régen már találkoztunk.

A szemek megálltak. Tanis magán érezte fagyos tekintetüket. Lassan felemelte a karját. Az örök szemének hűvös fénye visszaverődött az ezüst karperecről.

- Uratok, Dalamar barátja vagyok - mondta, próbálva megőrizni hangját. - Ő adta nekem ezt a karperecet.

Tanis hirtelen hűvös érintést érzett a karján. Fájdalmasan szívta be a levegőt, a fájdalom úgy tűnt, egész a szívéig hatol. Megtántorodott és majdnem elesett. Caramon kapta el.

- Eltűnt a karperec! - mondta Tanis összeszorított fogakkal.

- Dalamar! - kiáltotta Caramon, hangja zúgott és visszhangzott a helyiségben. - Dalamar! Caramon vagyok! Raistlin testvére! Be kell jutnom a Kapuhoz! Meg tudom őt állítani! Hívd vissza az öröket, Dalamar!

- Lehet, hogy már késő - vélte Tanis a fakó szemekbe nézve, amik visszabámultak rájuk. Lehet, hogy Kit ért ide elsőnek. Lehet, hogy Dalamar halott...

- Akkor mi is - felelte csendesen Caramon.

12. FEJEZET

- Átkozott légy, Kitiara! - nyögte Dalamar a fájdalommal küzdve. Hátratántorodott, kezét az oldalára nyomta, érezte meleg vérének ujjai között csorogni.

Kitiara arcán nyoma sem volt a mámoros mosolynak. Inkább félelem látszott rajta, mert látta, hogy a halálosnak szánt csapás célt tévesztett. Miért?, kérdezte dühösen önmagát. Férfiak százait ölte már meg így! Miért kellett éppen most hibáznia? Eldobta kését és előhúzta kardját ugyanazzal a mozdulattal előrevetve magát.

A kard fűtyülve szelte a levegőt, ám szilárd falnak ütközött. Szikrák pattogtak, amint a fém nekicsapódott a mágikus pajzsra, amit Dalamar maga köré idézett. Bénító energia szökött a pengéből a markolaton át a nő karjába, mire a kard kiesett mozgásképtelen kezéből. Kitiara döbbenetesen bukott térdre, karját markolászva.

Dalamar túltette magát a seb által okozott sokkon. Védővarázslatai a sokéves gyakorlás eredményeként ösztönösen működésbe léptek. Igazából nem is kellett rájuk gondolnia. Most azonban komoran nézte maga előtt a földön kuporgó nőt, aki bal kezével kardja után nyúlt, miközben jobb karját behajlítva próbált újból életet lehelni belé.

A harc épphogy csak elkezdődött.

Kitiara macskaként ugrott talpra, szemében harci düh égett, és az a csaknem érzéki vágy, ami csata közben mindig elragadta. Dalamar már látta ugyanezt a tekintetet. Raistlin nézett így mikor elveszett mágiája mámorában. A sötételf lenyelte a torkában lévő fojtogató érzést, és megpróbálta elűzni agyából a fájdalmat és a félelmet, hogy kizárólag varázslataira összpontosíthasson.

- Ne akard, hogy megöljelek, Kitiara - kezdte, hogy időt nyerjen, érezve, hogy ereje pillanatról pillanatra visszatér. Meg kell őriznie az erejét! Nem sok értelme lenne megállítani a nőt, hogy azután a fivére kezétől essen el.

Első gondolata az volt, hogy hívja az öröket. De elvetette az ötletet. Egyszer már túljutott rajtuk, minden bizonnyal az éjkristály segítségével. A Sárkány Nagyúr elől elhárítva Dalamar a kőasztal felé araszolt, melyen varázstárgyai heverték. Szeme sarkából aranyló csillogást vett észre: a varázspálca volt az. Pontosan kell időzítenie, hiszen szét kell oszlatnia a mágikus védőpajzsot, hogy Kit ellen fordíthassa a pálcát. És látta Kitiara szemén, hogy ezt ő is tudta. Csak arra várt, hogy Dalamar megszüntesse a pajzsot.

- Téged elárultak, Kitiara - mondta halkan Dalamar, remélve, hogy eltereli a lány figyelmét.

- Te árultál el! - vágott vissza gúnyos megvetéssel Kitiara. Felkapott egy ezüst, többágú gyertyatartót és Dalamarhoz vágta. Az ártalmatlanul pattant le a mágikus pajzsról és Dalamar lába elé esett. Füstcsík szállt fel a szőnyegből, ám a tüzet szinte azonnal eloltotta a kicsorduló viasz.

- Lord Soth árult el - mondta Dalamar.

- Hah! - nevetett Kitiara, egy üvegserleget vágva a pajzshoz. Az ezernyi csillogó szilánkra tört. Ezt egy újabb gyertyatartó követte. Kitiara már harcolt mágiahasználók ellen. Tudta, miként győzze le őket. Lövedékei nem sebesítették meg, csupán gyengítették a mágust, aki arra kényszerült, hogy erejét a pajzs fenntartására pazarolja, és aki kétszer is meggondolta, mikor szüntesse meg azt.

- Miért feltételezed azt, hogy felkészülve találod Palanthast? - folytatta Dalamar, továbbra is a kőasztal felé hátrálva. - Azt vártad, hogy így lesz majd? Soth mesélt nekem a terveidről! Megmondta, hogy meg fogod támadni Palanthast, hogy megpróbálj segíteni a fivérednek! „Mikor Raistlin átlép a Kapun, maga mögött csalogatva a Sötétség Királynőjét, Kitiara itt lesz majd, hogy üdvözlje, mint egy szerető testvér!”

Kitiara megtorpant, kardja hegye egy leheletnyivel lejjebb ereszkedett.

- Ezt Soth mondta neked?

- Igen - felelte Dalamar, megkönnyebbülve a lány bizonytalanságán és zavarodottságán. Sebének fájdalma enyhült valamelyest. Megkockáztatott egy pillantást lefelé, a sebre. Köpenye beleragadt, durva kötést alkotva. A vérzés majdnem elállt.

- Miért? - vont a fel szemöldökét gúnyosan Kitiara. - Miért árult volna el engem éppen

neked, sötételf?

- Azért, mert téged akar, Kitiara - mondta halkan Dalamar. - A saját módszereivel akar megszerezni téged...

A rettenet hideg szilánkja szúrt Kitiara lelkébe. Emlékezett Soth öblös hangjának különös élére. Emlékezett rá, hogy ő tanácsolta neki, támadja meg Palanthast. Dühé elpárolgott, teste megborzongott a hidegtől. A sebeim mérgezetek, döbrent rá keserűen, végigpillantva a kezein és lábain ejtett hosszú karmolásokon, újra érezve támadói jeges karmait. Méreg. Lord Soth. Nem tudott gondolkodni. Ahogy szédülten felpillantott, látta, hogy Dalamar mosolyog.

Dühösen fordult el tőle, hogy elrejtse érzelmeit és hogy összeszedje magát.

Fél szemmel Kitiarát figyelve, Dalamar közelebb húzódott az asztalhoz, pillantása az áhított pálcára tévedt.

Kitiara vállai elernyedtek, fejét lehorgasztotta. Jobb kezében erőtlenül tartotta a kardot, baljával a pengét egyensúlyozva, mintha súlyosan megsérült volna, bár egy ideje kezdte érezni, hogy az erő visszatért bénult kardforgató kezébe. Hadd higgye azt, hogy győzött. Hallani fogom, amikor támad. Abban a pillanatban, hogy kiejti az első mágikus ígét, kettészelem! Megszorította a kardmarkolatot.

Gondosan fülelt, de semmit nem hallott, csak a fekete köpeny halk susogását és a sötételf légzését, amit eltorzított a fájdalom. Tényleg igaz, amit Lord Soth-ról mondott?, morfondírozott. És ha igen, számít-e egyáltalán? A gondolatot meglehetősen szórakoztatónak találta. A férfiak ennél többet is megtettek már, hogy megszerezzék. De még mindig szabad volt. Majd később foglalkozik Soth-tal. Az, amit Dalamar Raistlinről mondott, jobban érdekelte. Lehet, hogy a fivére győzhet?

Tényleg áthozná a Sötétség Királynőjét erre a síkra? A gondolat megdöbrentette, ugyanakkor meg is ijesztette.

- Egyszer hasznodra voltam, nem igaz, Sötét Felség? - sutogta. - Egyszer, mikor gyenge voltál, nem több pusztá árnyánál az üveg ezen oldalán. De mikor erőd teljében vagy, milyen hely jut nekem ezen a világon? Semmilyen! Azért, mert gyűlölsz és félsz tőlem, ugyanúgy, ahogy én is gyűlöllek és félek tőled.

- Ami a nyafogó féreg bátyámat illeti, rá egyvalaki fog várni, Dalamar! Te szívvel-lélekkel a saját shalafidhoz tartozol! Te vagy az, aki segíteni és nem akadályozni fogja őt, mikor átjön majd a Kapun! Nem, drága szeretőm. Nem bízom benned! Nem merek bízni!

Dalamar észlelte, hogy Kitiara testén remegés fut végig, sebei pedig lilás árnyalatot öltenek. Szemmel láthatóan meggyengült. Észrevette, hogy elsápadt és szeme egy pillanatra tágra nyílt a félelemtől, mikor Soth nevét említette. Biztosan megértette, hogy elárulták. Most már belátta, mekkora ostobaságot csinált. Nem mintha számított volna. Most nem. Nem bízott benne, nem mert bízni benne...

Dalamar a háta mögé nyúlt. Megragadta a pálcát, majd maga elé tartva kimondta a varázsszót, ami feloszlatta a körülötte lévő mágikus pajzsot. Ebben a pillanatban Kitiara megpördült. Kardját két kézre fogva, minden erejét beleadva lesújtott. A csapás levágta volna Dalamar fejét, ha ő viszont nem tekeri ki a testét ahhoz, hogy használni tudja a varázspálcát.

Így azonban a penge a jobb vállán keresztül mart belé, mélyen a húsába vágva összezúzta a lapockacsontját és majdnem leszelte a karját. Sikoltva dobta el a pálcát, éppen amikor felszabadult a benne lévő mágikus energia. Villám csapott ki belőle, sisteregve egyenesen Kitiara mellkasába vágódott, vonagló testét hátravetette és a földhöz csapta.

Dalamar a fájdalomtól szédülve görnyedt az asztal fölé. A vér ütemesen spriccelt a karjából. Egy pillanatig tompán és értetlenül nézte, majd eszébe jutottak Raistlin anatómia órái. Ütőeres vérzés. Pillanatokon belül elvérzik. A gyógyító gyűrű sérült jobb kezén volt.

Baljával gyengén keresztbe nyúlt, megérintette a követ és kiejtette a szót, ami aktiválta a varázslatot. Aztán elvesztette az eszméletét és teste a földre, saját vérének tócsájába hanyatlott.

- Dalamar!

Egy hang a nevén szólította.

A sötételf álmosan megmozdult. Testébe fájdalom hasított. Felnyögött és küzdött, hogy visszasüllyedjen a sötétségbe. De a hang újra kiáltott. Visszatért az emlékezete és vele együtt a félelem is.

A félelem észhez térítette. Megpróbált felülni, de a fájdalom ismét belényilallt, amitől csaknem újból elájult. Hallotta, amint törött csontvégei egymáshoz morzsolódnak, jobb karja petyhüdten és élettelenül lógott teste mellett. A gyűrű elállította a vérzést. Életben marad, de mindössze azért, hogy a shalafi kezei közt haljon meg?

- Dalamar! - kiáltotta újból a hang. - Caramon vagyok!

Dalamar megkönnyebbülten felzokogott. Fejét felemelve - ami óriási erőfeszítést igényelt - a Kapura nézett. A sárkányok szemei még fényesebben világítottak, és úgy tűnt, hogy a ragyogás a nyakukra is áttérjed. Az úr most már határozottan kavargott. Arcát forró szél csapta meg, de az is lehet, hogy a testében égő lázat érezte.

Matatást hallott a szoba túloldalán lévő egyik sötét sarokból és újból félelem nyilallt belé. Nem! Az nem lehet, hogy a lány életben legyen! Fogait összeszorítva elfordította fejét. Láttá Kitiara páncélos testéről visszaverődni a sárkányszemek fényét. Mozdulatlanul feküdt az árnyak közt. Érezte az égett hús szagát. De az a hang...

Dalamar fáradtan hunyta le a szemét. Fejében sötétség kavargott, ami elnyeléssel fenyegette. Még nem pihenhet! A fájdalommal küszködve próbálta megőrizni eszméletét, miközben azon tűnődött, hogy Caramon miért nem jött be. Hallotta, hogy újra kiált. Mi a baj? És ekkor eszébe jutott. Az örök! Hát persze, sosem engednék át!

- Örök, halljátok szavam és engedelmeskedjete - kezdte, gondolatait és energiáját összpontosítva, majd elmormolta azokat a szavakat, amik segítségével Caramon átjuthat a Torony rettegett őrein és beléphet a szobába.

Dalamar mögött, a sárkányok fejei még erősebben kezdtek világítani, míg előtte, egy árnyas zugban, egy kéz nyúlt vérrel áztatott övébe, a haldokló utolsó erejével ragadva meg töre markolatát.

- Caramon - suttogta halkan Tanis, az őt figyelő szemekbe nézve -, most még elmehetünk. Felmegyünk a lépcsőn. Talán van egy másik út...

- Nincs. Nem megyek sehová! - jelentette ki makacsul Caramon.

- Az istenekre, Caramon! Nem tudsz megküzdeni ezekkel az átkozott lényekkel!

- Dalamar! - kiáltott újra Caramon kétségbeesve. - Dalamar, én...

Olyan hirtelen, mintha elfűjták volna, a világító szemek eltűntek.

- Eltűntek! - sóhajtott Caramon, mohón előre törve. Ám Tanis megragadta.

- Csapda!

- Nem.

Caramon magával húzta.

- Érezni lehet őket, még akkor is, mikor láthatatlanok. És én nem érzem őket. Te érzed őket?

- Én érzek valamit! - motyogta Tanis.

- De az nem az örök jelenléte és nincs semmi köze hozzánk! - kiáltotta Caramon, miközben futva indult lefelé a Torony tetejéből kiinduló csigalépcsőn. A lépcső alján egy nyitott ajtó állt. Itt a harcos megtorpant és óvatosan fürkészte az épület belsejét.

Odabent sötét volt, annyira sötét, mintha a fény még meg sem született volna. A

fáklyákat eloltották. A helyiségnek nem voltak ablakai, így még a külvilág füsttől elfátyolozott fénye sem szivároghatott be. Tanisnak hirtelen az az érzése támadt, hogy belép a sötétségbe és örökre eltűnik, belezuhan abba a vaskos, mindent elnyelő gonoszságba, amely átítatott minden egyes sziklát és követ. Hallotta, hogy mellette felgyorsul Caramon légzése és teste megfeszül.

Caramon, mi van ott?

- Nincs ott semmi. Csak egy mély árok, egészen az aljáig. A Torony közepe üreges. A falat egy körbefutó lépcső szegélyezi, amiből szobák ágaznak le. Ha jól emlékszem, akkor most egy keskeny lépcsőfordulóban állok.

Caramon hangja megtört.

- Tovább kell mennünk! Vesztegetjük az időnket! Ő meg egyre közeledik!

Megragadta Tanist és immár higgadtan folytatta.

- Gyere! Csak maradj szorosan a fal mellett. Ez a lépcső levezet a laboratóriumba...

- Egyetlen elhibázott lépés ebben az átkozott sötétben, és többé nem számít, mit tesz a bátyád! - győzködte Tanis, habár tudta, hiába beszél. Még a mindent elárasztó végtelen éjszakában is szinte látta, amint Caramon arca megkeményedik az eltökéltségtől. Hallotta, hogy a nagydarab ember tesz egy csoszogó lépést előre, lábával keresve a fal mentén az utat. Tanis sóhajtott és felkészült rá, hogy kövesse...

És ekkor a szemek újra megjelentek és őket bámulták.

Tanis a kardja után nyúlt, ami ostoba és hasztalan mozdulat volt. Ám a szemek csak bámulták őket, majd megszólalt egy hang.

- Gyertek. Erre.

Egy kéz ingadozott a sötétben.

- Nem látunk, a fenébe is! - vicsorogta Tanis.

Kísérteties fény gyulladt a lesóványodott kézben. Tanis megborzongott. Akkor inkább a sötétség. De nem szólt semmit, mert Caramon már előresietett, egy hosszú, kanyargó lépcsőn futott lefelé. Az alján a szemek, a kéz és a fény megálltak. Egy nyitott ajtó volt előttük, mögötte pedig egy szoba. A szobából ragyogó fény szűrődött ki a folyosóra. Caramon beviharzott, Tanis követte, majd sietősen becsapta maga mögött az ajtót, csak hogy azok a rettenetes szemek ne kövessék.

Megfordult, megtorpant, körbenézett a szobában, majd hirtelen ráébredt, hol van. Raistlin laboratóriumában. Ott állt megdermedve, és az ajtónak támaszkodva nézte, amint Caramon előresiet és letérdel egy vértócsában fekvő alak mellé. Dalamar, nyugtázta Tanis, meglátva a fekete köpenyt. Ám képtelen volt reagálni, képtelen volt megmozdulni.

Az ajtón túli gonosz poros volt és több évszázados, körülölelt mindent. Ám a szobában lévő gonosz élt, lélegzett, lüktetett és pulzált. Fagyosan áradt elő a polcokon sorakozó sötétkékek borítású varázskönyvekből, melege az újonnan bekötött, fekete varázskönyvekből sugárzott, amiket a mellettük álló homokóra-rúnákkal jelöltek meg. Tanis rémülettel teli pillantása a serlegekre esett, melyekről egy meggyötört szempár nézett vissza rá. Fojtogatta a fűszer, a penész, a gombák, a rózsák és a valahonnan áradó égett hús édeskés szaga.

Majd pillantását az egyik sarokból áradó ragyogó fény vonta magára és tartotta fogva. A fény csodás volt, mégis félelemmel és rettenettel töltötte el, felelevenítve benne a Sötétség Királynőjével való találkozást. Megbabonázva meredt a fényre. Úgy tűnt, mintha minden általa valaha is látott szín olvadt volna egybe. Ám ahogy rémülten és lenyűgözve figyelte, képtelenül arra, hogy elfordítsa róla tekintetét, látta, hogy a fény különválnak és őt sárkányfej alakját veszi fel.

Egy térkapu!, döbbsen rá hirtelen. Az őt fej egy arany emelvényből nőtt ki, nyakuk oválist formázott. Mindegyik fej befelé fordult, nyitott szájukra odafagyott az üvöltés. Tanis rajtuk túl, az ováliston belüli űrbe nézett. Semmi nem volt ott, de az a semmi mozgott. Minden

üres volt és eleven. Hirtelen, ösztönösen rájött, hová is vezet az átjáró és a felismeréstől kirázta a hideg.

- A Kapu - közölte Caramon, látva Tanis sápadt arcát és kiguvadt szemét. - Gyere, segíts.

- Te bemész oda? - suttogta vadul Tanis, a nagy ember nyugalmán ámulva. Keresztülment a szobán és megállt barátja mellett. - Caramon, ne légy bolond!

- Nincs más választásom, Tanis - mondta Caramon, a csendes elhatározás új kifejezésével arcán. Tanis ellenkezni kezdett volna, ám Caramon elfordult tőle, vissza a sebesült sötételfhez.

- Láttam, mi fog történni! - emlékeztette Tanist.

Szavait lenyelve Tanis Dalamar mellé térdelt. A sötételfnek sikerült ülő helyzetbe tornásznia magát, így arccal a Kapu felé nézett. Újból elájult, ám hangjuk hallatán szeme felpattant.

- Caramon! - zihálta. - Neked kell megállítanod...

- Tudom, Dalamar - mondta szelíden Caramon. - Tudom, mit kell tennem. De szükségem van a segítségedre! Mondd meg...

Dalamar szemei lecsukódtak, bőre hamuszínűvé vált. Tanis átnyúlt Dalamar mellkasán, hogy, nyakán kitapints a pulzusát. Keze épphogy megérintette a mágus bőrét, mikor csendülés hallatszott. Valami a karján lévő páncélnak csapódott, majd lepattanva róla, csilingelve a földre hullt. Tanis lenézett és egy véres tört látott.

Döböntően pördült meg és ugrott talpra, karddal a kezében.

- Kitiara! - suttogta Dalamar egy gyenge bólintás kíséretében. A laboratórium árnyékaiba meredve Tanis meglátta a sarokban fekvő testet.

- Hát persze! - mormogta Caramon. - Így ölte meg őt is!

Felemelte a tört.

- Ezúttal kivédted a támadását, Tanis.

Ám Tanis nem hallotta. Kardját hüvelyébe dugva átment a szobán, nem törődve azzal, hogy üvegcszerépbe lépett, félrerúgva egy lába elé guruló ezüst gyertyatartót.

Kitiara a hasán feküdt, arccal a véres padlón, fekete haja a szemébe hullott. Úgy látszott, hogy a tör elhajítása minden erejét felemésztette. Tanis, miközben kavargó érzelmekkel közelített hozzá, biztosra vette, hogy meghalt.

Ám a vasakarát, mely az egyik testvért a sötétség, a másikat a világosság felé irányította, még mindig égett Kitiarában.

Lépteiket hallott... az ellenség...

Erőtlenül ragadta meg kardját. Fejét felemelte, tekintete elhomályosult.

- Tanis? - nézett rá tanácstalanul, zavartan. Hol van? Roncsosdban? Együtt vannak újra, ott? Hát persze! Visszajött érte! Mosolyogva nyújtotta felé kezét.

Tanis visszafojtotta lélegzetét, gyomra összerándult. Ahogy megmozdult, Tanis egy tátongó fekete lyukat látott a lány mellkasán. A húsa leégett, látni lehetett a fehér csontot. Szörnyű látvány volt, és a félelmet, akit megrohantak az emlékek, kénytelen volt elfordítani a fejét.

- Tanis! - hörögte Kitiara rekedten. - Gyere ide hozzám.

A férfi szívét elöntötte a sajnálat és letérdelt mellé, hogy karjaiba fogja. A lány felnézett a szemébe... és benne a saját halálát látta. Megborzongott a félelemtől. Küszködve próbált felkelni.

Ám nem bírta az erőfeszítést. Összerogyott.

- Megsebesültem... - suttogta mérgesen. - Mennyire súlyos?

Felemelte kezét és megérintette a sebet.

Tanis lekanyarította köpenyét és becsavarta vele a lány testét.

- Maradj nyugton, Kit - vigasztalta lágyan. - Rendbe fogsz jönni.

- Átkozott hazug vagy! - kiáltotta ökölbe szorított kézzel Kitiara.

- Ő ölt meg! Az a nyavalyás elf! - mosolygott kísértetiesen. Tanis megborzongott. - De elintéztem! Most már nem tud segíteni Raistlinnak. A Sötétség Királynője meg fogja ölni, mindenkit meg fog ölni!

Kínok közt vonaglott és nyögve ragadta meg Tanist. A félelf szorosan tartotta. Mikor a fájdalom csillapodott, felnézett rá.

- Te nyápic - suttogta. Hangjából keserű gúny és sajnálat csendült ki. - Miénk lehetett volna a világ. A tiéd és az enyém.

- Enyém a világ, Kitiara - mondta halkan Tanis, szívét undor és bú marcangolta.

Kitiara mérgesen megrázta a fejét, és úgy tűnt, mintha még mondani akarna valamit, mikor szemei elkerekedtek, pillantását a szoba túlsó végében lévő dologra szegezte.

- Nem! - kiáltotta olyan rettegéssel, amit soha, semmilyen kínzás vagy szenvedés nem csikart volna ki belőle.

- Nem! - suttogta kétségbeesett, elfojtott hangon Tanishoz húzódva, összekuporodva. - Ne engedd, hogy elvigyen! Tanis, ne! Ne engedd hozzám! Mindig is szerettelek, félelf! Mindig... szerettelek...

Hangja fuldokló suttogássá halkult.

Tanis ijedten kapta fel fejét, de az átjáró üres volt. Senki sem volt ott. Dalamarra gondolt volna?

- Ki? Kitiara! Nem értem...

Ám Kitiara nem hallotta őt. Füle örökre becsukódott a halandó szó előtt. Az egyetlen hang, amit hallott, az volt, amit örökké hallani fog, az idők végezetéig.

Tanis érezte, hogy a karjaiban tartott test elernyed. Hátrasimítva sötét, göndör haját, valami jelet keresett a lány arcán, ami arra utalna, hogy a halál nyugalmat hozott neki. Ám az arcán ülő kifejezés a rettenet volt - barna szemében szörnyűség honolt, vonzó, hamiskás mosolya grimasszá torzult.

Tanis Caramonra pillantott. A nagy ember falfehér, komoly arccal megrázta fejét. Tanis lassan visszafektette Kitiara testét a földre. Főlé hajolt és meg akarta csókolni hűvös homlokát, ám azon kapta magát, hogy nem képes rá. A halott arckifejezése túl komor, túl kísérteties volt.

Tanis köpenyét a lány fejére borította, majd egy pillanatig még ott térdelt a test mellett, a sötétség körülölelte. Aztán meghallotta Caramon lépéseinek neszét, vállára kéz nehezedett.

- Tanis...

- Jól vagyok - mordult fel nyersen a félelf, miközben talpra állt. Elméjében azonban még mindig hallotta a haldokló könyörgését...

- Ne engedd hozzám!

13. FEJEZET

- Örülök, hogy itt vagy velem, Tanis - mondta Caramon.

A Kapu előtt állt és meredten figyelte a belső úr minden rezzenését. A közelében párnákkal feldúcolt székben, felkötött karral ült Dalamar, sápadt arcát eltorzította a fájdalom. Tanis nyugtalanul járkált fel-alá. A sárkányfejek már olyan erős fénnel világítottak, hogy belesajdult a szemük, ha ránéztek.

- Caramon - kezdte a félelf. - Kérlek...

A harcos átnézett rajta, arcán még mindig ugyanaz a komoly, nyugodt kifejezés ült. Tanis zavarban volt. Hogyan is vitatkozhatna egy kösziklával? Felsőhajtott.

- Rendben.
- De hogy fogsz bejutni oda? - kérdezte hirtelen.

Caramon elmosolyodott. Tudta, mit akart mondani Tanis, és hálás volt neki, amiért mégsem mondta ki.

Komor pillantást vetve a Kapura, Tanis a nyílás felé mutogatott.

- Korábban azt mondtad, hogy Raistlinnak is évekig kellett tanulnia, hogy Fistandantilus legyen belőle, és Lady Crysaniát is törbe kellett csálnia, hogy vele tartson, és még így is épphogy csak sikerült neki! Tanis Dalamarra pillantott.

- Át tudsz lépni a Kapun, sötételf?

Dalamar a fejét rázta.

- Nem. Ahogy te is mondtad, nagy hatalommal kell bírnia annak, aki át akarja lépni a rettegett határt. Nekem nincs ekkora hatalmam, talán soha nem is lesz. De ne csüggedj, félelf. Nem vesztegetjük az időnket. Biztos vagyok benne, hogy Caramon nem vállalkozott volna minderre, ha nem tudná, miként jusson át a Kapun. - Dalamar célzatosan a megtermett harcosra nézett. - Mert át kell jutnia, különben mind elvesztünk.

- Mikor Raistlin a Sötétség Királynőjével és csatlósaival harcol az Abyssban - kezdte Caramon kifejezéstelen hangon -, minden erejével a harcra kell összpontosítania, semmi másra. Igazam van, Dalamar?

- Kétségtelenül.

A sötételf megborzongott és ép kezével szorosabbra húzta maga körül fekete köpenyét.

- Elég egyetlen lélegzet, egyetlen pillantás, egyetlen rossz mozdulat és ízekre tépik.

Caramon bólintott.

Hogy lehet ennyire nyugodt?, csodálkozott Tanis. Egy belső hang azt felelte neki, hogy ez olyasvalaki nyugalma, aki ismeri és elfogadja végzetét.

- Astinus azt írta a könyvében folytatta Caramon -, hogy Raistlin, tudva, hogy varázserejét a Sötétség Királynője elleni harcra kell, hogy összpontosítsa, azért nyitotta meg a Kaput, hogy biztosítsa a menekülési útvonalat, mielőtt harcba indult volna. Így mikor megérkezik, a Kapu készen várja majd és rajta keresztül visszatérhet ebbe a világba.

- Minden bizonnyal azt is tudta, hogy addigra már túl gyenge lesz ahhoz, hogy saját maga nyissa meg - mormogta Dalamar. - Ereje teljében kell lennie. Igen, igazad van. Meg fogja nyitni, méghozzá rövidesen. Ezt követően bárki átléphet rajta, aki elég erős és bátor hozzá.

A sötételf lehunyta szemét és beharapta az ajkát, hogy ne kiáltson fel. Korábban visszautasított egy fájdalomcsillapító főzetet.

- Ha elbúsz - mondta Caramonnak -, én leszek az utolsó reménységünk.

Az utolsó reménységünk - egy sötételf. Kész örület! Ez nem lehet igaz, gondolta Tanis. A kőasztalnak támaszkodott, arcát kezébe temette. Az istenek nevére mondom, fáradt vagyok! Teste fájt, sebei égtek és szúrtak. Mellvértjét már korábban levetette - olyan nehéz volt, mint egy nyakába akasztott sárga. Bármennyire fájt is a teste, a szíve még jobban sajgott.

Emlékei úgy repkedtek körülötte, akár a Torony őrei, felé nyúltak, hogy megérintsék hideg kezükkel. Caramon, amint elcseni az elemózsiát Kova tányérjáról, amíg a törpe hátat fordított neki. Raistlin, amint csodás illúziókkal gyönyörködte Port Balifort gyermekeit. Kitiara, amint nevetve öleli át a nyakát, fülébe sugdosva. Tanis szíve elszorult, a fájdalom könnyeket csalt szemébe. Nem! Ez az egész nem jó így! Biztos, hogy nem így kellett volna végződnie!

Egy könyv jelent meg elhomályosult látómezejében, Caramoné, ami a kőasztalon feküdt. Astinus utolsó könyve. Vagy úgy fog végződni? Ekkor észrevette, hogy Caramon aggódva figyel. Dühösen megtörölte szemét és arcát, majd sóhajtva felegyenesedett.

A szellemképek azonban továbbra is ott maradtak körülötte... és a megégett és összetört test körül, amelyik a sarokban, a köpenye alatt hevert.

Ember, félelf és sötételf csendben nézte a Kaput. Az idő múlását a kandallón álló vízóra mérte, cseppjei szívverésekként hullottak egymás után. A feszültség olyan méretet öltött, hogy félt volt, menten kitör és tomboló dühvel söpör végig a laboratóriumon. Dalamar elf nyelven kezdett el motyogni. Tanis éles pillantást vetett rá, attól tartva, hogy esetleg delíriumba esett. A mágus arca holtsápadt volt, beesett szemeit mély, lila karikák keretezték. Pillantását rezzenetlenül a kavargó ürre szegezte.

Még Caramon nyugalma is meginogni látszott. Lapátkezét idegesen szorította ökölbe, majd nyitotta ki, a testét borító verítéken megcsillant a sárkányfejekből áradó fény. Akarata ellenére remegni kezdett. A karján lévő izmok görcsösen rángatóztak.

Ekkor Tanist különös érzés kerítette hatalmába. A levegő nyugodt volt, túlságosan is nyugodt. A városban tomboló harc zaja - amit tudattalanul is hallott - hirtelen elnémult. De csend lett a Toronyban is. Dalamar motyogása elnémult.

A csend betakarta őket. Olyan fullasztó és vastag volt, mint a folyosókra telepedett sötétség, mint a szobában lévő gonosz. A vízóra csöpögése egyre hangosabb lett, cseppjei szinte kalapáltak Tanis agyában. Dalamar szeme hirtelen felpattant, keze rángatózott, fekete köpenyét idegesen, kifehéredő ujjakkal szorította.

Tanis közelebb húzódott Caramonhoz, aki ugyanakkor felé nyújtotta kezét.

Mindketten egyszerre szólaltak meg.

- Caramon...

- Tanis...

A harcos kétségbeesetten szorította meg barátja karját.

- Ugye a kedvemért gondját viseled Tikának?

- Caramon, nem engedhetlek el egyedül! - ragadta meg Tanis. - Veled tar...

- Nem, Tanis - jelentette ki Caramon határozottan. - Ha elbukok, Dalamarnak szüksége lesz a segítségedre. Búcsúzz el Tikától és próbáld megmagyarázni neki. Mondd meg neki, hogy nagyon szeretem, annyira, hogy...

Szava elakadt. Többet nem bírt mondani. Tanis szorosan átölelte.

- Tudom, mit mondjak neki - mondta, visszaemlékezve egyik saját búcsúlevelére. Caramon bólintott, kitörölte szeméből a könnyeket és mély, remegő lélegzetet vett.

- És búcsúzz el Tastól. Én... én nem hiszem, hogy valaha is megértené. Nem igazán.

Sikerült elmosolyodnia.

- Persze előbb ki kell hoznod abból a repülő kastélyból.

- Azt hiszem, érti - suttogta halkán Tanis.

A sárkányfejekből távoli, halk üvöltéshez hasonlatos, átható hang áradt.

Caramon teste megfeszült.

Az üvöltés felerősödött, egyre közelebből hallatszott és élesebb lett. A Kapu színekavalkádban világított, a sárkányfejek csodálatosan ragyogtak.

- Készülj - figyelmeztette Dalamar rekedt hangon.

- Viszlát, Tanis - szorította meg barátja kezét Caramon.

- Viszlát, Caramon.

A félelf elengedte barátja kezét, majd hátralépett.

Az űr kettévált. A Kapu megnyílt.

Tanis belenézett. Tudta, hogy így tesz, mert nem volt képes elfordítani a fejét. De valójában sosem tudta teljesen felidézni, amit látott. Még évek múltán is álmodott róla. Tudta, hogy álmodott róla, mert ilyenkor verejtékben úszva ébredt fel az éjszaka közepén. Ám a kép egyre halványodott benne, ébren sosem emlékezett rá. És még órákkal később is remegve, a sötétségbe bámulva feküdt.

De mindez később történt. Abban a pillanatban csak annyit tudott, hogy meg kell állítania Caramont! De nem tudott megmozdulni. Nem tudott kiáltani. Lába földbe gyökerezett a rettenettől, és csak nézte, ahogy Caramon egy végső, csendes pillantás kíséretében megfordul és fellép az arany emelvényre.

A sárkányok üvöltöttek, hangjukban figyelmeztetés, diadal, gyűlölet... Tanis nem tudta. Saját kiáltása elveszett az átható, fülsiketítő zajban.

Sokszínű, vakító, örvénylő fényhullám borította be a szobát.

Aztán sötét lett.

Caramon eltűnt.

- Paladine legyen veled - suttogta Tanis, bosszúságára meghallva Dalamar hűvös hangjának visszhangját.

- Takhis, Királynőm kíséren utadon.

- Látom - mondta egy perccel később Dalamar. Mereven a Kapuba nézett, közben kissé megemelkedett, hogy jobban lásson. Az izgalomtól el is feledkezett a fájdalomról, ami most újra rátört, elakasztva lélegzetét. Szitkozódva ült vissza székébe, arcát verejték borította.

Tanis felhagyott a fel-alá járkálással és odaállt Dalamar mellé.

- Ott - mutatta a sötételt, összeszorított fogai közt szűrve a szót.

Tanis vonakodva nézett a Kapuba, még mindig az első belepillantás hatása alatt volt. Először semmit sem látott, csak pusztát, kietlen tájat, ami az égő mennybolt alatt húzódott. Majd vörös fényt látott visszaverődni egy csillogó páncélról. A Kapu előtt, nekik hátat fordítva, karddal a kezében egy apró alak állt és várt...

- Hogyan fogja bezárni? - kérdezte Tanis. Megpróbált nyugodtan beszélni, noha hangját bánat fátyolozta.

- Sehogy - felelte Dalamar.

Tanis ijedten meredt rá.

- Akkor mi fogja megakadályozni a Sötétség Királynőjét abban, hogy ismét átkeljen rajta?

- Addig nem képes átjönni, amíg valaki át nem jön előtte, félelf - felelte Dalamar meglehetősen ingerülten. - Máskülönben már régen átjött volna. A Kaput Raistlin tartja nyitva. Ha átlépi, a Királynő követi. Raistlin halálával a Kapu bezárul.

- Tehát Caramonnak meg kell ölnie őt - a saját fivérét?

- Igen.

- És neki is meg kell halnia - morogta Tanis.

- Imádkozz, hogy úgy legyen! - nyalta meg ajkát Dalamar. Émelygett és szédült a fájdalomtól. - Mert ő sem lépheti át a Kaput. És bár a Királynő keze között szörnyű, lassú és keserves halál vár rá, hidd el nekem, félelf, még mindig jobb, mint életben maradni!

- Caramon tudta ezt...

- Igen, tudta. De a világ megmenekül, félelf - jegyezte meg cinikusan Dalamar. Visszasüppedt székébe és tovább bámulta a Kaput, keze hol összegyűrte, hol kisimította rúnákkal borított fekete köpenyének ráncait.

- Nem, nem a világ, hanem egy lélek - kezdte keserűen Tanis, mikor mögötte megnyikordult a laboratórium ajtaja.

Dalamar azonnal elkapta pillantását a Kapuról. Szeme csillogott, övébe egy varázstekercset csúsztatott.

- Senki sem jöhet be - mondta halkan a zajra megforduló Tanisnak. - Az örök...

- Nem állíthatják meg őt - motyogta Tanis, tekintetét az ajtóra szegezve. Szemében egy pillanatra ugyanaz a félelem tükröződött, ami Kitiara halott arcára fagyott.

Dalamar zordan elmosolyodott és visszahanyatlott székébe. Nem kellett körbenéznie. A

halál fagyos lehelete ködként ülte meg a szobát.
- Lépj be, Lord Soth - üdvözölte. - Már vártalak.

14. FEJEZET

Caramont elvakította a káprázatos fény, ami még csukott szemhéjain is áthatott. Aztán sötétség ölelte körül, majd mikor kinyitotta a szemét, egy pillanatig nem látott. Ettől pánikba esett, mert visszaemlékezett arra, amikor vakon tévelygett a Főpap Tornyában.

A sötétség azonban fokozatosan eloszlott, és szeme hozzá szokott környezetére hátborzongató fényviszonyaihoz. Minden valami furcsa, rózsaszín árnyalatban úszott, ami Tasslehoff szavaival élve olyan volt, mintha éppen most ment volna le a Nap. És a táj is hasonló volt, amilyennek a surranó leírta - egy hatalmas, üres tér óriási, üres égbolt alatt. Az ég és a föld, bármerre is nézett, mindenütt ugyanolyan színű volt.

Egy irányt kivéve. Caramon elfordította fejét és meglátta a mögötte tornyosuló Kaput. Ez volt az egyetlen színfolt ezen a kopár vidéken. A sárkány öt feje által formált ovális nyílás kicsinek és távolinak tűnt, bár tudta, hogy nagyon közel volt hozzá. Caramon úgy vélte, falra akasztott képre hasonlított. Bár Dalamart és Tanist viszonylag tisztán látta, mindkettő mozdulatlan volt. Akár festett alakok is lehettek, akiknek mozdulatlanul kell a semmibe meredniük az idők végezetéig.

Határozott mozdulattal hátat fordított nekik, miközben fájó szívvel gondolt arra, hogy vajon ők is ugyanúgy látják-e, ahogy ő látja őket. Előhúzta kardját és lábát a változó talajon megvetve várta fivérét.

Caramonnak semmi kétsége sem volt afelől, hogy egy csata közte és Raistlin között az ő halálával kell, hogy végződjön. Raistlin mágiája hatalmas, még ha ő maga meggyengült is. És Caramon elég jól ismerte a testvérét ahhoz, hogy tudja, ha teheti, sosem válik teljesen sebezhetővé. Mindig van egy utolsó varázslata, vagy ha más nem is, ott van a csuklójára erősített ezüst tör.

Ám ha meg is halok, elvégzem a feladatomat, gondolta nyugodtan. Erős és egészséges vagyok és mindössze egyetlen kardcsapásra van szükség, hogy végezzek vékony, törékeny fivéremmel.

Tudta, hogy mindössze ennyit tehet majd, mielőtt Raistlin varázslata leteríti, ahogy ez régen, a Főpap Tornyában már megtörtént egyszer...

Könnycseppek csípték a szemét és végiggördültek a torkán. Lenyelte őket, és másra terelte gondolatait, hogy kiverje fejéből a félelmet... és a szomorúságot.

Lady Crysania.

Szerencsétlen asszony, sóhajtott Caramon. A papnő érdekében remélte, hogy gyorsan meghalt... sohasem tudta meg...

Caramon döbbsen pislogott maga elé. Mi történik? Ott, ahol az előbb semmi nem volt a rózsaszín, ragyogó horizonton, most látott valamit. Élesen elkülönült a rózsaszín háttértől és laposnak látszott, mintha papírból lett volna kivágva. Újra eszébe jutottak Tas szavai. Felismerte a valamit... egy máglya volt az. Olyan... olyan, mint amilyet régen boszorkányégetéskor építettek!

Megrohanták az emlékei. Látta Raistlint a máglyára kötözve, a körülötte felhalmozott fát, látta, amint testvére küzd, hogy kiszabadítsa magát, miközben elszántan dacolt azokkal, akiket saját ostobaságuktól akart megmenteni, mert egy szélhámos pap félrevezette őket. Ám azok boszorkánynak hitték őt.

- Éppen időben értünk oda, Sturm és én - motyogta Caramon, visszaemlékezve a lovag kardján megcsillanó napfényre, ami egymaga visszariasztotta a babonás parasztokat.

Egy alaposabb pillantást vetve a máglyára - ami úgy tűnt, önszántából közelebb került hozzá -, Caramon egy alakot látott a tövében heverni. Raistlin lett volna? A máglya egyre közelebb csúszott - vagy ő sétált felé? Caramon megint visszafordult. A Kapu messzebb volt, de még mindig látta.

Megijedt, hogy elsodródik és azért küzdött, hogy megálljon, ami azonnal meg is történt. Ekkor újra hallotta a surranó hangját. Ha el akarsz jutni valahová, csak képzelj oda magad. Ha bármire szükséged van, csak gondolj rá, de vigyázz, mert az Abyss eltorzíthatja azt, amit látsz.

Caramon a máglyára nézett és mellé képzelte önmagát. Azonnal ott termett. Hátrafordult, egy pillantást vetett a Kapu felé, és látta, hogy az aprócska képként lóg ég és föld között. Caramon megnyugodott, hogy bármelyik pillanatban visszatérhet a Kapuhoz, majd a máglya tövében fekvő alakhoz sietett.

Először úgy tűnt neki, hogy a test fekete, köpenybe van csavarva és szíve megdobbant. Aztán látta, hogy az alak körvonala csak a világító föld előtt látszott feketének. Fehér ruhát viselt. És ekkor már tudta, ki az.

Hát persze, hiszen rá gondolt...

- Crysania - szólalt meg.

Az asszony kinyitotta szemét, és fejét a hang irányába fordította, de szemei nem akadtak meg Caramon arcán. Pillantása átsiklott rajta és ekkor Caramon megértette, hogy megvakult.

- Raistlin? - suttogta olyan reményteli és vágyakozó hangon, hogy Caramon bármit, még az életét is odaadta volna azért, hogy megerősítse őt.

Megrázta fejét és az asszony mellé térdelve megfogta a kezét.

- Caramon vagyok, Lady Crysania.

Világtalan szemét a hang irányába fordítva, Lady Crysania gyengén megszorította Caramon kezét. Zavartan meredt rá.

- Caramon? Hol vagyunk?

- Átléptem a Kapun - mondta a férfi.

Crysania becsukta szemét és felsóhajtott.

- Tehát itt vagy velünk az Abyssban...

- Igen.

- Bolond voltam, Caramon - mormogta a papnő -, de megfizetek érte. Bárcsak... bárcsak tudnám... Ért valakit... baj... rajtam kívül?... És... őt...?

Az utolsó szót szinte nem is lehetett hallani.

- Lady...

Caramon nem tudta, mit válaszoljon.

De Crysania megállította. Kihallotta a hangjából áradó szomorúságot. Szemét lehunyta, arcán könnycseppek gördültek végig, Caramon kezét a lány ajkához szorította.

- Hát persze! Értem! - suttogta a papnő. - Ezért vagy te itt. Sajnálom, Caramon! Annyira sajnálom!

Sírni kezdett. Caramon szorosan átölelve ringatta, mint egy gyermeket. Tudta, hogy az asszony haldoklik. Érezte, amint a karjaiban tartott testből fokozatosan eltávozik az élet. Azt azonban nem tudta elképzelni, hogy mi sebesíthette meg, mert testén nyoma sem volt sebnak.

- Nincs sajnálkoznod, hölgyem - vigasztalta, hátrasimítva vastag, fekete haját, ami holtsápadt arcába hullott. - Szeretted őt. Ha ez a te vétked, akkor az enyém is, és szívesen megfizetek érte.

- Bárcsak igaz lenne, amit mondasz! - nyögte a lány. - De engem a büszkeség és a nagyravágás vezérelt ide!

- Valóban, Crysania? - kérdezte Caramon. - Akkor miért hallgatta meg imáidat Paladine,

és miért nyitotta meg előtted a Kaput, mikor elutasította a Papkirály követeléseit? Miért áldott meg, ha nem azért, mert belelátott igaz szívedbe?

- Paladin elfordult tőlem! - kiáltotta Crysania. Megfogta a nyakában lévő medált és megpróbálta leszakítani onnan. De túl gyenge volt hozzá. Keze ráfonódott a medálra, és rajta is maradt. Ekkor békés kifejezés ült ki az arcára.

- Nem - mondta magának halkan. - Ő itt van. Átölel. Tisztán látom őt...

Caramon felállt és karjaiba vette. Az asszony feje a vállára omlott, ellazult karjai közt.

- Visszamegyünk a Kapuhoz - mondta neki Caramon.

Crysania nem válaszolt, de elmosolyodott. Vajon őt hallotta, vagy valaki más hangját?

Caramon a színpompás ékköként ragyogó Kapu felé fordult, a közelébe képzelte magát, mire az sebesen közeledni kezdett.

Hirtelen a körülötte lévő levegő egy dörrenés kíséretében szétvált. Villám csapott le a magasból, olyan, amelyet még sosem látott. Ezernyi rózsaszín, sisetgő ág csapott a földre, egy pillanatra halálos ketrecbe börtönözve őt. A sok megbénította, mozdulni sem bírt. Miután a villám szertefoszlott, még mindig várta a mennydörgés robbanását, ami örökre megsüketíti majd.

Ám továbbra is csend volt. Csend, majd a távolból egy kinnal teli, éles sikoly hallatszott.

Crysania szeme kinyílt.

- Raistlin - suttogta. Keze a medálra szorult.

- Igen - felelte Caramon.

Könnyek gördültek le Crysania arcán. Szemét behunyva Caramonba kapaszkodott. Caramon ezúttal lassan indult el a Kapu felé, egy gondolat nyugtalanította. Lady Crysania kétségkívül haldoklott. A nyakán olyan gyengén vert a pulzusa, mint egy kismadár szíve. De még nem halt meg. Még nem. Talán életben marad, ha át tudja vinni a Kapun.

De át tudja-e vinni őt anélkül, hogy maga is átlépné a Kaput?

Caramon egyre közeledett a Kapuhoz, Lady Crysaniát a karjai közt tartotta. Jobban mondván az közeledett hozzá, fölé tornyosult, megnőtt, a sárkányfejek világító szemükkel nézték, készen arra, hogy tátott szájukkal megragadják és felfalják.

Még mindig átlátott rajta, látta Tanist és Dalamart, az egyik állt, a másik ült, de egyik sem mozdult, mindkettő megfagyott az időben. Vajon tudnak-e segíteni neki? El tudják-e venni tőle Crysaniát?

- Tanis! - kiáltotta. - Dalamar!

Ám ha hallották is kiáltani, egyikük sem mozdult.

Lady Crysaniát óvatosan a változó földre helyezte a Kapu előtt. Caramon már tudta, hogy minden hiába. Végig tudta. Visszavihetné Lady Crysaniát és az asszony életben maradna. De ez azt jelentené, hogy Raistlin is életben maradna és elmenekülne, maga után húzva a Királynőt, pusztulást hozva a világra és népeire.

Leereszkedett a különös talajra. Crysania mellé ült és megfogta a kezét. Tulajdonképpen örült, hogy az asszony itt van vele. Nem érezte magát annyira egyedül. Kezének érintése vigasztaló volt. Bárcsak megmenthetné...

- Mit fogsz tenni Raistlinnal, Caramon? - kérdezte halkan Crysania egy pillanattal később.

- Nem engedem majd, hogy elhagyja az Abysst - felelte Caramon kifejezéstelen hangon.

Crysania egyetértően bólintott, keze megszorította az övét, világtalan szemével felnézett rá.

- Meg fog ölni, ugye?

- Igen - felelte szilárdan Caramon. - De addig nem, míg ő maga el nem esik.

Fájdalom torzította el Crysania arcát. Megszorította Caramon kezét.

- Várni fogok rád! - köhögte elhaló hangon. - Várni foglak.. Mikor mindennek vége, te fogsz vezetni engem, mert én nem látok. Te fogsz elkísérni Paladine színe elé. Te fogsz

kivezetni a sötétségből.

Szeme lecsukódott. Feje lassan hátrahanyatlott, mintha párnára feküdt volna. De keze még mindig Caramon kezét fogta. Mellkasa emelkedett és süllyedt. Caramon a nyakára tette az ujját és érezte az alatta lüktető életet.

Felkészült rá, hogy halálra ítélje önmagát, hogy halálra ítélje fivérét. Az egész annyira egyszerű volt!

De ítélhet-e Crysania felett?...

Talán még van egy kis ideje... Talán átviheti őt a Kapun és visszajöhet...

Caramon talpra állt, elöntötte a remény. Lehajolt, hogy újra karjaiba vegye Crysaniát. Ekkor mozgást vett észre a szeme sarkából.

Megfordult és meglátta Raistlint.

15. FEJEZET

- Lépj be, Fekete Rózsa Lovagja - ismételte Dalamar.

Lángoló tekintet meredt Tanisra, aki kardja markolatára tette kezét. Abban a pillanatban karcsú ujjak érintették meg karját és összerezzent.

- Ne avatkozz bele, Tanis - kérte halkán Dalamar. - Nem mi érdekelnénk. Csupán egyetlen dologért jött.

A lobogó tűzben égő szempár átsiklott Tanison. Gyertyafény csillant az ősi, régimódi, díszes páncélon, ami a megperzselődött foltok nyoma és saját gazdája rég porrá vált vérfoltjai alatt még mindig ott viselte Solamnia lovagjainak jelképét, a Rózsa halvány körvonalait. Csizmás lába nesztelenül szelte át a szobát. Narancsszínű szeme az árnyas sarokban megtalálta, amiért jött, a Tanis köpenye alatt fekvő alakot.

Ne engedd ide!, hallotta Tanis Kitiara kétségbeesett hangját. Mindig szerettelek, félelf!

Lord Soth megállt, majd letérdelt a test mellé. Ám úgy tűnt, nem képes megérinteni, mintha valamilyen láthatatlan erő visszatartaná. Talpra állt és megfordult, narancssárga szeme lángolt a sisakja alatt lévő üres sötétségben.

- Engedd át nekem félelf Tanis! - mondta a síri hang. - Szerelmed ehhez a síkhoz köti. Add fel őt!

Tanis kardját markolva egy lépést tett előre.

- Megöl téged, Tanis! - figyelmeztette Dalamar. - Habozás nélkül. Engedd őt át neki! Végül is azt hiszem, talán ő volt az egyetlen közülünk, aki valaha is igazán megértette a lányt.

A narancssárga szempár fellobbant.

- Még hogy megértettem! Csodáltam! Akárcsak én, ő is uralkodni született, hódításra volt kárhoztatva! De erősebb volt, mint én. Féltre tudta dobni a szerelmet, ami azzal fenyegette, hogy béklyóba veri. Egy kis szerencséivel egész Ansalont uralhatta volna!

A síri hang visszhangzott a szobában, a benne égő szenvedély és gyűlölet megdöbbenetette Tanist.

- És valóban! - A páncélkesztyű ökölbe szorult. - Sanctionban ketrecbe zárták, mint valami vadállatot, miközben olyan háborút eszelt ki, amiből nem kerülhetett ki győztesen. Bátorsága és magabiztossága megingott. Még arra is hajlandó volt, hogy egy sötételf szerető szolgaként láncolja magához! Inkább haljon meg harc közben, semhogy élete gyertyalángként hunyjon ki.

- Nem! - motyogta Tanis a kardját markolva. - Nem...

Dalamar ujjai a félelf csuklójára fonódtak.

- Soha nem szeretett téged, Tanis - jelentette ki hűvösen. - Kihasználta téged, ahogy

kihasznál mindannyiunkat, még őt is. - A sötételf Soth felé pillantott. - Az utolsó pillanatig kihasznál, félelf. Még most, a síron túlról is feléd nyújtja a kezét, azt remélve, hogy megmented.

Tanis még mindig habozott. Agyában felizzott a lány rémült arcának képe. A látomás lobogott, a lángok a magasba csaptak...

Lángok borították el Tanis látómezejét. Ahogy belebámult a tűzbe, egy valaha büszke és nemes várat látott, mely most feketén és romosan omlott a lángokba. Egy szépséges elf lányt látott, aki karján kisgyermeket tartva a tűzbe zuhant. Harcosokat látott menekülni, meghalni és a tűzben elenyészni. A lángok közül Soth hangja szólt hozzá.

- Életben vagy, félelf. Sok minden van, amiért érdemes élned. Az élők között sokan számítanak rád. Tudom, mert mindaz, ami a tiéd, egykor az enyém volt. Én félredobtam, a sötétséget választottam a fény helyett. Követni akarsz? Félredobnád mindenedet valaki miatt, aki réges-régen a sötétség útját választotta?

A világ az enyém, hallotta. Tanis saját szavait. Laurana arca rámosolygott.

Lehunyta szemét... Laurana gyönyörű, bölcs és szerető arca. Arany hajából fény áradt, megcsillant tiszta elf szemében. A fény egyre erősebben világított, úgy, mint egy csillag. Tisztán ragyogott és olyan erősen tündökölt Tanisra, hogy kiűzte elméjéből a köpeny alatt lévő hideg arc képét.

Tanis lassan levette kezét a kardmarkolatról.

Lord Soth megfordult. Letérdelt, majd láthatatlan keze közé fogta a véráztatta köpenybe csavart testet. Kimondott egy varázsszót. Tanis hirtelen egy sötét szakadékot látott megjeleni a Halállovag lába előtt. Csontig hatoló hideg söpört végig a szobán, az erős szélroham előtt Tanis kénytelen volt elfordítani a fejét.

Mikor újra odanézett, az árnyékba borult sarok üres volt.

- Eltűntek - Dalamar elengedte a csuklóját. - És Caramon is.

- Eltűnt?

Tanis bizonytalanul remegve fordult a Kapu felé, teste hideg verítékben úszott. Az égő táj üres volt.

Fejében egy síri hang visszhangzott. Félredobnád mindenedet valaki miatt, aki réges-régen a sötétség útját választotta?

LORD SOTH DALA

Hunyjatok ki gyertyák, fáklyák,
Kandallófény, izzó ág,
Hagyjátok az éjfél árnyát
Feketén hullani ránk.

Oly csendes az éjfél, drága,
Forró szél kél holló szárnyra,
Árva hold szelíd sugára
Omlik pillád bársonyára.

Szíved dübörögve dobban
Ívbe görbült tested roppan,
Agyad mélyén vad fény lobban
S huny ki kéjes sóhajodban.

Bőröd szerelem izzasztja,
Hótiszta, édes halál,

Vörös holdfény simogatja
Míg sóhajod tovaszáll.

16. FEJEZET

Előtte a Kapu.

Mögötte a királynő. Mögötte fájdalom, szenvedés...

Előtte győzelem.

Raistlin mindvégig elméjében tartotta a Kapu képét. Mágusbotjára támaszkodott olyan gyenge volt, hogy alig bírt megállni a lábán. Úgy érezte, mintha végtelen mérföldek sokaságát tette volna meg kúszva és botladozva, hogy végül elérje a Kaput. Most már közel volt. Láta, ahogy gyönyörű színekben ragyog, látta az élet színeit - a fű zöldjét, az égbolt kékjét, a felhők fehérségét, az éjszaka sötétjét, a vér vörösét...

Vér. Kezére nézett, melyet vér, a saját vére mocskolt be. Számtalan seb borította. Lesújtott rá buzogány, döfött belé kard, megperzselte villám, megégette tűz, sötét papok és varázslók, lidércek és démonok hordái támadtak rá - mindenki, aki a Sötét Felséget szolgálta. Fekete köpenye mocskos cafatokban lógott rajta. Minden egyes lélegzetvétellel kínok sorát élte át. Már régóta nem hányt vért. És bár addig köhögött és köhögött, míg végül már nem bírt talpon maradni és öklendezve rogyott térdre, többé nem volt benne semmi. Semmi.

És mindezt kibírta.

A diadal érzése lázasan futott végig rajta. Kibírta mindezt, túlélte. Életben volt... jöllehet épphogy élt. De életben volt. A Királynő dühösen tombolt mögötte. Érezte, hogy lüktet tőle föld és ég. Legyőzte legjobbjait, és immár senki nem szállhatott vele szembe. Senki, csakis a Királynő.

A Kapu miriád színben csillogott szeme előtt. Egyre közelebb és közelebb került hozzá. Mögötte a Királynő, akit a düh óvatlanná tett. El fog szökni Abyssról, most már nem tudja megállítani Takhisis. Egy árny suhant át felette, amitől kirázta a hideg. Felnézett, és egy hatalmas kezet látott az égen sötétleni, karmai vérvörösén csillogtak.

Raistlin elmosolyodott és továbbküzdötte magát. Csak egy árny volt az, semmi több. A kéz, amely az árnyéket vetette, hiába nyúlt utána. Már elég közel volt, a Királynő pedig, aki arra számított, hogy alattvalói megállítják majd, túl messze. Takhisis keze megtépázott fekete köpenye szegélyét markolja majd, és mikor átlép a Kapun, Raistlin utolsó erejével maga után húzza őt.

És akkor, a saját síkján majd elválík, ki az erősebb.

Raistlin felköhögött, de még köhögés közben, a belé maró fájdalom ellenére is mosolygott, mit mosolygott, vigyorgott, vékony, vértől mocskos ajka mögött felcsillantak fogai. Nem voltak kétségei. Egyáltalán nem.

Egyik kezével mellkasát markolva, a másikban mágusbotját szorongatva haladt előre, életerejét gondosan kimérve, úgy örült minden egyes újabb égő lélegzetvételnek, mint a rézpénzt mohón bámuló fősvény. Az eljövendő harc dicsőséges lesz. Most rajta a sor, hogy seregeket idézzon meg védelmére. Az istenek meghallják majd hívását, hisz a világukon teljes erejében és fenségében megjelenő Királynő kivívja majd a mennyek haragját. A holdak lezuhanak, a bolygók és csillagok elmozdulnak pályájukról. Az őselemek a kedvére tesznek majd, szél, levegő, víz és tűz mind-mind a parancsait lesik.

És most itt áll előtte a Kapu, a sárkányfejek visítanak tehetetlen dühükben, tudván, hogy nincs elég hatalmuk ahhoz, hogy megállítsák.

Csak még egy lélegzetvétel, még egy vergődő szívverés, még egy lépés...

Felemelte csuklyás fejét és megállt.

Egy alak tornyosult előtte, akit eddig nem látott a fájdalom, a vér és a halál árnyainak ködén keresztül. A Kapu előtt állt, kezében ragyogó kard. Raistlin egy pillanatra teljesen értetlenül bámult rá, majd öröm áradt szét összetört testén.

- Caramon!

Kinyújtotta remegő kezét. Hogy mily csodának köszönhette mindezt, nem tudta. De a testvére, mint mindig, most is itt volt, rá várt, hogy az oldalán harcoljon...

- Caramon! - zihálta Raistlin. - Segíts, testvérem!

Kimerült volt, sajgott minden porcikája. Ereje rohamosan apadt, alig bírt gondolkodni és összpontosítani. Varázsereje immár nem higanyként járta át testét, hanem lomha volt és dermedt, mint a sebeit borító vér.

- Caramon, gyere ide! Nem tudok egyedül járni.

Ám Caramon meg sem mozdult. Csak állt ott, karddal a kezében és őt nézte, szemében szeretet és bánat tükröződött. Mély, égő bánat. A bánat áthatott a fájdalom ködén és feltárta Raistlin kopár, üres lelkét. És ekkor már tudta. Tudta, miért van ott a fivére.

- Útban vagy, testvérem - szólt hidegen Raistlin.

- Tudom.

- Akkor állj félre, ha nem segítesz!

Raistlin kiszáradt torkát recsegő, dühös hang hagyta el.

- Nem.

- Ostoba! Meg fogsz halni! - Halk suttogása a halál ígéretét hordozta.

Caramon mélyen beszívta a levegőt.

- Igen - jelentette ki szilárdan -, de veled együtt.

Az ég elsötétült fejük felett. Árnyak gyűltek körük, mintha valami lassan elszívta volna a világosságot. A levegő lehűlt, ahogy a fény egyre halványult, ám Raistlin valami nagyon nagy forróságot érzett maga mögött, a Királynő dühét.

A félelem és a harag összeszorította gyomrát. Ajkára vérízű varázsszavak tódultak. Testvéreire köpte őket, de közben fuldokolni és köhögni kezdett, majd térdre esett. A szavak még mindig ott voltak ajkán, a varázslat kimondásra várt. Szinte látta maga előtt fivérét lángok közt elégni, ahogy egyszer régen a Főpap Tornyában látta testvére illúzióját elhamvadni. Bárcsak, bárcsak kapna levegőt...

A görcs elmúlt. A varázsszavak kavarohtak a fejében. Felnézett, arcát groteszk vicssor torzította el, keze a magasba lendült...

Caramon karddal a kezében állt előtte, szemében szánsalom tükröződött.

Szánsalom! A pillantás száz kard erejével döfött Raistlinba. Igen, a testvére meg fog halni, de nem ezzel a kifejezéssel az arcán!

Botjára támaszkodva talpra küzdötte magát. Fekete csuklyáját hátravetette, hogy fivére lássa magát - elveszve - arany szemében tükröződni.

- Szóval sajnálsz engem, Caramon - sziszegte. - Te ostoba, érzélgős idióta. Te, aki képtelen vagy felfogni a hatalmat, amire szert tettem, a fájdalmat, amit leküzdöttem, a győzelmeket, amiket arattam. Te merészselsz sajnálni engem? Mielőtt megölnélek - mert meg foglak ölni, testvérem -, azt akarom, hogy tudd, isten válik belőlem!

- Tudom, Raistlin - felelte szilárdan Caramon. A szánsalom nem hunyt ki szemében, ellenkezőleg, még inkább elmélyült. - Éppen ezért sajnállak. Mert láttam a jövőt. Ismerem a következményeket.

Raistlin csapdát szimatolva nézett fivérére. A vörös árnyalatban úszó ég még jobban elsötétedett, ám a kinyújtott kéz megállt. Raistlin érezte a Királynő bizonytalanságát, aki felfedezte Caramon jelenlétét. Raistlin érezte az ő zavarát, az ő félelmét. Gyanúja, hogy Caramon csak a megtévesztésére megidézett jelenés, szerteoszlott. Egy lépést tett testvére felé.

- Láttad a jövőt? Hogyan?
- Mikor átléptél a Kapun, a mágikus mező működésbe hozta a szerkezetet, ami Tasszal együtt a jövőbe repített.

Raistlin csaknem felfalta fivérét mohó pillantásával.

- És? Mi fog történni?

- Győzni fogsz - mondta egyszerűen Caramon. - Nemcsak a Sötétség Királynőjét győzöd le, hanem az összes istent is. Az égen egyedül a te csillagod ragyog majd... egy ideig...

- Egy ideig? - Raistlin szeme összeszűkül. - Tovább! Mi történik? Ki fenyeget? Ki dönti meg hatalmam?

- Önmagad - válaszolta Caramon szomorúan. - Egy halott világ felett fogsz uralkodni, Raistlin. Egy olyan világ felett, amit szürke hamu, parázsló romok és felpuffedt hullák borítanak. Egyedül leszel odafenn a mennyekben. Megpróbálsz teremteni, de benned már semmi sincs, amiből bármit is meríthetnél, így maguktól a csillagoktól szívod el az életerőt, míg végül azok is szétrobbannak és elpusztulnak. És akkor semmi nem lesz se körülötted, se benned.

- Nem! - vicsorgott Raistlin - Hazudsz! Légy átkozott! Hazudsz!

Eldobta mágusbotját, előrevetette magát és megragadta fivérét. Caramon döbbsen emelte csapásra kardját, ám az Raistlin egyetlen szavára a mozgó földre hullt. A nagy ember görcsösen szorította testvére karját. Összeroppanthatna, gondolta Raistlin gúnyosan mosolyogva. De nem teszi. Gyenge hozzá. Habozik. Elveszett. Én pedig megtudom az igazat!

Raistlin felnyúlt és vértől mocskos, forró tenyerét fivére homlokára szorítva Caramon emlékeit a saját elméjébe szippantotta.

És ekkor Raistlin meglátta.

Meglátta a világ csontjait, a csonka fákat, a szürke sarat és hamut, a letarolt sziklákat, a felszálló füstöt, a holtak rothadó tetemeit...

Látta önmagát a hideg űrben, üresség körülötte, üresség benne. Az üresség ránehezedett, kifacsarta. Csámcsogott rajta, őt zabálta. Önmagába csavarodott, kétségbeesetten kutatott valamilyen táplálék, egy cseppnyi vér, egy töredéknyi fájdalom után. De nem talált semmit. Soha nem lesz benne semmi. Még beljebb kígyózik, de nem talál semmit... semmit... semmit.

Raistlin feje lehanyatlott, keze lecsúszott testvére homlokáról, fájdalmában öklbe szorította. Tudta, hogy be fog következni, érezte összetört teste minden egyes porcikájában. Tudta, mert az üresség már ott volt belül. Réges-rég ott volt. Ó, nem emésztette fel teljesen, még nem. De szinte látta saját lelkét félve és magányosan egy sötét és üres zugban kuporogni.

Raistlin keserű kiáltással lökte el magától testvérét. Körbenézett. Az árnyak elmélyültek. A Királynő nem tétozott tovább. Összeszedte erejét. Raistlin a földre nézett, megpróbált gondolkodni, megpróbálta megtalálni dühét, megpróbálta feléleszteni varázsereje pislákoló lángját, de még az is haldokolt. Belémarkolt a félelem, menekülni próbált, de túl gyenge volt. Egy lépést tett, megbotlott, majd négykézlábra esett. A félelemtől remegett. Segítség után kutatott, kezét kinyújtotta...

Hangot hallott, egy nyögést, egy kiáltást. Keze fehér ruhát érintett, meleg húst érzett!

- Bupu - suttozta Raistlin. A zokogástól fuldokolva mászott előre.

A mocsári törpe teste ott feküdt előtte, elgyötört arcán sóvárgás ült, szeme tágra nyílt a rettenettől. Nyomorultan és rémülten húzódott el tőle.

- Bupu! - kiáltotta Raistlin kétségbeesetten szorongatva a törpét. - Bupu, hát nem emlékszel rám? Egyszer adtál nekem egy könyvet. Egy könyvet és egy smaragdot.

Erszéneyei egyikében kotorászott, majd előhúzta a csillámló, fénylő zöld követ.

- Tessék, Bupu. Látod, a „szép kő”. Vedd el, tartsd meg! Megvéd majd!

A törpe érte nyújtotta kezét, de abban a pillanatban ujjai megmerevedtek a haláltól.

- Nem! - kiáltotta Raistlin és Caramon kezét érezte magán.

- Hagyd őt békén! - kiáltotta durván Caramon, megragadva és hátralökve fivérét. - Nem okoztál még elég bajt neki?

Caramon ismét kezében fogta a kardját. Ragyogó csillogása bántotta Raistlin szemét. Fényénél Raistlin nem Buput látta, hanem Crysaniát, megfeketedett és hólyagos bőrét, szemét, mely reá nézett ugyan, de nem látta.

Üresség... üresség. Tényleg nincs benne semmi? De igen... van ott valami. Valami... nem sok, de mégiscsak valami. Lélekben felé nyújtotta kezét, majd így tett a valóságban is, és megérintette Cysania hólyagos bőrét.

- Még nem halt meg - mondta.

- Nem, még nem - felelte Caramon, megemelve kardját. - Hagyd őt békén! Legalább engeddd, hogy békében haljon meg!

- Életben marad, ha átviszed a Kapun.

- Igen, életben marad - mondta keserűen Caramon. - Mint ahogy te is, nem igaz, Raistlin? Én átviszem a Kapun, te pedig átjössz utánunk...

- Vidd őt át!

- Nem! - rázta meg fejét Caramon. Bár szemében könnyek csillogtak, arca pedig sápadt volt a bánattól és a kintől, kardját készenlétben tartva lépett fivére felé.

Raistlin felemelte a kezét. Caramon nem bírt megmozdulni, kardja megállt a forró, változó levegőben.

- Vidd őt át és ezt is.

Raistlin törékeny keze a lábánál heverő Mágusbotra kulcsolódott. A kristályból áradó fény tisztán és erősen ragyogott az egyre mélyülő sötétségben, mágikus ragyogását mindhármójukra kiterjesztette. Raistlin felemelte a botot és fivére felé nyújtotta.

Caramon homlokát ráncolva tétovázott.

- Vedd el! - csattant fel Raistlin, érezve, hogy ereje lankad.

- Vedd el! - suttogta zihálva. - Vidd át magaddal ezt és Crysaniát. Aztán a Mágusbot segítségével zárd be magad mögött a Kaput.

Caramon értetlenül meredt rá, majd szeme összeszűkült.

- Nem, nem hazudok - vicsorogta Raistlin. - Igaz, korábban hazudtam neked, de most nem. Próbáld ki. Lásd a saját szemeddel. Nézd, most feloldalak a varázs alól. Nincs több varázslatom. Ha úgy gondolsz, hogy hazudok, megölhetsz. Nem foglak tudni megállítani.

Caramon kardforgató keze felszabadult. Újra képes volt mozgatni. Szemét testvérén tartva, egyik kezében még mindig a kardját fogva, tétovázva kinyújtotta másik kezét. Ujjai megérintették a Mágusbotot, és félve nézett a kristályból áradó fényre, arra várva, hogy kialszik és ott ragadnak a mindent körülölelő, fagyos sötétben.

Ám a fény nem remegett. Caramon keze fivére keze fölött a botra kulcsolódott. A fény erősen ragyogott, megvilágítva a szakadt és véres köpenyt és a fakó, sáros páncélt.

Raistlin elengedte a botot. Majdnem elesve lassan feltápáskodott, kihúzta magát, egyedül, segítség nélkül állt. A bot tovább ragyogott Caramon kezében.

- Siess - utasította Raistlin hűvösen. - Én majd feltartom a Királynőt. De már nem bírom sokáig. Caramon egy pillanatig reá bámult, majd a botra, melynek fénye még mindig ragyogott. Végül egy érdes sóhaj közepette kardját hüvelyébe dugta.

- És mi lesz... veled? - kérdezte élesen, miközben letérdelt, hogy felkarolja Crysaniát.

Tested és elméd kínok közt fetreng majd. Minden nap végén behalsz a fájdalomba. És én minden éjjel kezdetekor visszahozlak az életbe. Nem fogsz tudni aludni, ébren hánykolódsz majd, miközben remegve várod az eljövendő napot. Reggel az én arcom lesz az első dolog, amit megpillantasz.

A szavak kígyóként tekergöztek Raistlin agyában. Maga mögött perzselő, csúfondáros

kacagást hallott.

- Menj, Caramon kérte a mágus. - Közeledik.

Crysanía feje Caramon széles mellkasán pihent. Sötét haja arcába hullott, keze még mindig Paladine medálját szorította. Ahogy ránézett, Raistlin látta elhalványodni a tűz pusztításának nyomait, arcáról eltűntek a sebek és egyfajta édes, békés nyugalom terült szét rajta. Raistlin fivérére emelte tekintetét, és ugyanazt a buta arckifejezést látta, ami mindig is ott ült Caramon arcán, a tépelődés és zavar arckifejezését.

- Te bolond! Mit törődsz te azzal, hogy mi lesz velem? - vicsorgott Raistlin. - Tűnj már el!

Caramon arckifejezése megváltozott, vagy talán mégsem? Lehet, hogy mindvégig ilyen volt? Raistlin ereje rohamosan apadt, látása elhomályosult. Ám úgy vélte, megértést látott Caramon szemében...

- Ég veled... testvérem - mondta Caramon.

Crysaniát a karjában tartva, egyik kezében a Mágusbotot fogva megfordult és elindult. A bot fénye kört vont köré, ezüst kört, ami úgy világított a sötétségben, mint a Kristálytó nyugodt vizén megcsillanó Solinari fénye. Az ezüst fénysugarak lecsaptak a sárkányfejekre, lecsendesítve sikolyukat, ezüstszínűvé varázsolva őket.

Caramon átlépett a Kapun. Raistlin lelkében egy pillanatra elmosódva felvillant az élet, a színek, és lanya fuvalatot érzett beesett arcán.

A háta mögötti csúfondáros kacagás durva, sziszegő zihálássá változott. Hallotta, mint siklik a gigantikus farok, mint recsegnek a szárnyak ínjai. Mögötte őt fej kénról és rettenetről sutogott.

Raistlin rendíthetetlenül állt, a Kapuba bámulva. Látta, amint Tanis odaszalad Caramonhoz, hogy segítsen, majd karjaiba veszi Crysaniát. Könnyek fátyolozták el Raistlin tekintetét. Utánuk akart menni! Azt akarta, hogy Tanis megfogja a kezét! A karjaiban akarta tartani Crysaniát... Egy lépést tett előre.

Látta Caramont kezében a bottal felé fordulni.

A harcos a Kapura, testvére, majd a testvére mögé meredt. Raistlin látta, hogy fivére szeme elkerekedik a félelemtől.

A mágusnak nem kellett megfordulnia ahhoz, hogy megtudja, mit látott Caramon. Takhis ott kuporgott mögötte. Érezte maga köré gyűlni az undorító hullótestből áradó fagyot, ahogy megrebbentette köpenyét. Érezte, hogy ott van mögötte, ám a Királynő gondolatai nem körülötte forognak. Látta maga előtt nyitva állni a világba vezető utat...

- Zárd be! - üvöltötte.

Lángcsóva csapott Raistlinba. Egy karmos kéz hátba döfte. Megbotlott, térdre esett. De szemét mindvégig a Kapun tartotta, és látta, hogy Caramon aggodalmas arccal egy lépést tett előre, egyenesen felé!

- Zárd be, te ostoba! - kiáltotta Raistlin, kezét ökölbe szorítva. - Hagyj magamra! Nincs többé szükségem rád! Nincs rád szükségem!

És ekkor a fény eltűnt. A Kapu dőndülve bezárult, a sötétség pedig tomboló dühvel vetette rá magát. Karmok szaggatták testét, fogak tépték húsát és zúzták össze csontjait. Mellkasából vér tört elő, de élete nem folyt el vele.

Sikoltott, ahogy sikoltani fog újra és újra, soha véget nem érőn...

Valami megérintette... egy kéz... Gyengéden megrázta és ő belekapaszkodott. Egy hang hívta.

- Raist! Ébredj fel! Az egész csak egy álom volt. Ne félj. Nem engedem, hogy bántsanak! Nézd csak... megnevettetlek.

A sárkány egyre szorosabban tekeredett köré, kiszorítva belőle a levegőt. Csillogó fekete agyarak ették belsejét, felzabálták a szívét. Szétszaggatták a testét, lelke után kutatva.

Egy erős kar átölelte és magához húzta. Egy ezüst fénnel ragyogó kéz emelkedett a magasba, gyerekes képeket rajzolt az éjszakába és a csendes hang sutogva szólt hozzá.

- Nézd, Raist, nyuszik...

Mosolygott, többé már nem félt. Caramon itt volt.

A fájdalom csökkent. Az álom visszatért. Messziről keserű csalódottsággal és dühvel teli sikolyt hallott. Nem számított. Többé nem számított semmi. Most csak fáradt volt, annyira, de annyira fáradt...

Raistlin fejét a testvére karjára hajtva lehunyta, szemét és sötét, álom nélküli, végtelen álomba merült.

17. FEJEZET

A vízóra cseppjei szünet nélkül, könnyörtelenül hullottak egymás után, visszhangot verve a laboratórium csendjében. Tanis a Kapuba bámult, szeme égett a megerőltetéstől. Úgy érezte, a cseppek egyenként pattanásig feszült idegeire hullanak.

Szemét dörzsölve, keserűen morogva fordult el a Kaputól, majd keresztülment a szobán és kinézett az ablakon. Meglepve tapasztalta, hogy még csak késő délután van. Mindazok után, amit átélt, az sem lepte volna meg igazán, ha elmúlt volna a tavasz majd a nyár és az ősz közeledett volna.

Immár nem kavargott sűrű füst az ablak előtt. A tűz, miután felemésztette mindazt, ami táplálta, kezdett kialudni. Felpillantott az égre. A sárkányok, jók és rosszak egyaránt, eltűntek. Hallgatózott. Semmiféle zajt nem hallott az alatta elterülő városból. Palanthast még mindig köd és füst borította, amit csak tovább fokozott a Shoikan Ligetből áradó sötétség.

Vége a harcnak, ébredt rá dermedten. Vége. Győztünk. Győzelem. Üres, hitvány győzelem.

És ekkor egy kék színű, csapkodó valami vonta magára figyelmét. Odapillantva Tanisnak elakadt a lélegzete.

Hirtelen meglátta a repülő kastélyt. A viharfellegek közül bukott alá, vidáman dülöngélt, valahonnan szert tett egy pompás kék lobogóra is, ami kibomlott a szélben. Tanis kimeresztette szemét és úgy gondolta, nem csupán magát a lobogót ismerte fel, hanem azt a kecses minaretet is, amelyen lobogott és ami most már a kastély egyik tornyán dülöngélt.

A félelf megrázta fejét és önkéntelenül is elmosolyodott. A lobogó és a minaret egykor Lord Amothus palotájának részei voltak.

Tanis az ablaknak támaszkodva nézte tovább a kastélyt, ami mellé egy bronzsárkány szegődött tiszteletbeli őrnök. Úgy érezte, enyhül benne a sivárság, a nyomorúság és a félelem, és teste elernyed. Nem számít, mi történik a világban, vagy az azon túli síkokon, bizonyos dolgok, beleértve a surranókat is, sosem változnak.

Tanis nézte, amint a repülő kastély átbucskázik az öböl felett, ám aztán igencsak döbbenten látta, hogy a kastély megfordul és fejjel lefelé lóg a levegőben.

- Mit csinál Tas? - motyogta.

Aztán rájött. A kastély elkezdett gyorsan fel-le mozogni, akár egy sószóró. Bőrhártyás szárnyú fekete alakok hullottak ki az ablakokon és a kapukon keresztül. A kastély fel-le mozgott, miközben egyre több fekete figura pottyant ki belőle. Tanis elvigyorodott. Tas kiszórta az öröket! Mikor már egyetlen sárkányfattyú sem esett ki belőle, a kastély visszafordult és tovább folytatta útját... vidáman bukdácsolva tova, kék lobogója a szélben úszott. Ám egyszer csak vad zuhanásba kezdett és szerencsétlenségére elmerült az óceán kellős közepén!

Tanis visszafojtotta lélegzetét, ám a kastély szinte azonnal újra felbukkant, úgy ugrott ki

a vízből, mint egy kék zászlós delfin, ismét felrepült az égbe, miközben minden elképzelhető nyílásából csurgott a víz, majd eltűnt a viharfelhők között.

Tanis fejét rázta és mosolyogva fordult meg. Láta, hogy Dalamar a Kapu felé mutogat.

- Itt van. Caramon visszatért a helyére.

A félelf átsietett a szobán, majd megállt a Kapu előtt.

Caramont látta, aki még mindig egy apró, ragyogó páncélt viselő alaknak látszott. Ezúttal azonban tartott valakit a karjában.

- Raistlin? - kérdezte Tanis zavartan.

- Lady Crysania - felelte Dalamar.

- Lehet, hogy még él!

- Jobb lenne neki, ha mégsem - mondta hidegen Dalamar. Hangját és szavait keserűség keményítette meg. - Mindannyiunk számára jobb lenne! Caramon most nehéz döntés előtt áll.

- Mire gondolsz?

- Elkerülhetetlen, hogy felmerüljön benne az a gondolat, hogy esetleg megmenthetné őt azzal, hogy áthozza a Kapun. Amivel mindannyiunkat kiszolgáltatna a fivére, a Királynő vagy mindkettő kényére-kedvére.

Tanis csendben figyelt. Caramon egyre közelebb ért a Kapuhoz, karjai között a fehér ruhás papnővel.

- Mennyire ismered? - kérdezte hirtelen Dalamar. - Hogyan fog dönteni? Mikor utoljára találkoztam vele, egy részeg pojáca volt, de úgy tűnik, a tapasztalat más embert faragott belőle.

- Nem tudom gondolkodott el Tanis zavartan, inkább magához, semmint Dalamarhoz intézve szavait. - Az a Caramon, akit valaha ismertem, csak félemler volt, másik fele a testvére része volt. De most másmilyen. Megváltozott.

Tanis megvakarta a fejét és összevonta szemöldökét.

- Szerencsétlen ember. Nem tudom...

- Óh, úgy látszik, már döntöttek helyette - mondta Dalamar, hangjába megkönnyebbülés és félelem vegyült.

Tanis a Kapuba nézett és meglátta Raistlint. Láta az ikrek utolsó találkozását.

A félelf soha senkinek nem beszélt arról a találkozásról. Bár az, amit látott és hallott, kitörölhetetlenül az emlékezetébe ivódott, mégsem tudott beszélni róla. Úgy érezte, lealacsonyító lett volna szavakba önteni mindazt, és ez elvette volna a rettenetes iszonyatot, a rettenetes szépséget. Ám gyakran, mikor lehangolt vagy szomorú volt, visszagondolt a megfeketedett lélek utolsó ajándékára, és ilyenkor lehunyta szemét és hálát adott az isteneknek áldásukért.

Caramon áthozta Lady Crysaniát a Kapun. Tanis előreszaladt, hogy segítsen neki, karjaiba fogta Crysaniát, és csodálkozva bámult a nagy ember kezében ragyogó fénnel világító Mágusbotra.

- Maradj vele, Tanis - kérte Caramon. - Be kell zárnom a Kaput.

- Siess! - hallotta Tanis Dalamar éles levegővételét. Láta, hogy a sötételf rettenettel néz a Kapuba.

- Zárd be! - kiáltotta.

Tanis lenézett a karjában tartott Crysaniára és ráébredt, hogy az asszony haldoklik. Légzése akadozott, bőre hamuszínű volt, ajka lila. Mégsem tehetett érte semmit, csak annyit, hogy biztonságos helyre viszi.

Biztonságos helyre! Körbenézett, pillantása arra. az árnyas zugra esett, ahol korábban egy másik haldokló nő feküdt. Az volt a legtávolabb a Kaputól. Ott biztonságban lesz majd, éppen annyira, mint bárhol máshol, gondolta keserűen Tanis. Amennyire

kényelmesen csak tudta, lefektette Crysaniát, majd sietve visszament az úrron támadt nyíláshoz.

Tanis megtorpant, megbabonázva meredt a szeme elé táruló látványra.

A gonosz árnya betöltötte a Kaput, az átjárót formázó fém sárkányfejek diadalittasan üvöltöttek. A Kapu túloldalán az élő sárkány fejei lecsaptak áldozatukra, amint a mágus összerogyott karmai csapása alatt.

- Nem! Raistlin!

Caramon arca eltorzult a kintől. Egy lépést tett a Kapu felé.

- Állj meg! - üvöltötte őrvöngve Dalamar. - Állítsd meg, félelf! Öld meg, ha kell! Zárd be a Kaput!

Egy női kéz lendült a nyílás felé, majd miközben kábultan, rettegve nézték, a kéz egy vörös körmű, vérrel borított sárkánykarommá változott. A Királynő keze egyre közelebb került a Kapuhoz, azzal a szándékkal, hogy nyitva tartsa a világra nyíló ajtót és ismét bebocsátást nyerjen.

- Caramon! - kiáltotta Tanis előreugorva. De mit is tehetne? Nem volt elég erős ahhoz, hogy leteperje a hatalmas embert. Oda fog menni hozzá, gondolta gyötrődve Tanis. Nem hagyja, hogy a testvére meghaljon...

Nem, szólalt meg egy hang a félelf fejében. Nem fog... ezen múlik a világ üdvössége.

Caramon megállt, a vértől mocskos kézből áradó erő szilárdan tartotta. A sárkány karma közel volt, és mögötte egy kacagó, diadalmámborban úszó, kárörvendő szempár tűnt fel. Caramon lassan, a gonosz erővel küzdve feltartotta a Mágusbotot.

Semmi sem történt!

Az ovális kapukeret sárkányfejei kürtölésükkel széthasították a levegőt, ezzel köszöntve a világba behatoló Királynőjüket.

Ekkor egy árnyalak jelent meg Caramon mellett. Fekete köpenyt viselt, fehér haja a vállára hullott. Raistlin kinyújtotta aranybőrű kezét és megragadta Mágusbotját, keze fivére keze mellett nyugodott.

A bot tiszta ezüst fénnel felragyogott.

A Kapu belsejében lévő sokszínű fény kavargott, forgott és küzdött, hogy felülkerekedjen az ezüst fényen, ám az egy égen ragyogó csillag állhatatosságával világított.

A Kapu bezárult.

A fém sárkányfejek olyan hirtelen hallgattak el, hogy a csend a fülükben ordított. A Kapun belül nem volt semmi, sem mozgás, sem mozdulatlanság, sem sötétség, sem fény. Egyszerűen semmi nem volt ott.

Caramon egyedül állt a Kapu előtt, kezében a Mágusbottal. A kristály egy pillanatig még fényesen ragyogott.

Majd elhalványult.

Aztán kialudt.

A szobát sötétség, édes sötétség töltötte be, ami megnyugtatta a szemet a vakító fény után.

És a sötétségen át egy suttogás hallatszott.

- Ég veled, testvérem!

18. FEJEZET

Palanthasi Astinus a Nagykönyvtárban lévő dolgozószobájában ült, és a történelmet írta ugyanazzal a tiszta, fekete tollvonásokkal, amelyek attól a naptól fogva jegyezték Krynntörténelmét, hogy az istenek először pillantottak le a világra, és egészen az utolsó napig

jegyezni fogják, amikor is örökre bezárul majd a hatalmas könyv. Astinus írt, megfellelkezve a körülötte lévő káoszról, vagy inkább jelenléte folytán úgy látszott, ő készíti a káoszt, hogy az megfellelkezzen róla.

Csupán két nap telt el azóta az esemény óta, amit Astinus a Krónikákban „Az ikrek próbája”-ként említett (de amit mindenki más „A palanthasi csata” néven emlegetett). A város, romokban hevert. Mindössze két épület maradt állva, az Ősmágia Tornya és a Nagykönyvtár, ám a Könyvtár sem úszta meg sértetlenül.

Az, hogy még mindig állt, nagyrészt az esztéták hősiességének volt köszönhető. Vezetőjük, a pocakos Bertrem volt, akinek, mint mondták, szárnyakat kapott a bátorsága, mikor meglátta, hogy egy sárkányfattyú az egyik szent könyvre merészelte tenni karmos mancsát. Az esztéták olyan vad fanatizmussal, saját életüket semmibe véve támadtak az ellenségre, hogy csak néhány hullófajzatnak sikerült elmenekülnie előlük.

Ám akár Palanthas többi lakója, az esztéták is drágán megfizettek a győzelemért. Rendjük sok tagja elesett a harcban. Őket testvéreik megsiratták és hamvaikat megérdemelt nyugalomra helyezték azon könyvek közé, melyek oltalmazásáért életüket áldozták. A bátor Bertrem nem halt meg, csak kissé megsebesült. Látta, amint nevét bejegyzik az egyik nagy könyvbe, a többi palanthasi hős neve mellé. Az élet a jutalmak terén nem tartogatott többé újat Bertrem számára. Sosem haladt el úgy amellet a bizonyos könyv mellett, hogy titkon le ne vette volna a polcra, kinyitva azon az Oldalon, hogy megfürödjön dicsősége fényében.

Palanthas gyönyörű városa immáron csak emlék volt, és csak pár szóban tettek róla említést Astinus könyvei. Elszenesedett és megfeketedett sziklák halmai jelölték a néhai fejedelmi birtokokat. A gazdag raktárházak, amik egykor roskadásig tele voltak nemes borokkal és sörökkel, gypjű- és búzakészletekkel és ládákkal, melyben Krynn minden tájának csodás portékái hemzsegték, mind hamuvá váltak. Kiegett hajóroncsok úsztak a pernyével borított öblökben. A kereskedők boltjaik maradványai közt kutattak megmenthető áru után. Családok meredtek romba dőlt otthonaikra, egymást átkarolva és hálát adva az isteneknek, hogy legalább életben maradtak.

Mert sokan voltak, akik elpusztultak. Solamnia Lovagjai, akik a városban tartózkodtak, szinte mind egy szálra elhullottak a Lord Soth-tal és halott légióival szemben vívott reménytelen küzdelemben. A nagyra becsült Sir Markham az első között esett el. Megtartva Tanisnak tett ígését, nem Lord Soth ellen harcolt, hanem összeszedte lovagjait és Soth csontvázharcosait rohamozta meg. És bár több sebből vérzett, vitézül küzdött, újra és újra rohamra vezette véres és kimerült embereit, míg végül holtan bukott le lováról.

A lovagok vitézségének köszönhetően sokan életben maradtak Palanthas lakói közül, akik máskülönb az élőhalottak fagyos pengéitől hullottak volna el. Ám Lord Soth katonái a mendemonda szerint titokzatos módon eltűntek, mikor uruk megjelent közöttük, karjában egy lepellel borított testet tartva.

A hősként megsirattott lovagok holttestét társaik a Főpap Tornyába vitték. Itt abban a síremlékben temették el őket, melyben Fényeskardú Sturm, a Lándzsa Hőse nyugodott.

A síremlék feltárásakor, amit a Főpap Tornyának csatája óta nem zavartak meg, a lovagok nyugtalanul tapasztalták, hogy Sturm teste egyben volt, nem fogott rajta az idő. Úgy hitték, hogy ez a csoda a mellkasán ragyogó elf ékkőnek volt köszönhető. Mindenki, aki aznap elhunyt szeretteit siratva megjelent a síremléknél, rápillantott a szünet nélkül világító ékkőre, és úgy érezte, valami békés érzés önti el, enyhítve keserű bánatát.

Ám nem csak a lovagokat siratták. Palanthas polgárai közül is sokan meghaltak. Férfiak, akik a várost és családjaikat védték, és nők, akik otthonaikat és gyermekeiket oltalmazták. Palanthas lakói az évezredek szokásoknak megfelelően elégették halottaikat, majd szeretteik hamvait a tengerbe szórták, ahol a hamvak elkeveredtek szeretett városuk

hamvaival.

Astinus mindent úgy örökölt meg, ahogy megtörtént. Még akkor is folytatta az írást, amikor a rémült esztéták jelentése szerint Bertrem agyonütötte azt a sárkányfattyat, aki be merészelt törni a mester dolgozószobájába. Még akkor is írt, amikor a kalapálás, seprés, zörgés és csoszogás hangjai közepette fokozatosan arra lett figyelmes, hogy Bertrem eltakarja előle a fényt.

Felnézett és összevonta a szemöldökét.

Bertrem, aki egyszer sem riadt vissza az ellenségtől, most holtápadt lett és azonnal elhárított, engedve hogy a fény újra a lapra essen.

Astinus folytatta az írást.

- Nos? - kérdezte.

- Caramon Majere és egy... egy surranó kíván látni, Mester.

Ha Bertrem azt közölte volna, hogy Abyss egyik démona akarja látni Astinust, akkor sem csempészhetett volna több rémületet a hangjába, mint mikor kiejtette azt a szót, hogy „surranó”.

- Küldd be őket - válaszolta Astinus.

- Őket, Mester? - ismételte döbbenetén Bertrem.

Astinus összeráncolt szemöldökkel nézett fel.

- Nem tett kárt a sárkányfattyú a hallásodban, ugye, Bertrem? Remélem nem vágott fejbe, vagy ilyesmi?...?

- N-nem, Mester.

Bertrem elvörösödött és köpenyében botladozva sietősen kihárított a szobából.

- Caramon Majere és... és Tassle-f-fúró... H-hoff-láb... - jelentette be percekkel később a zavart Bertrem.

- Tasslehoff Fúróláb - igazította ki a surranó, kicsiny kezét nyújtva Astinusnak, aki komoly arccal rázta meg. - Te pedig Palanthasi Astinus vagy - folytatta Tas, miközben kontya izgatottan bólogatott. - Már találkoztunk, de te nem emlékezhetsz rá, mert még nem került rá sor. Azaz, ha jobban belegondolok, soha nem is fog megtörténni, igaz, Caramon?

- Úgy van - felelte a nagy ember. Astinus Caramonra nézett, alaposan szemügyre véve őt.

- Nem hasonlítasz a testvéredre - jegyezte meg hűvösen -, bár Raistlin sok viszontagságon ment keresztül, ami testileg-lelkileg megviselte. Ugyanakkor mégis van belőle valami a szemedben...

A historikus töprengve ráncolta homlokát. Nem értette. Pedig semmi nem volt egész Krynne, amit ne értett volna. Ezért aztán haragra gerjedt.

Astinus ritkán volt mérges. Már az rettenetet keltett az esztétákban, ha bosszantotta valami. Most viszont dühös volt. Szürkébe hajló szemöldöke felborzolódtól ajkát összepréselte, szemébe pedig olyan kifejezés költözött, amitől a surranó idegesen kezdett körbepisloggni, miközben azon gondolkodott, nem felejtett-e valamit odakint az előcsarnokban, amire szüksége lenne, méghozzá azonnal!

- Mi az? - követelte végül a historikus, és kezével olyan erővel csapott a könyvre, amitől tolla felugrott, a tinta kifolyt, a folyosón várakozó Bertrem pedig olyan sebesen futott el, amilyen gyorsan csak csattogó szandálja engedte.

- Téged titok övez, Caramon Majere, és előttem nincsenek titkok! Mindenről tudok, ami egész Krynne történik. Ismerem minden egyes élőlény gondolatát! Látom a cselekedeteiket! Kiolvasom szívük óhaját! De mégsem tudok semmit kiolvasni a te szemedből!

- Tas elmondta - felelte higgadtan Caramon. Egyik hátizsákjából egy hatalmas,

bőrkötéses könyvet húzott elő, és óvatosan letette a historikus elé az asztalra.

- Ez az én könyvem! - mondta Astinus rápillantva. Homlokán elmélyültek a redők. - Honnan való? Egyetlen könyvet sem visznek el innen a tudtom nélkül! Bertrem...

- Nézd meg a dátumot!

Astinus egy pillanatig metsző tekintettel nézett Caramonra, majd dühös pillantása a könyvre esett. A kötetben lévő dátumra nézett, készen arra, hogy megint Bertremért kiáltson. Ám a kiáltás a torkán akadt. Tágra nyílt szemmel bámulta a dátumot. Visszasüppedt a székébe, a kötetről Caramonra nézett, majd vissza a kötetre.

- A jövőt látom a szemedben!

- A jövő ebben a könyvben van - mondta Caramon a helyzethez illő komolysággal.

- Ott voltunk! - szólt közbe Tas, buzgón felpattanva. - Szeretnél hallani róla? Csodás egy történet! Tudod, visszatértünk Vigaszba, ám az cseppet sem hasonlított Vigaszra. Valójában azt hittem, hogy egy holdon vagyunk, ugyanis amikor működésbe hoztuk a varázsszerkezetet, akkor egy holdra gondoltam és...

- Csend legyen, Tas - korholta szelíden Caramon. Felállt, kezét a surranó vállára tette, majd csendben elhagyta a szobát. Tas, akit határozottan kitessékeltek az ajtón, visszapillantott.

- Viszlát! - kiáltotta integetve. - Találkozunk.... ööö... mielőtt... ööö... miután... szóval... mindegy.

Ám Astinus nem hallotta, és nem is figyelt rá. Az a nap, amelyen Caramon Majere nekiadta a könyvet, volt az egyetlen Palanthas történelmében, amely mindössze egyetlen bejegyzést tartalmazott:

A mai napon, 14-én, Délutáni Őrségkor Caramon Majere elhozta nekem Kryn timerónikáinak 2000. kötetét. Egy olyan kötetemet, amit sohasem fogok megírni.

Elistan temetése Palanthas lakosai számára egyúttal szeretett városuk temetését is jelképezte. A ceremóniára Elistan kérésének eleget téve pirkadatkor került sor, és minden palanthasi polgár jelen volt, idős és fiatal, gazdag és szegény egyaránt. Azokat a sebesülteket, akiket szállítani lehetett, elhozták otthonaikból, hordágyaikat a Templom egykoron gyönyörű pázsitja helyén lévő, megperzselődött és megfeketedett fűre helyezték.

Ezen sebesültek között volt Dalamar is. Senki nem zúgolódott, miközben Tanis és Caramon átsegítette a sötételfet a pázsiton, hogy elfoglalja helyét egy kiégett, elszenesedett nyárfaligetben. A pletyka szerint ugyanis a fiatal beavatott varázsló megverekedett a Fekete Hölgygel - ahogy Kitiarát hívták -, és legyőzte őt, elpusztítva ezáltal erőit.

Elistan azt akarta, hogy saját templomában temessék el, ám ez jelenleg lehetetlen volt - mivel a templom nem volt egyéb egy megolvadt márványtömbnél. Lord Amothus ugyan felajánlotta családi sírkamráját, de Crysania udvariasan visszautasította. Mivel emlékezett rá, hogy Elistan a Pax Tharkas alatti rabszolgabányákban találta meg hitét, a Tisztelendő Leány, aki az egyház vezetője lett, elrendelte, hogy a Templom alatt, az egyik, korábban raktározásra használt föld alatti üregben helyezték örök nyugalomra..

Bár néhányan megdöbbentek, senki nem kérdőjelezte meg Crysania döntését. Az üregeket kitisztították és felszentelték, a Templom maradványaiból pedig egy márvány ravatalt építettek. És ettől fogva mindig, még később, az egyház fénykorában is, minden papot ezen a szerény helyen helyeztek örök nyugalomra, ami a későbbiekben Kryn timerónikák egyik legszentebb helyeként vált ismertté.

Az emberek csendben leültek a pázsitra. A madarak mit sem tudtak halálról, háborúról vagy szomorúságról. Azt viszont érezték, hogy közeleg a napfelkelte és elevenek voltak a ragyogó reggelen, dalukkal megtöltötték a levegőt. A napsugarak bearanyozták a

hegyeket, elűzték az éjszaka sötétjét, könnyítettek a bánattól nehéz szíveken.

Egyvalaki mondott dicsőítő beszédet, és mindenki úgy tartotta jónak, hogy ő mondja el. Nem csak azért, mert Elistan kérésére most ő töltötte be az egyház vezetőjének tisztségét, hanem azért is, mert ő testesítette meg a Palanthas népe által elszenvedett veszteséget és fájdalmat.

Úgy tartották, ezen a reggelen kelt fel először azóta, hogy Tanis, a félelf lehozta őt az Ősmágia Tornyából a Könyvtár lépcsőjére, ahol a papok a sebesültekkel és haldoklókkal foglalatoskodtak. Maga Crysania is a halál szélén állt. Ám hite és a papok imái megőrizték életét. Látását azonban nem tudták visszaadni.

Azon a reggelen Crysania ott állt előttük, egyenesen a napba nézve, amit szeme többé már sosem láthatott. A napsugarak megcsillantak fekete haján, arcát szépségessé varázsolta a mély és megingathatatlan részvét és a hit.

- Ahogy itt állok a sötétségben - szólalt meg, és tiszta, édes hangja túlszárnyalta a pacsirták énekét -, érzem bőrömon a fény melegét, és tudom, hogy arcom a napba néz. Belenézhetek a napba, hiszen szememet örökké a sötétség leple borítja. De ha ti, akik láttok, túl sokáig bámultok a napba, ti is elveszítitek majd látásokat, és ugyanígy azok is, akik túl sokáig élnek a sötétben.

- Ez Elistan tanítása. A halandók nem élhetnek kizárólag a napon, vagy kizárólag az árnyak között, hanem mind a kettőben kell élniük. Mindkettőnek megvannak a maga jutalmai, és ha nem megfelelően kezeljük őket, mindkettőnek megvannak a maga veszélyei is. Túljutottunk a vér, a sötétség és a tűz próbáján...

Ezen a ponton hangja megremegett és elcsuklott. Azok, akik a legközelebb álltak hozzá, könnyeket láttak arcán. Ám amikor folytatta beszédét, hangja ismét erős volt. Könnyeinek megcsillant a napfény.

- Túljutottunk ezeken a próbákon, ahogy Huma is túljutott saját megpróbáltatásain, nagy veszteségek, nagy áldozatok árán. De erősek vagyunk abban a hitünkben, hogy szellemünk világít, és talán mi ragyogunk a legfényesebben az égbolt összes csillaga között.

- És bár járja valaki a sötétség útját, vezérelje a fekete hold, míg mások a fény útját járják, mindkét út kemény és buktatókkal teli próbáit megkönnyítheti egy érintés vagy egy barát hangja. Mindannyiunkban megvan a képesség arra, hogy szeressünk és törődjünk valakivel - és ez az istenek legnagyobb ajándéka minden faj számára.

- Gyönyörű városunk a lángok martalékává vált. - Hangja elhalkult. - Sokat elvesztettünk szeretteink közül, és talán úgy tűnhet, hogy az élet olyan teher, amit nem bírunk el. De nyújtsátok ki kezeteiket, és olyan valakit fogtok megérinteni, aki éppen felétek nyúl, és együtt megtaláljátok a továbblépéshez szükséges erőt és reményt.

A szertartásokat követően, miután a papok Elistan testét végső nyugalomra helyezték, Caramon és Tas megkereste Lady Crysaniát. A papok közt letek rá, karja az őt vezető fiatal nő karján nyugodott.

- Van itt két látogató, akik beszélni szeretnének veled, Tisztelendő Nővér mondta a fiatal papnő.

Lady Crysania megfordult és kinyújtotta a kezét.

- Engedd, hogy megérintselek - kérte.

- Caramon vagyok - kezdte a nagy ember ügyetlenül -, és...

- Én - mondta Tas halk, szelíd hangon,

- Azért jöttetek, hogy elköszönjete - mosolygott Lady Crysania.

- Igen. Ma továbbállunk - mondta Caramon kezét kezébe fogva.

- Egyenesen hazamész Vigaszba?

- Nem, nem... még nem igazán - mentegetődzött Caramon mély hangon. - Tanisszal

visszamegyünk Solanthasba. Aztán, amikor... amikor egy kicsit összeszedtem magam, a mágikus szerkezet segítségével visszamegyek Vigaszba.

Crysanía megszorította a kezét és közelebb húzta magához.

- Raistlin megtalálta a békét, Caramon - suttogta halkan. - És te?

- Én is, asszonyom - felelte Caramon határozottan és eltökélten. - Megtaláltam a békét. Végre.

Felsóhajtott.

- Csak beszélnem kell Tanisszal, el kell rendeznem egy-két dolgot és vissza kell rázódnom a megszokott életbe. Például - tette hozzá elpirulva és szégyenlősen mosolyogva - meg kell tanulnom házat építeni! Mikor a sajátunkon dolgoztam, legtöbbször tökrészeg voltam, és a leghalványabb gőzöm sincs róla, hogy mit csináltam.

Crysaníára nézett és ő - bár nem látta, tudta, hogy a férfi fürkészőn figyel - elmosolyodott, fehér bőre a leghalványabb rózsaszín árnyalatát öltötte fel. Mikor Caramon meglátta a mosolyt és az arcán lecsorduló könnyeket, közelebb húzta magához.

- Sajnálom. Bárcsak megkímélhettelek volna mindettől...

- Nem, Caramon - mondta halkan. - Most már értem. Mindent értek, úgy, ahogy Loralon ígérte. - Megcsókolta Caramon kezét, majd az arcához nyomta. - Ég veled, Caramon! Paladine kíséren utadon!

Tasslehoff szipákkolt.

- Vizontlátásra, Crysanía... akarom mondani Tisz... Tisztelendő Nővér - motyogta Tas erőtlen hangon. Hirtelen magányosnak és aprónak érezte magát. - Én... sajnálom a galibát, amit...

Ám Lady Crysanía félbeszakította. Elfordult Caramontól, kinyújtotta a kezét és hátrasimította a surranó feje búbján lévő hajfonatot.

- Legtöbbször a fényben és a sötétségben járunk, Tasslehoff - mondta -, de van néhány kiválasztott, akik úgy járnak ezen a világon, hogy saját fényük beragyogja a nappalokat és az éjszakákat.

- Tényleg? Biztosan nagyon fárasztó lehet nekik mindenhová magukkal hurcolni azt a fényt. Az egy fáklya? Gyertya nem lehet. A megolvadt viasz belecsöppögne a cipőjükbe, és... mondd csak, szerinted találkozhatnék egy olyan valakivel? - kérdezte érdeklődve Tas.

- Te magad is olyan vagy - válaszolta Lady Crysanía. - És nem hinném, hogy valaha is amiatt kellene aggódnod, hogy a viasz belecsöppög a cipődbe. Ég veled, Tasslehoff Fúróláb! Nem kell Paladine áldását kérnem rád, mivel tudom, hogy te vagy az egyik közeli, személyes jó barátja...

- Nos, eldöntöttem már, hogy mit fogsz csinálni? - kérdezte hirtelen Caramon, ahogy Tasszal együtt utat törtek a tömegben át. Tiéd a repülő kastély, Lord Amothus neked adta. Krynne bármelyik részére elmehetsz. Akár még egy holdra is, ha akarsz.

- Oh, nem - Tas, aki kissé elragadtatottnak tűnt a Lady Crysaníával történt beszélgetés óta, úgy látszott, csak nehezen értette meg, mire utal Caramon. - A kastély már nem az enyém. Szörnyen nagy volt és unalmas is, miután felderítettem. És nem repül fel a holdra. Kipróbáltam. Te tudtad - mondta, tágra nyílt szemmel nézve Caramonra -, hogy ha elég magasra repülsz, akkor elkezdsz vérezni az orrod? Azonkívül rettentő hideg van és nagyon kényelmetlen is odafent. Ráadásul úgy tűnik, hogy a holdak sokkalta távolabb vannak, mint gondoltam. De ha az enyém lenne a mágikus szerkezet...

Szeme sarkából Caramonra sandított.

- Nem - hárította el a kérést Caramon szigorúan.

- Semmi esetre sem. Visszakerül Par-Salianhoz.

- Visszavihetném neki - ajánlotta fel segítőkészen Tas. - Így legalább alkalmam nyílna

elmesélni, hogyan javította meg Gnimsh és hogy én miként törtem meg a varázslatot, és... Nem?

Felsőhajtott.

- Azt hiszem, nem. Na mindegy, úgy döntöttem, hogy veled és Tanisszal maradok, már ha akarjátok - nézett Caramonra kissé sóvárogva.

Erre Caramon átölelte, összetörve néhány fontos és bizonytalan eredetű tárgyat a surranó erszényeiben.

- Jut eszembe - tette hozzá Caramon mintegy utógondolatként -, mit tettél a repülő kastéllyal?

- Ó legyintett Tas közömbösen - odaadtam Rounce-nak.

- A mocsári törpe! - torpant meg elszőrnyedve Caramon.

- Nem tud vele egyedül repülni! - biztosította Tas. - Bár - tette hozzá néhány pillanatnyi elmélyült gondolkodás után -, úgy gondolom, ha szerezne még pár mocsári törpét, aki segít neki, akkor sikerülhetne. Erre nem is gondoltam...

Caramon felsőhajtott.

- Hol van?

- Egy kellemes helyre tettem le neki. Egy nagyon kellemes helyre. Valami város nagyon gazdag része felett repültünk el. Rounce megszerette. A kastélyt, nem a várost. Bár, ha jobban belegondolok, szerintem a várost is megszerette. Na mindegy, szóval nagy segítség volt meg minden, úgyhogy megkérdeztem tőle, hogy kell-e neki a kastély, és ő azt mondta igen, tehát egyszerűen lepottyantottam arra az üres helyre.

- Jó nagy feltűnést keltett - tette hozzá vidáman Tas. - Egy ember futva jött ki abból a hatalmas palotából, ami ott állt a dombon, éppen a mellett a hely mellett, ahová leraktam a fellegrát, és kiabálni kezdett, hogy az ott az ő tulajdona és hogy nekünk mi jogunk van ahhoz, hogy egy kastélyt pottyantsunk rá és egy gyönyörű barázdát vájjunk a földbe. Rámutattam, hogy a palotája bizonyára nem fedte be az egész tulajdonát, és említettem neki néhány dolgot a megosztásról, ami biztos vagyok benne, hogy rengeteget segített volna rajta, hogyha figyelt volna. Aztán Rounce elkezdte ecsetelni, hogyan fogja az egész Burp klánt vagy micsodát odavinni, és hogy a kastélyban fognak lakni, és a férfinak valamiféle rohama támadt, úgyhogy elvitték és aztán egész hamar ott termett az egész város. Egy darabig tényleg nagyon izgalmas volt, de aztán végül ráuntam. Örültem neki, hogy Tűzfény úgy döntött, hogy velem jön. Ő hozott vissza.

- Nekem ezt egy szóval sem említetted! - fedtte meg Caramon a surranóra meredve, miközben erősen próbált zordnak látszani.

- Én... azt hiszem, egyszerűen kiment a fejemből - motyogta Tas. - Tudod, rengeteget kellett gondolkodnom az elmúlt időkről.

- Tudom, Tas - mondta Caramon. - Aggódtam érted. Tegnap láttalak egy másik surranóval beszélni. Tudod, akár haza is mehetnél. Egyszer azt mondtad, mennyire fontolgatod, hogy visszamenj Surranóföldre.

Tas arca szokatlanul komoly kifejezést öltött. Kezét Caramon kezébe csúsztatta, közelebb húzódott hozzá és nyíltan nézett fel rá.

- Nem, Caramon - suttogta halkan. - Ez már nem ugyanaz. Én... úgy látszik, nem tudok többé a többi surranóval beszélni.

Megrázta fejét, kontya előre-hátra billegett.

- Megpróbáltam beszélni nekik Fizbanról és a kalapjáról, és Kováról meg a fáról, és... és Raistlinről és szegény Gnimshről.

Tas nyelt egyet, majd előhalászott egy zsebkendőt és megtörölte a szemét.

- Úgy tűnt, hogy nem értik. Egyszerűen nem... szóval... nem érdekli őket. Nehéz dolog... a törődés... igaz, Caramon? Néha fáj.

- Igen, Tas - mondta csendesén Caramon. Árnyas ligetbe értek. Egy magas, kecses

nyárfa alatt állva Tanis már várt rájuk. A fa levelei aranylottak a reggeli napfényben.

- Sokszor fáj. De a fájdalom még mindig jobb annál, mint ha semmi sem lenne belül.

Tanis odament hozzájuk és átkarolta őket.

- Készen vagytok? - kérdezte.

- Készen vagyunk - felelte Caramon.

- Rendben. A lovak itt vannak. Úgy gondoltam, legjobb lesz lóháton utazni. Mehettünk volna a hintóval is, de hogy őszinte legyek, utálok a zsúfoltságot abban a nyavalyás vacakban. És Laurana is, bár ő sosem vallaná be. Gyönyörű a táj az évnek ebben a szakában. Lassan megyünk majd és közben élvezni fogjuk a látványt.

- Solanthasban laksz, ugye, Tanis? - kérdezte Tas, miközben nyeregbe szálltak és végiglovagoltak a megfeketedett, romos utcán. Azok, akik éppen visszatérőben voltak a temetésről, hogy összeszedjék életük darabkáit, még sokáig hallották a surranó vidám csivitelésének visszhangját még azután is, hogy ő már elment.

- Egyszer már jártam ott. Van ott egy nagyon kellemes börtön. Az egyik legkellemesebb, amiben valaha is voltam. Persze tévedésből küldtek oda. Egy ezüst teáskannával kapcsolatos félreértés miatt, ami merő véletlenségből az egyik erszényembe esett...

Dalamar felhágott a meredek, kanyargós lépcsősoron, ami az Ósmágia Tornya tetején lévő laboratóriumba vezetett. Inkább megmászta a lépcsőket, ahelyett, hogy a mágia segítségével a szobába repült volna, mert aznap éjjel még hosszú út várt rá. Habár Elistan papjai begyógyították sebeit, még mindig gyenge volt és nem akarta megerőltetni magát.

Később aztán, mikor a fekete hold feltűnik az égen, az éteren keresztül leutazik majd a wayrethi Főpap Tornyába, a Mágusok Tanácsára, amely egyike lesz a legfontosabb üléseknek, amit valaha is tartottak ebben a korban. Par-Salian lemondott a Tanács vezetői posztjáról. Meg kell választani az utódját. Valószínűleg a vörösköpenyes Justarius lesz az. Dalamar nem bánta. Tudta, hogy még nincs elég hatalma ahhoz, hogy ő legyen az új főmágus. Még nincs, semmiképpen sincs. De volt egy olyan érzése, hogy a Feketeköpenyesek Rendjének élére is új vezetőt választanak majd. Dalamar elmosolyodott. Kétsége sem volt afelől, hogy ki lesz az.

Távozása előtt minden előkészületet megtett. Az öröknek parancsba adta: senki - sem élő, sem holt - nem nyerhet bebocsátást a Toronyba távolléte alatt. Nem mintha ez valószínűnek tűnt volna. A Shoikan Liget továbbra is zordan virrasztott, nem tettek kárt benne a lángok, melyek végigsepertek Palanthas többi részén. De a Torony oly régóta tartó sötét magánya hamarosan véget ér.

Dalamar parancsára több szobát kitakarítottak és újra rendbe hoztak. Azt tervezte, hogy néhány saját beavatottja társaságában tér majd vissza - természetesen feketeköpenyesekkel, bár előfordulhat, hogy egy-két vörösköpenyest is magával hoz, ha talál köztük erre alkalmasat. Már nagyon várta, hogy továbbadhassa megszerzett tudását és tapasztalatait. És - vallotta be magának - már nagyon vágyott társaságra.

Ám előbb még meg kellett tennie valamit.

Belépett a laboratóriumba és megtorpant a küszöbön. Azóta nem járt a szobában, hogy Caramon lecipelte őt azon az utolsó, végzetes napon. Most éjszaka volt. A szobában sötétség honolt. Egyetlen szavára lángra lobbantak a gyertyák, lágy fényükkel felmelegítették a szobát. De az árnyak továbbra is úgy keringtek a sarkokban, mintha élnének.

Dalamar felemelte a gyertyatartót és lassan körbejárta a szobát, miközben kiválasztott pár tárgyat — tekercseket, egy varázspálcát, néhány gyűrűt - és egyetlen parancsszóval dolgozószobájába küldte őket.

Elment a mellett a sarok mellett, ahol Kitiara meghalt. A padlón még mindig látszott

vérenek nyoma. A szobának az a pontja hideg volt, és Dalamar nem időzött ott sokáig. Elhaladt a kőasztal mellett, amit serlegek és üvegek borítottak, a szemek pedig még mindig könnyörögve néztek rá. Egy parancsszóval lezárta őket - örökre.

Végül odaért a Kapuhoz. Az öt sárkányfej szakadatlanul az ürbe bámult, és még mindig ott ült ábrázatokon a csendes, fagyos üvöltés, amit a Sötétség Királynőjének címeztek. Egyedül Dalamar gyertyáinak fénye verődött vissza a sötét, élettelen fémfejekről. A Kapuba nézett. Semmi sem volt ott. Dalamar hosszasan bámulta. Majd kinyújtotta kezét, és meghúzott egy arany selyemzsinórt, ami a mennyezetről lógott. Egy vastag függöny hullott alá, nehéz, lila bársonyba burkolva a Kaput.

Dalamar megfordult és szembe találta magát a laboratórium legvégében álló könyvespolcokkal. A gyertyafény ezüst rúnákkal díszített sötétkék kötésű könyvekre esett. Fagyos levegő áradt belőlük. Fistandantilus varázskönyvei. Most már mind az övé.

És ahol ezek a könyvek véget értek, egy újabb sor könyv kezdődött, feketébe kötött, ezüst rúnákkal díszített kötetek. Mindegyik kötet, figyelt fel rá Dalamar, ahogy megérintett egyet, valamiféle belső tűzzel égett, ami furcsamód elevenné tette ezeket a könyveket.

Raistlin varázskönyvei. Immár mind az övé.

Dalamar alaposan megnézett minden egyes könyvet. Mindegyiknek megvoltak a maga csodái, a maga titkai és megvolt a maga hatalma. A sötételf végigment a könyvespolc mellett. Mikor elért a végére, az ajtó mellett visszaküldte a gyertyatartót a nagy kőasztalra. Keze már a kilincsen volt, mikor pillantása egy másik tárgyra esett.

A Mágusbot az egyik sötét sarokban, a falnak támasztva állt. Dalamarnak egy pillanatra elakadt a lélegzete, mert azt hitte, hogy talán fényt látott megcsillanni a bot tetején lévő kristályon, a kristályon, ami azóta a nap óta hideg és sötét volt. Aztán megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy csak a gyertyafény verődött vissza róla. Szavára kialudt a láng, sötétbe borítva a szobát.

Gondosan megnézte azt a sarkot, ahol a bot állt. Teljesen elveszett a sötétségben, nem csillant meg rajta semmiféle fény.

Mély levegőt vett, majd nagyot sóhajtva kifújta, és kiment a laboratóriumból. Az ajtót határozott mozdulattal becsukta maga mögött. Belenyúlt egy nagy hatalmú rúnákkal borított fa dobozkába és egy ezüst kulcsot húzott elő, majd egy új, díszes ezüst zárba illesztette, olyan zárba, amit nem krynni lakatos készített. Dalamar varázsszavakat suttogva elfordította a kulcsot a zárban. A kulcs kattant. Egy másik kattánás is hallatszott. A halálos csapda készen állt.

Dalamar megfordult és az egyik őrt hívta. A testetlen szemek parancsára odaúsztak hozzá.

- Fogd ezt a kulcsot - utasította Dalamar -, és tartsd magadnál az idők végezetéig. Senkinek nem adhatod oda - még nekem sem. Ettől a pillanattól fogva ezt az ajtót őrzöd. Senki nem léphet át rajta. Aki megpróbálja, gyors halál legyen a jutalma.

Az őrszemei beleegyezően lecsukódtak. Ahogy Dalamar lement a lépcsőn, látta az ajtó előtt az immár újra nyitott szempárt hidegen az éjszakába meredni.

A sötételf elégedetten bólintott, majd útjára indult.

A HAZATÉRÉS

Bumm, bumm, bumm.

Tika Waylan Majere felült az ágyában.

Dobogó szívének hangján túl megpróbálta meghallani és beazonosítani azt a hangot, ami felébresztette mély álmából.

Semmi.

Álmodta volna? Tika hátrasimította arcába hulló vörös fürtjeit és álmosan kipislogott az ablakon. Kora reggel volt. A nap még nem kelt fel, de az éjszaka mély árnyai már kezdtek elpárologni, így látni engedték a tiszta és kék eget a kora hajnali félhomályban. A madarak már ébren voltak és vidáman veszekedve és fütyörészve láttak neki mindennapos házimunkájuknak. De Vigaszban még senki sem mozgolódott. Ebben az órában még az éjjeliőr is engedett a tavaszi éjszaka meleg és enyhe csábításának, és fejét a mellkasára ejtve, boldogan horkolva aludt.

Biztosan csak álmodtam, gondolta borúsan Tika. Vajon hozzászokom-e valaha is az egyedül alváshoz? Minden kis neszre azonnal felriadok. Újra befészkelte magát az ágyba, magára húzta a takarót és megpróbált visszaaludni. Szemét szorosan becsukva Tika úgy tett, mintha Caramon ott lett volna. Ott feküdt mellette, nekisimult széles mellkasának, hallotta, amint lélegzik, ahogy ver a szíve, olyan meleg volt, olyan biztonságos... Kezével megsimogatta a vállát, miközben álmosan duruzsolta:

- Csak egy rossz álom, Tika... reggelre elmúlik...

Bumm, bumm, bummbummbumm.

Tika szeme tágra nyílt. Nem álmodta! A hang - bármi volt is - felülről jött! Valaki vagy valami odafent volt - a selyemfán!

Takaróját félredobva, olyan csendben és lopakodva, ahogy kalandozó évei alatt megtanulta, Tika megragadta az ágy végében lévő hálóruháját, beletuszkolta magát (idegességében felcserélte a kezét a lábával), majd kiosont a hálószobából.

Bumm, bumm, bumm.

Ajkát összepréselte szilárd eltökéltségében. Valakik odafent jártak, az új házban. Abban a házban, amit Caramon neki épített fent a selyemfán. Mit csináltak? Lopni jöttek? Ott voltak Caramon szerszámai...

Tika majdnem elnevette magát, de aztán zokogás lett belőle. Caramon szerszámai, a lötyögő fejű kalapácsa, ami mindig lerepült, valahányszor rácsapott egy szögre, a fűrésze, aminek olyan sok foga hiányzott, hogy úgy nézett ki, mint egy vigyorgó mocsári törpe, a gyaluja, ami még a vaját se simította volna el. De Tika számára ettől még értékesek voltak. Ott hagyta őket, ahol ő.

Bumm, bumm, bumm.

Tika a nappaliba osont, és már a kilincsen volt a keze, mikor megtorpant.

- Fegyver - motyogta. Gyorsan körbenézett és megragadta az első keze ügyébe eső dolgot - egy nehéz vasserpenyőt. Erősen megmarkolta a nyelét, lassan és csendben kinyitotta, a bejárati ajtót, majd kiosont.

A napsugarak épphogy megvilágították a hegyek tetejét, arany színnel borítva be a tiszta, felhőtlen kék ég előtt tornyosuló hósapkás csúcsokat. A fűszálak apró ékkövekként ragyogtak a harmattól, szinte harapni lehetett az édes, tiszta reggeli levegőt. A selymek zöld levelei zörögtek és nevettek, ahogy a nap megérintve felébresztette őket. Annyira friss, tiszta és tündöklő volt ez a reggel, hogy akár a legelső nap legelső reggele is lehetett volna, mikor az istenek letekintettek munkájukra és elmosolyodtak.

Tika azonban nem az isteneknek, a reggelen vagy a csupasz talpa alatti hideg harmaton gondolkodott. Egyik kezében a háta mögé dugott serpenyőt markolva, lopakodva felmászott a létrafokokon, amik a selyemfa erős ágai közt ülő befejezetlen házhoz vezettek. A létra tetejéhez érve megállt és kikukkantott.

Aha! Tényleg volt valaki odafent! Egy alakot vett észre, amint az egyik árnyékos sarokban guggolt. Tika még mindig nesztelenül, átbújt a létra tetején, majd halkan keresztülosont a fapadlón, miközben ujjai megfelelő fogást kerestek a serpenyő nyelén.

Amint átvágott a padlón, a behatoló háta mögé lopakodva, úgy tűnt neki, mintha fojtott kuncogást hallott volna.

Megtorpant, majd határozottan továbbindult. Csak képzelődöm, mondta magának, miközben egyre közelebb került a köpenyes alakhoz. Most már tisztán látta. Egy férfi volt az, egy ember. Izmos karja, széles válla alapján egyike volt a legnagyobb embereknek, akit Tika valaha is látott! Négykézlábra ereszkedett, széles hátát felé fordította, és Tika látta, hogy felemeli a kezét.

Caramon kalapácsa volt a kezében!

Hogy merészel hozzányúlni Caramon holmijához! Nos, nagy ember vagy sem... mindegyik egyforma, ha egyszer elterült a földön.

Tika felemelte a serpenyőt...

- Caramon! Vigyázz! - kiáltotta egy éles hang.

A nagy ember felállt és megfordult.

A serpenyő csörömpölve hullott a földre. Ahogy a kalapács és a marék szög is.

Tika hálásan zokogva vetette magát férje nyakába.

- Hát nem gyönyörű, Tika? Lefogadom, hogy meglepődtél, ugye? Meglepődtél, Tika? És mondd csak - tényleg fejbe vágta volna Caramont, ha meg nem állítalak? Elég érdekes látvány lett volna, bár nem hiszem, hogy túlzottan jól tett volna Caramonnak. Hé, emlékszel arra, amikor azt a sárkányfattyút fejbe vágta a serpenyővel, azt, amelyik fel akarta bosszantani Gilthanast? Tika?... Caramon?

Tas a barátaira nézett. Azok egy szót sem szóltak. Egy szót sem hallottak. Csak álltak ott egymást ölelve. A surranó érezte, hogy valami gyanús nedvesség lopakodik a szemébe.

- Hát - mondta nagyot nyelve és mosolyogva -, akkor én most lemegyek és megvárlak benneteket a nappaliban.

Tas lesietett a létrán, majd belépett a kicsiny, fakaros házba, ami a védelmező selyemfa alatt állt. Mikor már odabent volt, elővett egy zsebkendőt, kifújta az orrát és vidáman a berendezést kezdte vizsgálgatni.

- Ahogy a dolgok állnak - magyarázta magának, miközben annyira megcsodált egy süteményes bögrét, hogy szórakozottan egyik erszényébe csúsztatta (a sütikkel együtt) azzal a szilárd meggyőződéssel, hogy majd visszarakja a polcra -, Tika és Caramon egy jó darabig odafent lesznek, még az is lehet, hogy egész délelőtt. Talán ez megfelelő időpont lenne arra, hogy elrendezzem a holmimat.

A surranó törökülésben leült a földre és erszényes tartalmát a szőnyegre borította. Miközben szórakozottan elmajszolt néhány sütit, büszke tekintete legelőször egy nagy halom új térképre esett, amit Tanis adott neki. Egymás után terítette ki őket, és apró ujjával nyomon követte azt a sok csodás helyre vezető útvonalat, amelyeket kalandozásai során látott.

- Jó kis utazás volt - sóhajtott egy idő múlva -, de természetesen jobb itthon lenni. Itt maradok Tikával és Caramonnal. Egy család leszünk. Caramon azt mondta, lehetne egy szobám az új házban és... Nicsak, ez meg mi?

Alaposan megnézte a térképet.

- Merilon? Sosem hallottam Merilon nevű városról. Vajon milyen lehet...?

- Nem! - hurrogta le magát. - Befejezted a kalandozást, Fúroláb. Így is éppen elég történetet mesélhetsz majd Kovának. Letelepedsz, és a társadalom megbecsült tagja lesz belőled. Talán még csendőrtiszt is lehetsz.

Feltekerte a térképet (közben gondolatban azon álmodozott, hogyan válik majd belőle csendőrtiszt), majd visszarakta tokjába (egy csendes, vágyódással teli pillantás kíséretében). Majd hátat fordítva neki, elkezdte átvizsgálni a kincseit.

- Egy fehér tyúktoll, egy smaragd, egy döglött patkány... pfuj, ezt meg honnan szereztem? Egy gyűrű, ami úgy néz ki, mint egy repkénylevél, egy apró arany-sárkány -

hát ez mókás, egyáltalán nem emlékszem rá, hogy ezt az erszényembe tettem volna! Egy darab törött kék kristály, egy sárkányfog, fehér rózsaszirmok, valami kölyöknek a régi, nyúzott plüssnyuszija és... ó, nézd! Itt van Gnimsh terve a mechanikus liftről és... ez meg micsoda? Egy könyv! Szellemes és szórakoztató bűvészműtárgyak! Hát nem érdekes? Biztos vagyok benne, hogy ez jól fog jönni és, ó, nem - Tas mérgesen vonta össze a szemöldökét -, már megint itt van Tanis ezüst karkötője! Azon csodálkozom, hogyan lenne képes bármit is megőrizni anélkül, hogy én mindig összeszedném, amit elejt? Szörnyen nemtörődöm egy alak! Csodálom, hogy Laurana elviseli.

Belekukkantott az erszénybe.

- Azt hiszem, ez minden.

Felsóhajtott.

- Hát, kétségtelenül érdekes volt. Javarészt tényleg gyönyörű volt. Találkoztam egy csomó sárkánnyal. Repültem egy kastélyban. Egérré változtattam magam. Összetörtem egy sárkánygömböt. Paladine és én közeli, személyes jó barátok lettünk.

- Azonban voltak szomorú dolgok is - suttogta magának halkán. - De most már ezek sem tűnnek szomorúnak. Csak olyan furcsa fájdalmat érzek itt.

Kezét a szívére szorította.

- Nagyon fog hiányozni a kalandozás. De már nincs kivel kalandozni. Mindannyian letelepedtek, az életük ragyogó és kellemes.

Kis kezével a legutolsó erszény aljában kotorászott.

- Itt az ideje, hogy én is letelepedjek, ahogy már mondtam, és azt hiszem, hogy egy csendőrtiszt állás nagyon érdekes lehet...

- Várjunk csak... ez meg mi? A legalján...

Egy apró tárgyat vett elő, ami majdnem elveszve az erszény egyik sarkában hányódott. Miközben csodálkozva meredt a kezében tartott tárgyra, mélyen, remegve vett levegőt.

- Hogyan vesztette ezt el Caramon? Annyira vigyázott rá. De hát az utóbbi időben rengeteg dolga volt. Megyek és visszaadom neki. Bizonyára rettenetesen aggódik, amiért rossz helyre rakta. Elvégre mit mondana Par-Salian...

Miközben a tenyerében tartott egyszerű, dísztelen függőt vizsgálta, Tas észre sem vette, hogy a másik keze - nyilvánvalóan saját magától cselekedve, lévén ő felhagyott a kalandozással - a háta mögött kotorászott és összezáródott a térkép tokján.

- Mi is volt a neve annak a helynek? Merilon?

Bizonyára a keze beszélt. Biztos, hogy nem Tas volt az, hiszen ő felhagyott a kalandozással.

A térképtartó egy erszénybe került, Tas többi kincsével egyetemben; a kéz gyorsan összelapátolta, majd elrakta őket.

Összeszedte az erszényeket is, majd átvette őket a vállán, felakasztotta az övére, egyet pedig vadonatúj, fényes, piros bokavédője mögé dugott.

Ezután a keze szorgosan elkezdte átalakítani az egyszerű, dísztelen függőt egy igazán gyönyörű, ékkövekkel borított jogarrá, ami nagyon mágikusnak nézett ki.

- Mihelyt végeztél - mondta szigorúan a kezének Tas -, azonnal felvisszük ezt és odaadjuk Caramonnak...

- Hol van Tas? - duruzsolta Tika Caramon meleg és vigasztaló karjai között.

Caramon arcát felesége arcán nyugtatva megcsókolta vörös fűrtjeit és még szorosabban ölelte magához.

- Nem tudom. Azt hiszem, lement a házba.

- Azt ugye tudod - duruzsolta Tika közelebb bújva hozzá -, hogy egy kanalunk sem marad majd.

Caramon elmosolyodott. Kezét Tika állára téve megemelte a fejét és megcsókolta...

Egy órával később a félkész ház padlóján sétáltak körbe, miközben Caramon

elmagyarázta, milyen javításokat és változtatásokat tervez.

- Itt lesz a babaszoba - mondta -, a mi hálósobánk mellett, ez pedig az idősebb gyerekek szobája lesz. Nem, azt hiszem inkább két szoba kell majd, egy a fiúknak, egy pedig a lányoknak,

Úgy tett, mintha oda se figyelne rá, hogy Tika elpirult.

- És a konyha, meg Tas szobája, meg a vendégszoba - ha Tanis és Laurana eljönnek látogatóba -, és...

Caramon hangja elhalt.

Odaért ahhoz az egyetlen szobához, amit tényleg befejezett, a szobához, amelynek ajtaja felett lógó díszablába a varázslók jele volt belevésve.

Tika ránézett, nevető arca hirtelen sápadt és komoly lett.

Caramon felnyúlt és lassan levette a díszablát. Hosszú pillanatokig némán nézte, aztán mosolyogva Tikának adta.

- Vigyáznál rá, drágám? - kérdezte halkán és szelíden.

Tika csodálkozva nézett fel rá, remegő ujjai körbesimították a tábla sima éleit és kitapogatták a belevéselt ősi szimbólumot.

- Elmondod majd, hogy mi történt? - kérdezte.

- Egy nap - mondta Caramon szorosan átölelve feleségét. - Egy nap - ismételte. Majd megcsókolta a vörös fürtöket és ott állt, végigpillantva a városon, azt figyelve, hogyan kel életre.

A selyemfa védelmező levelei között elnézve meglátta a fogadó csúcsos tetejét. Hangokat hallott, álmos hangokat, nevetést és veszekedést. Orrában érezte a tűzhelyekből áradó füst szagát, ahogy az felszállt a levegőbe és lágy ködfátyollal takarta be a zöld völgyet.

Feleségét a karjában tartotta, és érezte, ahogy szeretete körülöleli, és látta örökké maga előtt világítani az iránta érzett szeretet fényét, ami olyan tisztán és fehéren ragyogott, mint a Solinariból áradó világosság... vagy mint egy mágusbot tetején lévő kristály fénye...

Caramon mélyen, meglegedetten felsóhajtott.

- Különben sem számít - mormogta. - Itthon vagyok.

NÁSZDAL

Égő, fűvű pusztaságok forró talaja,
Néma holtak nyughelyének dohos földszaga,
Kínzott világ népeinek sikoltó jaja,
Utolsó lélegzetünknek tört fuvallata,
Halálra született gyermek zokogó szava,
Porba omlott otthonunk még füstölgő fala,
Már nem rémítenek, most mind mások nekem,
Feledteti azokat a győztes érzélem:
Férfit és nőt összekötő örök szerelem